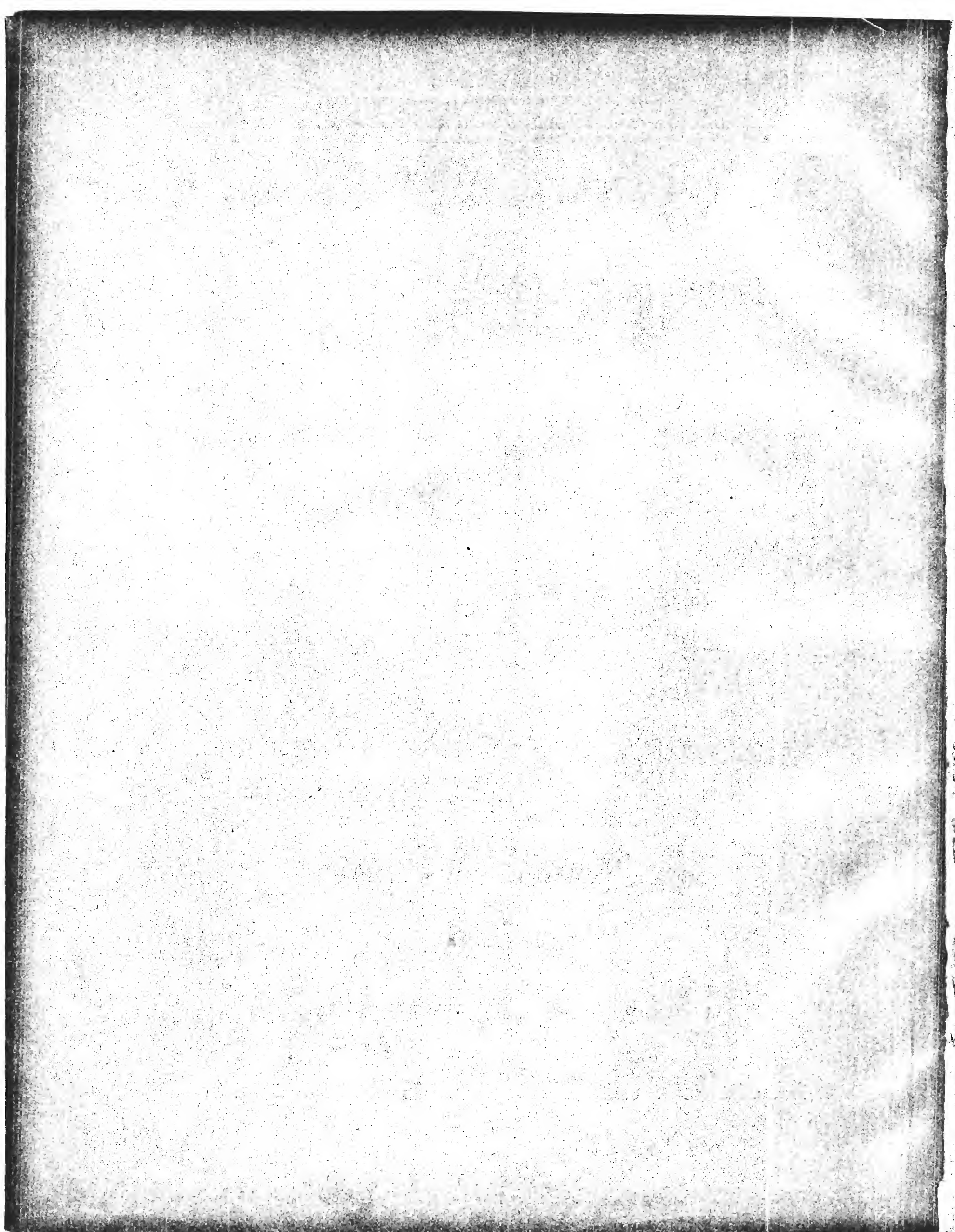

C. E. F. WEYSE
Romancer og Sange.

Original-Udgave.

—♦—
FORLÆGGERENS EJENDOM FOR ALLE LANDE.
KJØBENHAVN & LEIPZIG.
WILHELM HANSEN, MUSIK-FORLAG.
KRISTIANIA. NORSK MUSIK-FORLAG.
(BRØDRENE HALS-WARMUTH-WILHELM HANSEN.)

ROMANCER OG SANGE.

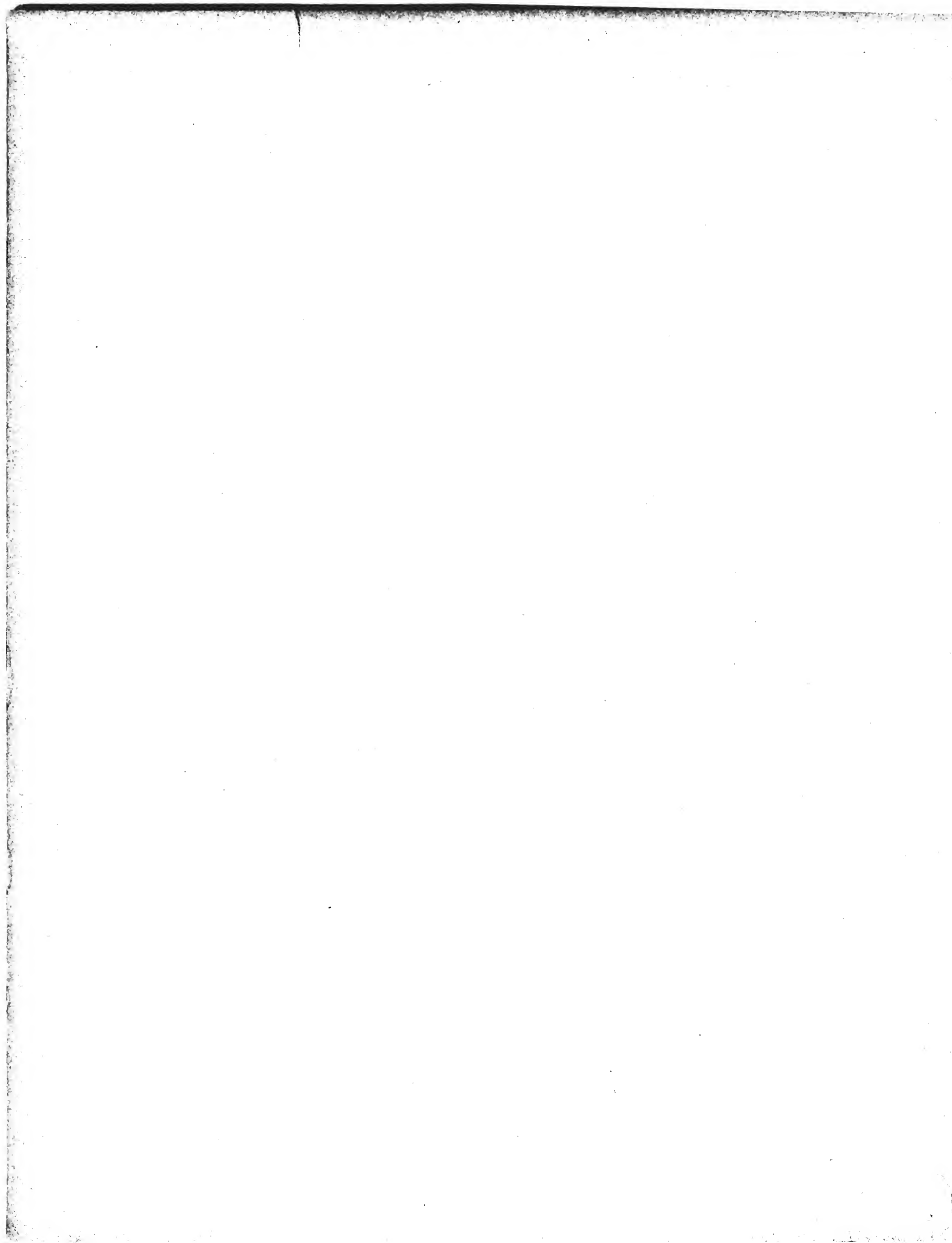
Og eied han ingen andre Smaa
Saa nu til hans Grav forladte Gaa
Menis Taaren ikke kan standse,
Dog Een sig nærmere som Faderløs
Og bringer barnlige Krandse,
Hvis Blade mildt over Graven strøes
Og det er den danske Romance.

J. L. Heiberg.

KJØBENHAVN.

Wilhelm Hansens Forlag.

Forlæggerens Eiendom

INDHOLD.

Alt forvandles skal til Støv	Pag. 128	Hvo er den frie Mand?	Pag. 129
Alt oprejst Maanen staar	54	Hvor Bølgen larmer højt fra Sø	38
Amor! Bacchus! kommer ned	6	Hvor sig Dagen langsomt sniger	28
Bliv hos os, naar Dagen helder	72	Hyrden græsser sine Faar	42
Brødre, meget langt herfra	106	I fjerne Kirketaarne hist	71
Dagen gaar med raske Fjed	69	I Helved galer Haner	67
Dannemark! Dannemark! hellige Lyd	24	I Saxernes Land	76
Dandser Majen skøn imøde	131	I Ungdoms Dage med Mod i Blikke	104
Das Grab ist tief und stille	138	I Østen stiger Solen op	48
Das Wasser rauscht, das Wasser schwoll	137	Ich denke Dein	145
De Bølger rulled saa tungt afsted	152	Jeg var en Knøs med ærligt Blod	154
De klare Bølger rulled	4	Jeg veed et Land i højen Nord	44
Dejlig er den Himmel blaa	51	Knap Klokken slog det tolvte Slag	89
Den mørke Nat forsvundet er	18	Kommen und Scheiden, Suchen und Meiden	139
Den skønne Jordens Sol gik ned	73	Kommer hid, I Piger smaa	64
Den store, stille Nat gaar frem	74	Korte Drømme hele Livet er	94
Der Eichwald brauset	134	Liden Gunver vandrer som helst i Qvel	62
Der er en Ø i Livet	9	Lysets Engel gaar med Glands	46
Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden	30	Man siger Hjertet har ej Rum	34
Der staar et Slot i Vesterled	68	Miau, Miau, Miau	149
Der sad en Konning i Lejre	55	Mit elskte Barn, du Himlens Gave	26
Det blanke Sværd paa Væggen hang	8	Mo'er Ludlam i den mørke Kjælder	93
Det er saa yndigt at følges ad	151	Morgenstund har Guld i Mund	49
Det Helliges Forkynder skal ej længer	116	Naar Pidsken den knalder	60
Det var Ridder Hr. Aage	20	Naar svøbt i sorte, tykke Tordenskyer	120
Dicht von Felsen eingeschlossen	136	Natten er saa stille	153
Drengen fandt en Rose staa	127	Nu ringer alle Klokker mod Sky	46
Du, som vor Vej omsvæver	132	Nu titte til hinanden	50
Duftende Enge og kornrige Vange	32	Nu vaagne alle Guds Fugle smaa	47
Ej Manden alene for alle Ting staar	84	O Fædreland, hvad har du tabt	123
Elskte Faruk! hørte Du min Klage	99	Og Vintren sejred over Høstens Taage	119
En bange Drøm forfærded mig	133	Op! munter til Arbejd! alt Solen opstaar	82
En Elskovserklæring?	36	Paa den Dag, da Christians Øje hilste Lyset ..	112
En Rose stander i Himlens Lund	108	Piben lyder, Trommen skralder	14
En Skaal for den Mø i blufærdige Vaar	158	Selv jeg følger hid, Caroline!	118
Endelig revned de hængende Skyer	56	Signelil sad i Kakkelovnskrog	150
Farvel, Farvell vi bringe	125	Skjøn Jomfru, luk dit Vindue op	7
Fjernt fra Axels travle By	117	Solen sank bag grønne Lund	66
For Dem mit Hjerte bruser	81	Spillemand spiller paa Strænge	80
Fra arvet Borg til fjerne Sted	96	Stjernen stod paa Nattens Himmel	114
Freude, schöner Götterfunken	146	Storken sidder paa Bondens Tag	50
Fuglen sang paa Kviste	22	Svend Aage og Ingeborg drog over Sø	75
Fuglen tier, Skoven hviler	27	Til Roeskild har de Kong Fredrik bragt	78
Gjenlyd af det Ord, som her har tonet	110	Til vor lille Gjerning ud	70
Grum, men flygtig er den Smerte	33	Tommeliden var sig en Mand	12
Gud ske Tak og Lov!	48	Trockne eines Jammers Thränen	139
Han gik til Ludlams Hule	92	Venlige Issefjords blinkende Bølge	40
Har jeg min Baad, mit Sejl og mit Næt	65	Vil Du være stærk og fri	16
Her sad de gamle Fædre ved bredden Bord	17	Vipper springe over Klinge	130
Hvad toner gjennem Skoven	58	Was unterm Monde gleicht	144
Hvi synges evigt om Spartaner	52	Wer reitet so spät durch Nacht	141

No. 1.

Andantino.

SANG.

PIANO.

1. De kla - re Bøl - ger rul - - led mod dunk - le Af - ten - lund, det
 2. Da lød hans hul - de Stem - me, han nævn - te ømt mit Navn. O!

1. var saa tyst i Da - - len, høit fløi - ted Nat - ter - ga - - len; dens
 2. sang han, lad din Læ - - be til min med Ild sig klæ - - be, og

1. re - ne To - ner lul - - led mig ind i Søv - nens Blund. Da
 2. lad os al - ting glem - - me, sødt klyn - get Favn mod Favn! Da

1. drøm - te jeg at sku - - e for mig en Yng - ling staae; hans
 2. sank jeg glad og ban - - ge med Skjæl - ven til hans Bryst; os

1. bru - ne Løk - ker bøl - - ged, hans Aa - - syn ei de døl - - ged; i
 2. fri - ske Løv om - snøe - - de, Vi - o - - ler rundt os groe - - de, og

1. So - lens Ro - sen - lu - - - e han mon - ne Ly - ren slaee.
 2. Phi - - lo - me - les San - - - ge gjen - tog vorstum - me Lyst. A. Oehlenschläger.

No. 2.

Allegretto.

SANG.

PIANO.

1. A - mor! Bacchus!
2. A - mor! Vaarens
3. A - mor! i din

1. kom - mer ned, sø - de, el - ske - li - ge Drenge!
2. bed - ste Lyst! mel - lem Ro - ser - ne du le - ger.
3. rum - de Arm til vor Mund sig Dru - en klæ - be!

dolce.

1. mel - lem Vaa - rens Blomster - bed vin - ker E - der her de gyld - ne Stren -
2. Mun - tre Bac - chus! kom og kryst Dru - en i det ro - sen - krاند - ste Bæ -
3. Blik mod Blik og Barmmod Barm, Læ - be tryk - ket sødt med Ild til Læ -

mf p

1. ge, de gyld - ne Stren - ge.
2. ger, det ro - senkrاندste Bæ - ger!
3. be, med Ild til Læ - be! A. Oehlenschläger.

mf p f

Nº 3.

7

Andantino quasi Allegretto.

SANG.

1. Skjøn Jom - fru! luk dit Vin - due op, her er din Hjer - tens -
 2. Skjøn Jom - fru! ræk mig din Lil - lie - haand, har du mig reent for -
 3. Skjøn Jom - fru! ræk mig din Pur - pur-mund, jeg var saa æng - ste - lig

PIANO.

dolce.

1. kjær! Bleg Maa - nen stander paa Him - lens Blaa, mildt Nat - ter - ga - le - ne
 2. ladt? Ak, fra den Tid, jeg sku - ed dig, bort - svinder al Ro og al
 3. nys. Jeg blusser, og høit mit Hjer - te slaer. Du, som har saaret, o

1. Tril - ler slaee. Skjøn Jom - fru! luk dit Vin - due op! din Hjer - tenskjær er
 2. Søvn for mig. Skjøn Jom - fru! ræk mig din Lil - lie - haand, o lad mig faae den
 3. læg mit Saar! Skjøn Jom - fru! ræk mig din Pur - purmund, giv mig et Ro - sen -

crescendo. *mf p*

1. her.
 2. fat!
 3. kys. A. Ochenschläger.

crescendo. *tr* *f* *p*

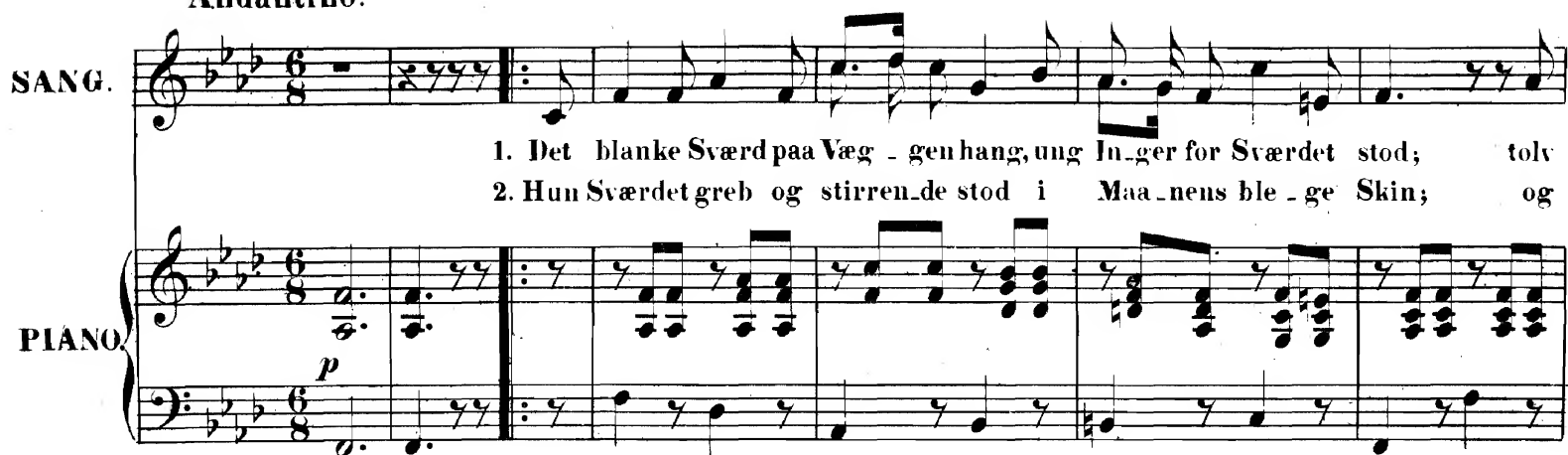
crescendo.

2354

No. 4.

Andantino.

SANG.

1. Det blanke Sværd paa Væg - gen hang, ung In - ger for Sværdet stod; tolv
2. Hun Sværdet greb og stirren - de stod i Maa - nens ble - ge Skin; og

PIANO

p

1. Slag i Bor - gens Klokke klang, da dryp - ped Sværdet med Blod. Og drypper med Blod det.
2. som nu Taarer faldt i dets Blod, klang Sukket i Nat - - tens Vind. Da brast om Armendet

mf

1. blan - ke Sværd, og farves dets Tun - - ge rød, da ti - mes ung E - rik i far - lig Færd og
2. rø - de Guld og faldt til Jor - den i - tu. Ak! kal - der Du mig til Gravens Muld? thi

1. er vel saa - ret og død! Af Angest mit Hjer - te be - spændes.
2. der er Du vis - se - lig nu! Af Angest mit Hjer - te be - spændes. A. Oehlenschläger.

Nº 5.

9

Allegro moderato.

PIANO

p *legato* *crese.* *mf*

Andantino.

Der er en Ø i Li - vet, dens

ret - te Navn er Elskovs Ø, af stei - le Fjeld om gi - vet, midt i den bit - re Sø. Enhver, som hø - rer Ø - ens Fryd, sig

pf *pf* *p*

ønsker derhen og i - ler derhen, men ven - der snart til - ba - ge med rev - ne Seil i - gjen.

pf dim. *p*

Men

er man først der - op - - pe, har o - ver - vun - det Fjel - dets Is, da bag de gol - de

Top - - pe grønt smi - ler Pa - - ra - diis. Der fin - der hver en Bei - ler god i

kø - lige Lund sin kjær - lige Mø; og Maa - nensful - de Lu - - e be - straa - ler Glæ - dens

Ø. Dog

i den skjøn - - ne Ha - - ve ved Flo - - den er en

Kir - - ke - gaard; saa man - - ge sjunk - ne Gra - - ve med.

sor - - te Kors der staaer. O sa - - lig Den, som

hvi - - ler der! Han bleg - ne - de med sin Hjer - tens - tro. Sig

E - - vig - grønt og Ro - - ser om de - res Gra - - ve

snøe. A. Oehlenschläger.

cresc. *pf* *dim* *p* *dolce.*

N° 6.

Poco Allegretto.

PIANO.

1. Tom-me - li - - den var sig en Mand saa spæd, i
 2. Tom-me - li - - den sid - - der i Tom - - mel - tot, der
 3. Der var stor Frygt o - ver al den Gaard, af
 4. Og hvo, som ud - dra - - ger den hu - - le Tand, skal
 5. Der var stor Fryd o - ver al den Gaard, Tomme -

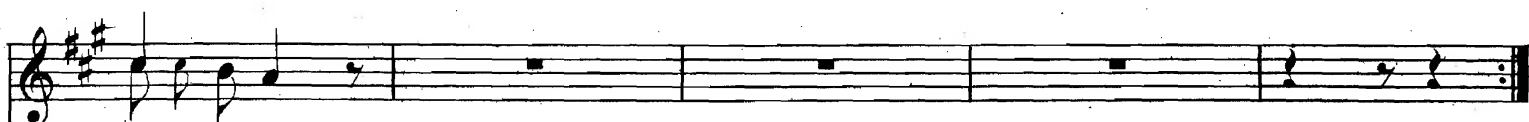
1. Fin - ger - bøs Har - - nisk var han klæd. Hans Hjelm var hvæl - vet og
 2. mo - rer han sig saa jevnt og godt. Tomme - li - - den dra - ger paa
 3. Tand - - værk leed den kon - ge - lig Maard. Svan - hvi - de sig hav - de saa
 4. vor - - de Drot i det hal - - ve Land! Tomme - li - den sprang ind med
 5. li - - den æg - ted den ve - - ne Maard. Prind - ses - sen ham pyn - ted med

1. hvid og reen, det var en ud - hu - let Kir - se - bær - steen, en
 2. E - - ven - tyr, han vog en Flu - e, det fryg - te - lig' Dyr! Tomme -
 3. li - den en Mund, den var et Kir - se - bær, rød og rund. De
 4. Hjelm og Stang, hun mær - ked i Mun - den det knap en - gang. Af
 5. Sin - dals - baand, hun bar ham til Kir - ken 'paa hvi - - den Haand, for -

1. Knap - - pe - naal var hans Land - se - stang, selv var han ik - kun en
 2. li - - den dra - ger i frem - me - de Land, han svømmed sig o - ver en
 3. Læ - - ger kom - me med skar - - pen Tang, den Kir - se - bær - mund var dem
 4. Sad - len han ka - sted den fræk - - ke Gjest; hun mær - - ked nep - pe det
 5. ag - - te skal man just ei de Smaae, tidt naae de, hvor ei de

1. Tom - me lang.
 2. Mel - ke - spand.
 3. alt - for trang.
 4. Land - se - fæst.
 5. Sto - re kan naae!

A. Oehlenschläger.

N° 7.

Poco Allegretto.

SANG.

PIANO.

1. Pi - ben
2. Ban - ge
3. Feig - hed
4. Stær - ke
5. Lad i

1. ly - der, Trom - men skral - der; nu af - sted til mun - ter Dyst! Kort kun
2. Sorg og Frygt for Dø - den svin - der ved Kar - to - vens Larm. Blus - sen -
3. ved den la - ve Hyt - te æng - ster med sit Hun - de - hjæf. Rask For -
4. Lø - ver ei for - sa - ge, naar end Ti - gre paa dem sprang. Hel - ten
5. Dorskhed Bon - de - man - den tær - - ske Kor - net paa sin Lo; selv med

1. er den ra - ske Al - der, skynd Dig, Lands - mand! Før Du fal - der, lev Dit
 2. de, som Mor - gen - rø - den, staaer Sol - da - ten, spot - ter Dø - den! mø - der
 3. andring! Dag - ligt Byt - te! Staa bag Bu - sken, grøn - ne Skytte! Lad Din
 4. hør i Dy - sten dra - ge, Den, som Mag - ten har, skal ta - ge, det er
 5. sølv - graa Haar i Pan - den hyl - der jeg Sol - da - ter - standen, og i

mf *p*

1. Liv med dob - belt Lyst, lev Dit Liv med dob - belt Lyst!
 2. Fa - ren med sin Barm, mø - der Fa - ren med sin Barm.
 3. Rif - fel, sigt og træf! Lad Din Rif - fel, sigt og træf!
 4. i Na - tu - rens Gang, det er i Na - tu - rens Gang.
 5. Tel - tet vil jeg boe, og i Tel - tet vil jeg boe.

A. Oehlenschläger.

f

mf *f*

No 8.

Andante con moto.

SANG.

1. Vil Du væ-re stærk og fri, pres de rø-de Druer!
2. Kortkuner den grønne Vaar, Li-vets Ti-mer i-le;
3. Lær af Rosen i sin Lund pur-purvarmat fryde!
4. Følmer hen den skjønne Mø, som Du ny-lig kyste;

PIANO

1. Vil Du staae For-tu-na bi, nær Din Ungdoms Lu-er! Fro til Kampen i-le vi da, naar Fa-ren
 2. snart den hvi-de Vinterspaaer om den lan-ge Hvi-le. Men selv un-der sølvgraa Haar rød kan Kinden
 3. Lær i Kampens raske Stund Fjendens Landse bry-de! In-gen Plet paa Jordens Rund reenter u-den
 4. skal Du ei paa Verdens Ø længere Dig for-ly-ste; Blomsten vis-ner, Kjød er Hø, Hø-et maaman

1. tru-er; hil-se paa vor Blomstersti Jomfru-er og Fruer.
 2. smi-le, og hvor Bak-ki Bæ-ger staaer; træffer Amors Pi-le.
 3. Ly-de; Den er lyk-ke-lig, som kun ret forstaaer at ny-de.
 4. hø-ste; eengang skal vi al-le døe. Ladsaa det Dig trøste.

A. Oehlenschläger.

N° 9.

17

Allegretto.

PIANO.

1. Her sad de gam-le Fæ-dre ved bre-den Bord, for Da-gens Fest at hæ-dre med
 2. Det kun-stig-skaarne Bæ-ger med Dru-e-saft, som Hjer-tet ve-der-qvæ-ger, gav
 3. Hvor er den gam-le Væl-de? mon Kraf-ten døer? end staae de stær-ke Fjel-de saa
 4. Mon jeg vel sør-ge skul-de, for her var skjønt? snart svinder Vintrens Kul-de for

1. Gam-mens-ord. I Staal, som hal-ve Gu-der, med Blus paa Kind; fra far-ve-brændte
 2. dob-belt Kraft. Høit for de hul-de Ko-ner de Skjal-de sang, og mel-lem Harpens
 3. høit som før. Men læn-ge sank i Da-len de vis-ne Løv; nu sør-ger Ridder.
 4. Vaa-rens Grønt. Hvi klyn-ke blandt de Dø-de i Gra-vens Læ, naar ny-e Frugter

1. Ru-der flød So-lens Skin.
 2. To-ner lød Bæ-grets Klang.
 3. sa-len, be-dækt med Støv.
 4. glø-de paa Li-vets Træ. A. Oehlenschläger.

No. 10.

Andante.

SANG.

1. Den mør - ke Nat for - svun - den
2. Priis væ - re Dig, o Her - re,

PIANO.

1. er, Sky - lær - ken slaaer i Mør - gen-skjær; snart So - len høit op -
2. bragt, som holdt i Nat - tens Ø - de Vagt med Di - ne Eng - le -

1. rin - der, høit o - ver Fjel - de tin - der.
2. ska - rer, mod Nød, mod Ild og Fa - rer!

1. Den straa - ler fra det hval - te Blaa paa Kon - ge - borg, paa
2. Ak, mangt et Øi - e er vel lukt, som saae i af - tes

1. Tig - ger - vraa; og hvad laa skjult i Mør - kets Gjem, den klart for
2. Ly - set slukt. Thi fryd Dig, Du, hvis Øi - ne maae see op end

1. Da - gen brin - ger frem.
2. i Guds Him - le blaa! Efter Schiller ved P. Foersom.

rf *cresc.* *p*

N° 11.

Poco Allegretto.

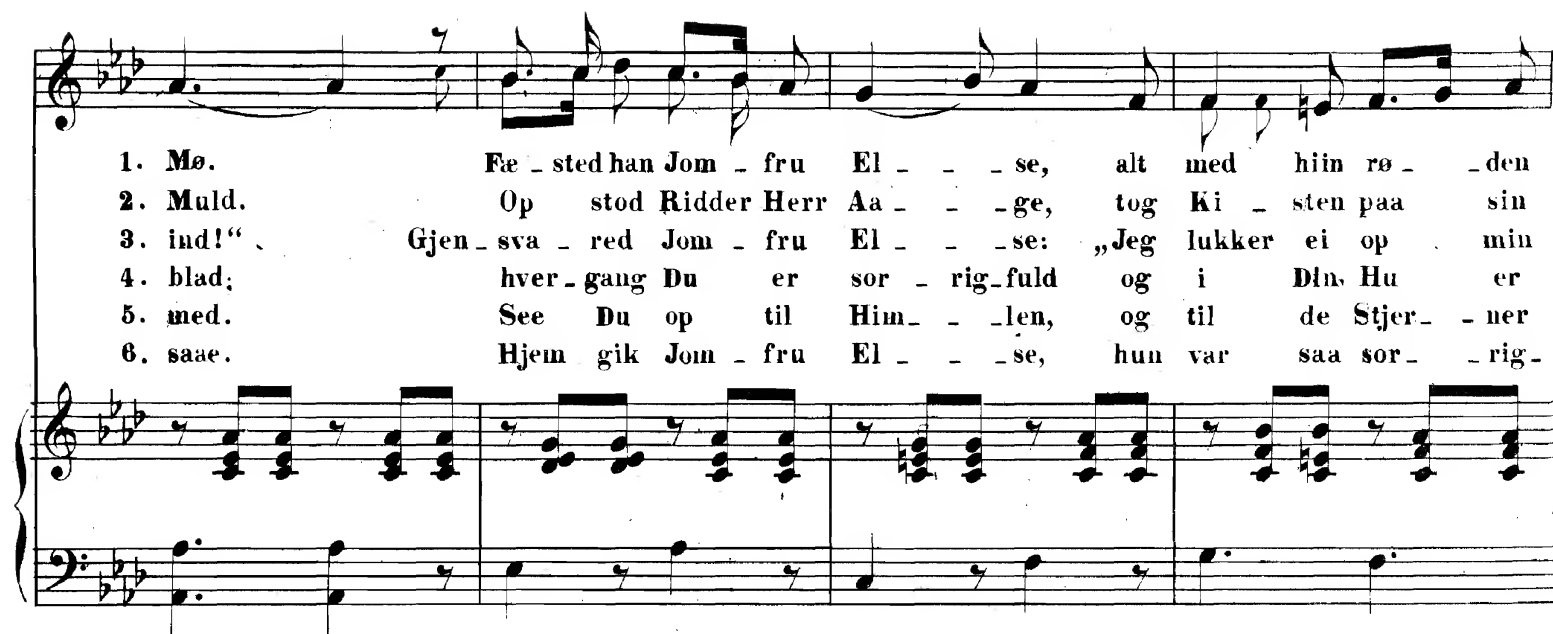
SANG.

1. Det var Rid_der Herr Aa - ge, han red sig un - der
2. Det var Jom - fru El - se, hun var saa sor - rig -
3. Han klap_ped paa Dø - ren med Ki - ste, for - di han hav_de ei
4. „Hver - gang Du Dig fry - der og i Din Hu er
5. Alt ga - ler Ha - nen den rø - de, til Gra - ven maa jeg
6. Op saae Jom - fru El - se, op til de Stjer - ner

PIANO.

1. Ø; fæ sted han Jom - fru El - se, hun var saa vän en
2. fuld; det hør - te Rid_der Herr Aa - ge dybt un - der sor - ten
3. Skind: „Hør, Du Jom - fru El - se! Kom, luk Din Fæ - ste - mand
4. glad, da er min Ki - ste for - in - den med rø - de Ro - sen
5. ned; til Gra - ven skul le al le Dø - de, thi maa jeg føl - ge
6. smaa; i Gra - ven sank den Dø - de, hun ham ei me - re

1. Mø. Fæ - sted han Jom - fru El - - - se, alt med him rø - - den
 2. Muld. Op - stod Ridder Herr Aa - - - ge, tog Ki - sten paa sin
 3. ind! " Gjen - sva - red Jom - fru El - - - se: „Jeg lukker ei op min
 4. blad; hver - gang Du er sor - rig - fuld og i Din Hu er
 5. med. See Du op til Him - - - len, og til de Stjer - - ner
 6. saae. Hjem gik Jom - fru El - - - se, hun var saa sor - - rig -

1. Guld. Maa - neds - dag der - ef - - ter laa han i sor - ten
 2. Bag, lak - - ked saa til hen - des Buur, sig selv til me - gen U -
 3. Dør, før Du kan Je - su Navn næv - ne, alt som Du kun - de
 4. mod, da er min Ki - ste for - in - den alt med hiint lev - ret
 5. smaa, da mærker Du hvor sag - te - lig at Nat - ten den mon
 6. fuld, Maa - neds - dag der - ef - - ter laa hun i sor - ten

1. Muld.
 2. mag.
 3. før.
 4. Blod.
 5. gaael!
 6. Muld. A. Oehlenschläger.

N° 12.

Allegretto.

SANG.

1. Fug - len sang paa Qvi - ste „Jomfru! om du vid - ste, hvi jeg syn - ger
2. Fug - len fløi saa ban - ge dybt i Sko - vens Gan - ge, fulg af Pi - gens
3. Hop - ped' den paa Gre - ne Pi - gen fulg - te e - ne, lok - ke - de og
4. Dybt den fløi i Sko - ven hen mod Kil - de - vo - ven, alt medsnil - de

PIANO.

1. nu!“ Pi - gen stod ved Ro - den, traad paa Blomst med Fo - den;
2. Fod. Sang den der paa Qvi - ste: „Jom - fru! om du vid - ste.“—
3. bad: „Pur - pur - bær, de rø - de, Man - del - mælk den sø - de,
4. Hop; Pi - gen fulg - te ban - ge, lok - ket af dens San - ge;

1. thi hun hav - de Fug - len kun i Hu.
2. Pi - gen lyt - te - de ved Træ - ets Rod.
3. skal du faae hos mig i Ro - sen - blad.“
4. snart var den ved Rod og snart ved Top!“

5.

Da den kom, hvor Bækken
 Bryder gennem Hækken,
 Sat' den sig paa Steen.
 Listig Pigen smiler,
 Hurtig frem hun iler
 Fra den tætte, løvbeklædte Green.

6.

Da hun den vil fange,
 Bliver hun saa bange,
 Og i Hu saa mod,
 Ængstes hun saa svarlig,
 Flygte vil saa varlig,
 Blikket skjult og Kinden rød som Blod.

7.

Vingen laae paa Sandet.
 Spraglet, farveblandet
 Faldt den livløs ned;
 Men med listig Villie
 Treen paa Blomster = Tillie
 Frem en Sanger i den Lilles Sted.

8.

„Giv mig nu det røde
 Purpurbær, du Søde!“
 Smilende han bad.
 Giv mig nu, du Blide!
 Mandelmelk, den hvide,
 Af din Læbes fine Rosenblad!“

9.

Et og to og trende
 Kys han tog fra hende,
 Blev saa Fugl igjen.
 Lystig over Voven
 Fløi den gennem Skoven.
 Pigen stod og stirred efter den. —

J. Thiele.

No. 13 A.

Tempo di Marcia.

PIANO

ff

Dan_nemark! Dan_nemark! hel_li_ge Lyd! him_mel_ske Fryd! hæv Dig! mingla - de, min

ban_kende Barm! Danmark! for Dig toner San_gen saa varm! Naar Sa_ga nævner Dit

æld_gamleNavn som Ærens Havn jeg næv_ner Dan_nemarks hæ_dredeNavn som Fø_de_stavn.

2.

Dannemark! Havets den evige Brud,
 Viet af Gud!
 Stolt er Din Brudgom, og vældig og rig,
 Venlig han kysser Dit Klædebons Flig;
 Han kvæder for Dig i Voverners Klang
 Din Hæders = Sang;
 De Sønners Seier, naar Krigshornet klang
 Til Bølge = Sang.

3.

Dannemark! Dan-Kongens Trone, den staaer
 Hædret ved Aar;
 Prydet ved Dyder, i Vanheld og Held,
 Styttet ved Troskab, den stander som Fjeld.
 Hos Dannemarks Løve var aldrig Svig.
 Dan-Konge siig:
 Stod ei Din Løve i Fred og i Krig
 Mod Vold og Svig.

4.

„Dannemark, Dan-Konge!“ lyder fra Øe,
 Slette og Sø,
 Broder! ræk trofast og dansk mig Din Haand,
 Danmark og Konge forene vor Aand!
 I Fredstimen styre de Mandens Færd
 Til Borgerværd!
 I Kampens Time de hvæsse vort Sværd
 Til Helte Færd!

5.

Dannemark! Skjoldungen elsket og stor
 Fremme Din Flor!
 Dannemarks Sønner paa Kampens Dag
 Stride som Helte, for Banner og Flag!
 Hver Dannemarks Søn, som vandt det Navn
 Ved virksomt Gavn,
 Skal signende nævne i Dødens Favn:
 Vort Danmarks Navn.

Juliane Marie Jessen.

No 13 B.

Andantino.

TRICHORDIUM.

SANG og PIANO.

Dannemark! Dannemark! hel-li-ge Lyd! himmel-ske Fryd! hæ-v Dig, min gla-de, min

han-ken-de Barm! Danmark! for Dig toner San-gen saa varm! Naar Sa - ga nævner Dit ældgamle Navn, som

Ærens Havn, jeg nævner Dannemarks hædre-de Navn som Fø - de - stavn.

No. 14.

Andantino.

SANG.

1. Mit elsk - te Barn, du Him - lens Ga - ve, sov sødt nyd U - skylds
 2. Mit Øi - e kjær - ligt paa dig hvil - ler, din Søvn, jeg sy - nes,
 3. Jeg be - der Gud, dig vil be - va - re, han er jo Bar - nets
 4. Vox op mit Barn! mens ei du glemme, at Him - len er dit
 5. Og Ven - skab, Fred og stil - le Glæ - de dig føl - ge vil paa

PIANO.

1. bli - de Ro; dig spæ - de Blomst i Li - vets Ha - ve jeg
 2. styr - ker mig, og naar du vaa - gen til mig smi - ler, o!
 3. bed - ste Ven, af han vil fjer - ne Nød og Fa - re, og
 4. ret - te Hjem, følg al - tid Dy - dens bli - de Stem - me, da
 5. Ti - dens Hav, og Go - de vil - de dig be - græ - de, naar

1. plei - e vil saa ømt og tro.
 2. da er jeg saa lyk - ke - lig.
 3. le - de dig ad Ba - nen hen.
 4. gaaer du trygt mod Maa - let frem.
 5. du har brudt dit Van - dringstav. P. C. Ottesen.

N° 15.

27

Audante.

PIANO.

Floribella.

1. Fug-len ti - er, Sko-ven hvi - ler, sa - lig er Na - tu - rens Fred; per - le -
2. Duggen blinker, mildt den kvæ - ger mat hen - sunkne Som - mer - blad; styrker

1. smyk - ket En - gen smi - ler bly til Nattens Kjær - lig - hed. Gjennem Græsset, mat og e - - ne, træder
2. tør - stig Ro - sen - bæ - ger med sit kø - lig - fri - - ske Bad. Ak, men in - gen Trøstens Draa - be Af - ten.

1. frygt - som Pi - - gens Fjed, Skygger gaæ bag dunkle Gre - ne, tru - e hendes Kjær - lig - hed.
2. sky - en sen - - der mig! Glem da, Hjer - te, glem at haa - be! Himlens Draabe glem - te Dig! C.J. Boye.

No. 16.

Andantino.

SANG.

PIANO.

poco cresc.

mf

1. Hvor sig Dagen lang - - - somt shi - ger for be - drø - vet Kjær - - - lig-

2. Zul - ma, kan du see min Smer - te fra dit gla - de Pa - - - ra.

p

fp

p

1. hed! Lyk - ken in - gen Ti - - - mer veed, Sor - - gen hver Mi - nut, som

2. diis? min - des du, paa jor - - - disk Viis, Løf - - tet, som mig gav dit

ff

p

1. vi - - ger. Jordens Skjød har in - tet Raad, haab - - løst Havets Bøl - - - ger
2. Hjer - te? I min Fa - ders Ur - te - gaard plan - - ted jeg en lil - - - le

1. blaa - ne; Hel - li - ge Pro - phet! din Maa - ne sku - er kold min tau - - se
2. Ce - der; Træ - et staaer, som mi - ne E - - der, o, men Gart - ne - ren for -

1. Gaard.
2. gaaer. J. L. Heiberg.

No. 17.

Moderato.

PIANO.

1. Der er et Land, dets Sted er høit mod Nor-den, og Polens Bjer - gesvømme nærdets Havn; menskjønt som
2. Fra Eid'rens Strøm til Skagens hvi-de Ban-ker denjydske Halv - ø krummer sig mod Nord. Et herligt
3. Mod Øst for den - ne tvende Ha - ve stri - de med Sjølund's Bred og O.thins gamle Ø; nær Lolland,

4. Og dybt mod Syd, hvor Elbens Bølger gyn - ger vel tusind Snekker langs den grønne Kyst i fe-de
5. Saaskil-le Strøm og Sunde Mark og Stæ - der; meneeter Danmark, trofast er dets Magt; en Bro af

1. det er in-gen Plet paa Jor-den, og Danmark næv - ner man dets fag - re Navn. I sølvblaa
2. Land! Dets Folks sig Velstand san-ker; paa fremmed Strand det hen - ter Guld om - bord. Den muntre
3. Fal - ster, staaer i Klæder hvi - de, med Løv om Haa - ret, Bøl - gens ran - ke Mø. Det ra - ske

4. Marsk, i - mel - lem gyldne Dyn - ger, de rø - de Hjør - de hvi - le sig med Lyst. I øst - lig
5. Malm Samdrægtig - he - den sme - der fra Bred til Bred, og Ær - lig - hed staaer Vagt. Vort Helder

1. Ve - - ster-hav en dei - lig Ha - ve, med Bø - ge - hegn, hvor Nat - ter - ga - le boe! og hver en
 2. Strids - hingst o - ver En - gen van - ker, og Sti - mer myl - - dre i den dy - be Fjord, til Stavn og
 3. Folk kan in - gen Mangel li - de, thi A - gren bøl - - ger her sig, som en Sø; om fav - re

4. Sø, hvor vre - de Stormfugl syn - ger, Bornholm staaer, kraf - - tig, med sit Klip - pe - bryst; og dybt i
 5. eet, og fæl - leds er vor Hæ - der, den vog - ter Svær - - det med sin Va - re - tægt! og een den

1. Deel gav Him - me - len sin Ga - - ve, paa hver en Plet Vel - sig - nel - ser - ne groe!
 2. Roer har Skoven E - ge - plan - - ker, dets Søn - ner Kraft, og Snildhed de - res Ord.
 3. Blom - ster - eng staae Lun - de bli - - de; her er det smukt at le - ve, tungt at døe!

4. Ste - nen er Kar - fun - kel - klyn - - ger, og det har Mænd, som lee ad Kampens Dyst!
 5. dan - ske Bøn, hvert Hjerter be - - der: „Gud skjærme Kon - - gen og hans he - le Slægt.“

C. J. Boye.

No. 18.

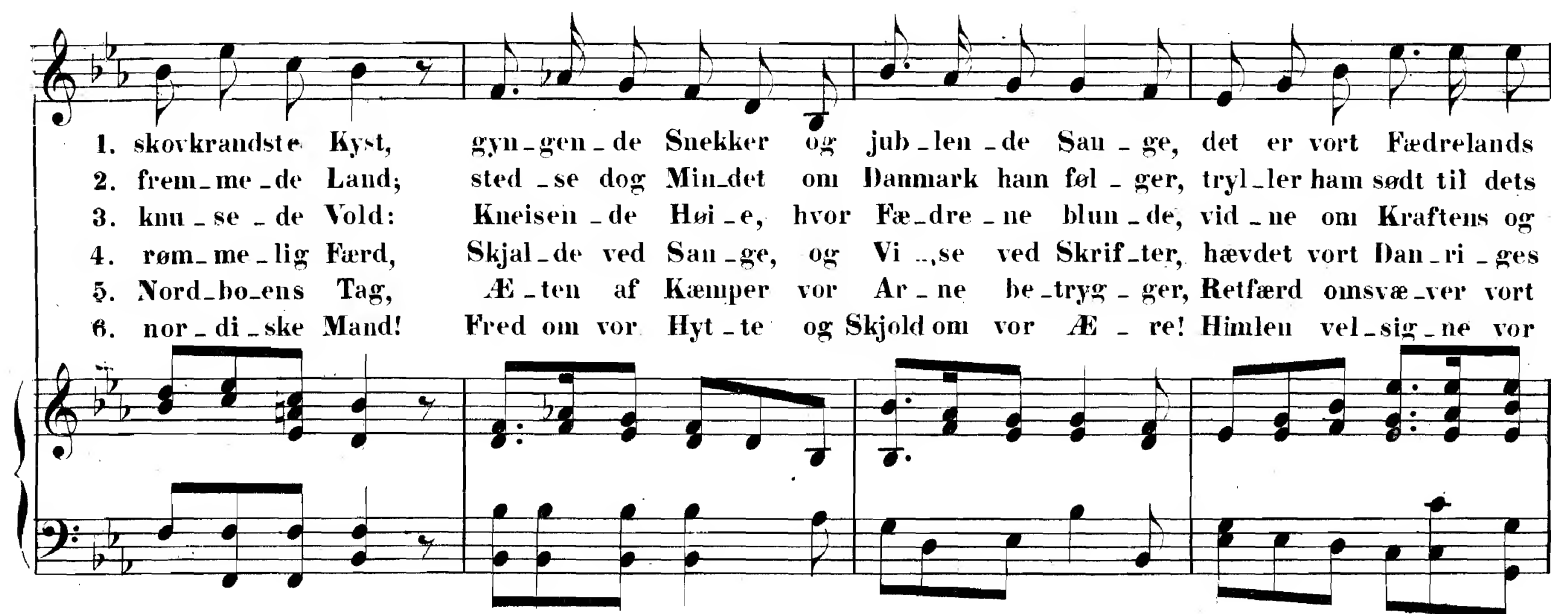
Allegretto.

SANG.

1. Duf - ten - de En - ge og korn - ri - ge Van - ge, søl - ver - blaae Vo - ver om
 2. Tidt pløi - er Dan - sken de fjer - ne - ste Bøl - ger, stundom han fær - des i
 3. Her var det Kæmper paa Vang og i Lun - de vær - ned' om U - skyld og
 4. Høit ha - ve Kon - ger ved sto - re Be - drif - ter, Hel - te ved kjæk og be -
 5. End tro - ner Kraf - ten i E - ge - nes Skyg - ger, Fri - hed end boer un - den
 6. Ret - færd og Fri - hed vort Lø - sen monn' væ - re: Dem ik - kun hyl - der den

PIANO.

1. skovkrandste Kyst, gyn - gen - de Snekker og jub - len - de San - ge, det er vort Fædrelands
 2. frem - me - de Land; sted - se dog Min - det om Danmark ham føl - ger, tryl - ler ham sødt til dets
 3. knu - se - de Vold: Kneisen - de Høi - e, hvor Fæ - dre - ne blun - de, vid - ne om Kraftens og
 4. røm - me - lig Færd, Skjal - de ved San - ge, og Vi - se ved Skrif - ter, hævdet vort Dan - ri - ges
 5. Nord - bo - ens Tag, Æ - ten af Kæmper vor Ar - ne be - tryg - ger, Retfærd omsvæ - ver vort
 6. nor - di - ske Mand! Fred om vor Hyt - te og Skjold om vor Æ - re! Himlen vel - sig - ne vor

CHOR.

1. Væl - de og Lyst, det er vort Fædrelands Væl - de og Lyst.
 2. el - ske - de Strand, tryller ham sødt til dets el - ske - de Strand.
 3. Fri - hedens Old, vid - ne om Kraftens og Fri - hedens Old.
 4. æld - gam - le Værd, hævdet vort Dan - ri - ges ældgam - le Værd.
 5. Ban - ner og Flag, Retfærd omsvæ - ver vort Banner og Flag.
 6. Drot og vort Land! Himlen vel - sig - ne vor Drot og vort Land!

J. Jøttsmark.

N° 19.

33

Allegretto.

SANG og PIANO.

1. Grum, men flyg - tig er den Smer - te, A - mors Pi - le
 2. Der - for dog, I un - ge Hjer - ter! fryg - ter ei hans
 3. Jeg, som syn - ger om hans Pi - le, har fast he - le

1. vol - de os, trod - se - de end hvert et Hjer - te, by - der det i -
 2. vis - se Saar, A - mors Glæ - der A - mors Smer - ter snar - lig fød - te,
 3. Kog - ret tørt, og dog seer han mig at smi - le hen mod Re - sten

1. gjen dem Trods. Med sin Bu - e skjælsk i Ar - men flag - rer han let
 2. snart for - gaaer. Men har først et Hjer - te fun - det Skjæl - mens he - le
 3. li - ge ømt. Der - for vil - lig ven - der E - der mod hver Pål, han

1. som en Fjer, men naar Pi - len ram - mer Bar - men, tung som Bly den
 2. Tryl - le - ri, er eet Saar ei halv for - vun - det, før i - glem det
 3. tryk - ker af, tro kun mig, den nye hel - bre - der hver et Ar, den

1. sid - der der.
 2. øn - sker ti.
 3. gam - le gav. L. Kruse.

No. 20.

Allegro moderato.

SANG

PIANO

1. Man si-ger,
2. Man si-ger
3. Den Fordeel

1. Hjer - tet har ei Rum paa sam-me Tid til Tven - de, men
2. vel, i sam-me Sæk kan ei to Sto-re væ - re, men
3. er jo li - ge-frem, at man paa Tvende tæn - ker, saa

p *mf* *dolce.*

1. A-mor er vist ei saa dum, og hans Ræ-son er den - ne: at
2. der-af jeg ud-le-der kjæk en an-den, be - dre Læ - re: en
3. trøster man ved een af dem sig for den an - dens Ræn - ker. Og

f *mf*

Allegretto.

1. Fle - re svær - me for Een, man seer; nu vel, saa kan Een og
2. Stor og en Lil - le kan tri - ves der-i, og sto - re Sæk - ke har
3. bli - ver den Før - ste nu vred og suur, saa faaer den An - den i -

mf *cresc.*

1. sværme for Fleer. Den Slut - ning er rig - tig og vig - - -
 2. Plads til Ti. Vist In - gen vil træt - te mod det - - -
 3. gjen sin Tur. Saa mi - ster ei Man - den For - stan - - -

1. tig, den Slut - ning er rig - tig og vig - - tig.
 2. te, vist In - gen vil træt - te mod det - - te.
 3. den, saa mi - ster ei Man - den For - stan - - den.

J. L. Heiberg.

cresc. *mf*

mf *f*

No. 21.

Poco Allegretto.

SANG.

PIANO.

1. En El - skøys - er - klæ - ring - hvad er det saa
 2. See, Kjær - lig - heds - gu - den som Bet - ler han
 3. Et fø - len - de Smil, et med - li - den - de

1. meer? Saa stor en For - trød jeg ik - ke der - i seer. Og selv om man en -
 2. gaaer og sam - ler det Lidt, som han af Mildhed faaer! For ham som for En -
 3. Svar kan gi - ves af dem, som el - lers In - tet har; og hvis al - li - ge -

1. gang sit Hjer - te lod fan - ge, man døer ei strax der - af, min Søster, vær ei ban -
 2. hver er Ti - der - ne tran - ge, han nøi - es med en Skjærv, min Søster, vær ei ban -
 3. vel han meer tør for - lan - ge, viis ham til An - dre hen, min Søster, vær ei ban -

1. ge! Man døer ei strax der - af, min Søster, vær ei han - ge!
 2. ge! Han nøi - es med en Skjærv, min Søster, vær ei han - ge!
 3. ge! Viis ham til An - dre hen, min Søster, vær ei han - ge!

J. L. Heiberg.

N° 22.

Moderato.

SANG.

1. Hvor Bøl - gen lar - mer høit fra Søe om Dan - marks gam - le
 2. I Dan - mark knei - ser in - tet Fjeld, ei gjem - me stol - te
 3. O straal fra Øi - et u - for - sagt, du Præg af Nor - dens
 4. O Dan - ne - brog vort Him - mel - flag! til - aand os Mod og
 5. O ret som i dit Pur - pur - flag det hvi - de Kors staaer

PIANO.

mf

1. Ri - ge, hvor Bø - gen krandses Land og Øe, som U - skyld Slet - tens Pi -
 2. Bjer - ge - det rø - de Guld til Lad - heds Træl, ei Jern til væl - digt Vær -
 3. Stem - pell et Ord, et Haandslag væ - re Pagt, og Bar - men Tro - skabs Tem -
 4. Styr - ke! vift høit mod Skye i blo - digt Slag, spred Lys i Kam - pens Mør -
 5. teg - net, at ty - de chri - stent Sin - de - lag, af Kjør - lig - hed om - heg -

p

1. ge, der er min elsk - te Fø - - de - stavu, der jub - ler jeg mit Danmarks
 2. ge, men Gul - det rigt paa Mar - - ken groer, og Jer - nets Kraft i Ar - men
 3. pel! Ja Troskab! du est Dan - marks Værn, du est et Skold af hær - det
 4. ke! Fra o - ven har en Stem - me talt, du ned til os fra Him - len
 5. net, saa styr - ke Ret - sind Kon - gens Aand, og knyt - te Fre - dens Bro - der.

mf *p* *mf* *p*

1. Navn, thi der er godt at væ - - re, thi der er godt at væ - -
 2. boer, u - væb - net har den Vær - - ge, u - væb - net har den Vær - -
 3. Jern, du est vort Dan - ne - vir - - ke, du est vort Dan - ne - vir - -
 4. faldt, og skal til Him - len hæ - - ves, og skal til Him - len hæ - -
 5. baand, og skjær - me Land og Kon - ge, og skjærme Land og Kon -

mf *p*

1. re!
 2. ge.
 3. ke!
 4. ves!
 5. ge!*

Chr. Wilster.

p *ff*

No. 23.

Moderato.

SANG.

1. Ven - li - ge Is - se-fjords blin - ken - de Bøl - ge gyn - ger og tril - ler langs
 2. For - dum du har paa din rul - len - den Vo - ve rigt - lad - te Snek - ker fra
 3. Ti - der - ne svin - de, og ven - di - ske Rø - ver le - ver kun end i Hi -
 4. Snart skal nu Frem - me - de læ - re at kjen - de Sø - vei til Hro - ars den
 5. Da skal de sku - e de him - mel - blaee Vo - ver; naar de om Mor - ge - nen
 6. Her - li - ge Is - se-fjord! ja! du vil lok - ke man - gen stolt Sø - gut her

PIANO.

1. skov - krand - ste Kyst, Øi - - ne - ne hen - - rykt med Vo - - ver - ne føl - - ge,
 2. Øst og fra Vest, ind - - til vi, tvung - - ne ved ven - - di - ske Lo - - ve,
 3. sto - - ri - ens Bog. Fre - - drik den Sjet - - te saa mil - - de - lig ø - - ver
 4. æld - - gam - le By; læ - - re, at Ste - - ne ei læn - - ger dem gjen - ne.
 5. staae som et Speil; Kjæ - - len knap næn - - ner at skjæ - - re det o - - ver,
 6. ind til vor Kyst; Ski - - be fra Øst og til Vest skul - le flok - ke

1. Is - se-fjord, du er vor Stolt - hed, vor Lyst! Himme - lens Bu - e i dig vi sku - e
 2. maat - te dig spær - - re, som vi kun - de best: Grunden blev dækket; Rov - fug - len stækket;
 3. Her - skerens Magt; han er kjær - lig som klog! sindrigt han by - der, vil - lig man ly - der,
 4. at de til Is - se-fjords Havn kun - ne tye. Da skal de sku - e Af - ten - guld - lu - e
 5. dog maa den føl - - ge de bug - nen - de Seil. Mens de bort - dra - ge, see - de til - ba - ge
 6. sig i din Favn og ud - hvi - le med Lyst. Vin - de - nes Vinger o - ver dig bringer

1. lif - ligt og mør - ke - blaae, hvæl - vet og rund; Fuld - maa - nens Søl - ver - glands,
 2. see og du blev os en skjær - men - de Muur! Sø - rø - ver Ar - men ei
 3. aab - ner os Vei - en til Co - dan i - gjen, at - ter ad Is - se - fjords
 4. her - ligt at glø - de paa Tvil - lin - ge Spiir! Gjen - født i Ha - vets den
 5. o - ver det dy - be, det ro - li - ge Vand; vee - mo - dig Af - sked med
 6. Rig - dom og Vel - stand til drif - ti - ge Stad; der - for med jub - len - de

1. So - lens Guld - lu - e, pragt - fuld gjen - gi - ver din speil - kla - re Grund!
 2. o - ver dig ræk - ked; bag dig vi loe ad den ven - di - ske Luur.
 3. Vo - ver nu fly - der rigt - lad - te Sne - ke til Ky - ster - ne hen.
 4. dybt - hval - te Bu - e, sku - e vor Stad og dens her - lig - ste Ziir;
 5. Ky - sten de ta - ge, kom - me her at - ter saa snart, som de kan.
 6. To - ner nu klin - ger, Is - se - fjord! høit til din Æ - re vort Qvad!

CHOR.
 1. Fuld - maa - nens Søl - verglands, So - lens Guld - lu - e, pragtfuld gjen - gi - ver din speil - kla - re Grund!
 2. Sø - rø - ver Ar - men ei o - ver dig rækket; bag dig vi loe ad den ven - di - ske Luur.
 3. At - ter ad Is - se - fjords Vo - ver nu fly - der rigt - lad - te Sne - ke til Ky - ster - ne hen.
 4. Gjen - født i Ha - vets den dybt - hval - te Bu - e, sku - e vor Stad og dens her - lig - ste Ziir.
 5. Vee - mo - dig Af - skeed med Ky - sten de ta - ge, kom - me her at - ter saa snart, som de kan.
 6. Der - for med jub - len - de To - ner nu klinger, Is - se - fjord høit til Din Æ - re vort Qvad!

N° 24.

Andantino quasi Allegretto.

SANG.

PIANO.

dolce

1. Hyr-den græs-ser
2. Kongens Dat-ter
3. „Vind og Blomst, svar,

1. si - ne Faar, Gjør-det er hans Thro - ne, So-len Pur - pur om ham slaaer, Maanen er hans
2. stolt og fiin, staaer i Kon-ge - bor - gen; Sil-ke, Guld og Her - me-lin skjule ik - ke
3. hver i - sær, kommer hun dog ik - ke? Vinden hvi - sker, „Hun er nær!“ Blomsterne de

1. Kro - - ne. Hvad mon vel han tæn - ker paa? læn - ge taus han stod og saae frem i Af - ten
2. Sor - - gen. Tan-ken, som en Fugl saa let, fly - ver, bli - ver al - drig træt, syn-ger: „Jeg har
3. nik - - ke. Skjult en Sti fra Slot - tet gaaer, Fug-len høit bag Krat-tet slaaer: „Han har hen - de

1. stun - den. Hjer - tet veed, Kjær - lig - hed er det fag - reste Træ i Lun - den.
 2. fun - den! Hjer - tet veed, Kjær - lig - hed er det fag - reste Træ i Lun - den.
 3. fun - den! Hjer - tet veed, Kjær - lig - hed er det fag - reste Træ i Lun - den.

mf *p*

CHOR.

Hjer - tet veed, Kjær - lighed er det fag - reste Træ i Lun - den.
 Hjer - tet veed, Kjær - lighed er det fag - reste Træ i Lun - den.

H. C. Andersen.

dolce.

N° 25.

Moderato.

SANG.

1. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
 2. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
 3. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
 4. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
 5. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at

PIANO.

1. væ - re. Som Stat ei mæg - - - tig el - ler stor, men høit dog holdt i
 2. væ - re. Ei Gul - det der i Bjer - ge groer, men Mark og Eng det
 3. væ - re. Ei Skjøn - hed der i Templer boer, men un - der Him - - lens
 4. væ - re. Ei Fri - hed der er tryg - let Ord, men Kon - gens Daad og
 5. væ - re. Vel rin - der Blod meer varmt paa Jord, men Tro - skab der man

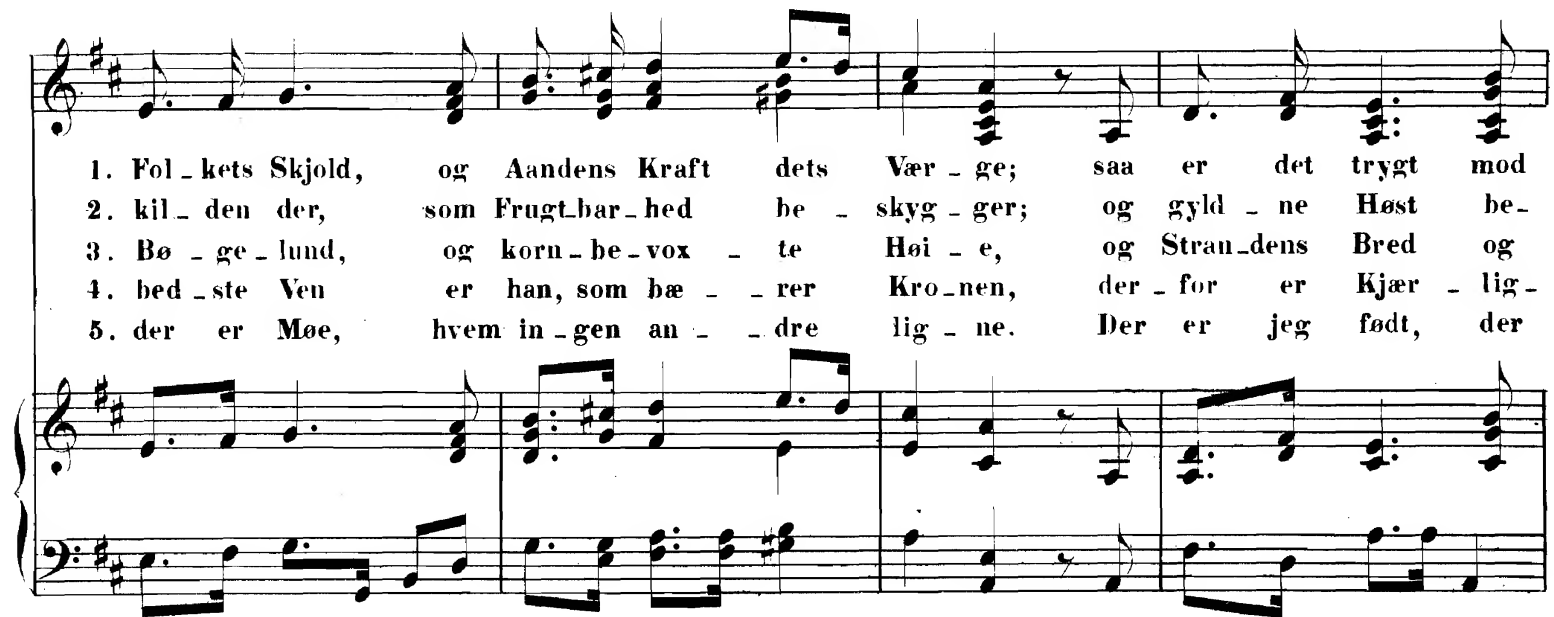
1. Æ - re. Thi E - nig - hed er Fol - kets Skjold. og Aan - dens Kraft dets Vær - ge; saa
 2. bæ - re. Thi Flid er Vel - standskil - den der, som Frugtbar - hed be - - skyg - ger, og
 3. Sphæ - re. Thi skjøn er tæt - te Bø - ge - lund, og korn - be - vox - te Høi - e, og
 4. Æ - re. Thi lov - lig Fri - heds bed - ste Ven er han, som bæ - rer Kro - nen; der -
 5. læ - re. Thi der er Ven og der er Møe, hvem in - gen an - dre lig - ne. Der

CHOR.

1. er det trygt mod Løgn og Vold, naar Jor-den rundt de hær-ge. Thi E-nig-hed er
 2. gyld-ne Høst be-trygget er, hvor Lo-ven Lan-det byg-ger. Thi Flid er Velstands-
 3. Strandens Bred, og Dalens Grund, og Pi-gens ly-se Øi-e. Thi skjøn er tæt-te
 4. for er Kjær-lig-hed i-gjen det bed-ste Værn om Thronen. Thi lov-lig Fri-heds
 5. er jeg født, der vil jeg døe, og Danmarks Navn vel-sig-ne! Thi der er Ven og

1. Føl-kets Skjold, og Aandens Kraft dets Vær-ge; saa er det trygt mod
 2. kil-den der, som Frugt-bar-hed be-skyg-ger; og gyld-ne Høst be-
 3. Bø-ge-lund, og korn-be-vox-te Høi-e, og Stran-dens Bred og
 4. bed-ste Ven er han, som bæ-rer Kro-nen, der-for er Kjær-lig-
 5. der er Møe, hvem in-gen an-dre lig-ne. Der er jeg født, der

1. Løgn og Vold, naar Jor-den rundt de hær-ge.
 2. tryg-get er, hvor Lo-ven Lan-det byg-ger.
 3. Da-lens Grund, og Pi-gens ly-se Øi-e.
 4. hed i-gjen det bed-ste Værn om Thronen.
 5. vil jeg døe, og Danmarks Navn vel-sig-ne C. N. David.

N° 26.

(Morgensange N° 26-33.)

Andante.

PIANO.

1. Nu rin - ger al - le Klok - ker mod Sky; det ki - mer i fjer - ne
 2. Det toner med Lov og Priis og Bøn fra Jord mod Pa - ra - diis -
 3. For os han vandred i Gru - ben ned; han gik til de Dø - des

1. Ri - ger. Hver Søndag Mor - gen høit paa - ny stor Glæ - de mod Him - len sti - ger.
 2. ha - ven: Det var en Søn - dag Mor - gen skjøn, vor Frelser stod op af Gra - ven.
 3. Ri - ge. Til Li - vet med stor Her - lig - hed han vil - de for os op - sti - ge.

4.

Al Verdens Glæde begravet laae;
 Nu frydes vi alle Dage:
 Den Glæde, Søndagssolen saae,
 Den har i Verden ei Mage.

5.

Der sad en Engel paa Gravens Steen
 Blandt Lilier i Urtehaven;
 Han peged med sin Palmegreen,
 Hvor Jesus stod op af Graven.

6.

Og der blev Glæde paa Jorderig,
 Liig Glæden i Engles Himmel:
 Livskongen løfter op med sig
 Til Livet sin Børnevrimmel.

7.

Guds Børn skal holde med Engle Bøn
 Med Jubel i Paradiishaven:
 Det var en Søndag Morgen skjøn,
 Vor Frelser stod op af Graven.

B. S. Ingemann.

N° 27.

Andante.

PIANO.

1. Ly - sets En - gel gaaer med Glands gennem Him - mel - por - te.
 2. Sol gaaer o - ver Ver - den ud med Guds Lys i Øi - e:

1. For Guds En-gels Straa-le-krands flyg-ter al-le Nat-tens Skygger sor-te.
2. See! vor Her-res Sen-de-bud gaaer paa gyld-ne Sky-er i det Høi-e.

3.

Englen spreder over Jord
Glandsen fra Guds Himmel;
I sin Kaabes Straaleflor
Favner han Alverdens glade Vrimmel.

4.

Sol seer ind i Slot og Vraa,
Seer paa Drot og Tigger,
Seer til Store, seer til Smaa,
Kysser Barnet, som i Vuggen ligger.

5.

Os han ogsaa favne vil
Englen i det Høie:
Os han ogsaa smiler til
Englen med Guds Himmelglands i Øie.

6.

Os har og Vor Herre kjær:
Ingen Sjæl han glemmer;
I hvert Solglimt Gud er nær
Og vor glade Mørgensang fornemmer.

B. S. Ingemann.

No. 28.

Andantino.

PIANO.

1. Nu vaagne al-le Guds Fug-le smaa, de fly-ve fra Re-de og sjun-ge; de
2. Nu quidder Sva-len paa Kir-ke-tag, og Spurven ved Men-ne-skens Hu-se. De

1. pri-se Vor Herre saa godt de formaae: de tak-ke for Li-vet og Ly-set med fløiten-de Tun-ge.
2. syn-ge: Godmorgen! de synge: Goddag! de syn-ge Guds-fred! Gud skee Lov! og i Luften hensu-se.

3.

Smaafuglens Sang Vor Herre forstaaer;
Han kjender hver Sjæl i sit Rige;
De Fattiges Lovsang han ikke forsmaaer;
Han seer, hvad de maalløse Skabninger alle vil sige.

4.

Os seer Du ogsaa, Du kjære Gud!
Du hører vor Røst i din Himmel;
Naar Fuglene flagre af Roderne ud,
Du hører Smaabørnens Priis i din jublende Vrimmel.

B. S. Ingemann.

N° 29.

Andante.

PIANO

1. I Ø - sten sti - ger So - len op: den spre - der Guld paa
 2. Den kom - mer fra den fav - re Kyst, hvor Pa - ra - di - set
 3. Den hil - ser os end - nu saa smukt fra E - dens Mor - gen

1. Sky, gaaer o - ver Hav og Bjer - ge - top, gaaer o - ver Land og By.
 2. laae; den brin - ger Lys og Liv og Lyst til Sto - re og til Smaa.
 3. rød, hvor Træ - et stod med e - vig Frugt, hvor Li - vets Væld ud - flød.

4.

Den hilser os fra Livets Hjem,
 Hvor størst Guds Lys oprandt
 Med Stjernen over Bethlehem,
 Som Østens Vise fandt.

5.

Og med Guds Sol udgaaer fra Øst
 En himmelsk Glands paa Jord,
 Et Glimt fra Paradisets Kyst,
 Hvor Livets Abild groer.

6.

Og alle Stjerner neie sig
 Hvor Østens Sol gaaer frem:
 Den synes dem hin Stjerne liig,
 Der stod ved Bethlehem.

7.

Du Soles Sol fra Bethlehem!
 Hav Tak og Lov og Priis
 For hvert et Glimt fra Lysets Hjem
 Og fra dit Paradiis.

B. S. Ingemann.

N° 30.

Andante.

PIANO

1. Gudskee Tak og Lov! visaa deilig sov: Barnet laaemed varme Kind paa Pu - den.
 2. Med hin Glands fra Sky komder Lys i By, komder Glimt af Sol i al - le Sjø - le.

1. Nu som Fuglen frisk! rask som Havets Fisk! Morgen-solen tit-ter gjennem Ru - den.
2. Al-le Ha-ner goel, hil-sed glad Guds Sol; al-le vævre Tengersmaa fik Mæ - le.

3.
Fattig Mand fuldstærk
Gaaer nu til sil Værk;
Rask hver Haand sig rører nu med Glæde
Fattig Kone maa
Til sin Dont udgaae
At de Smaa skal ei for Brødet græde.

4.
Fader gik sin Vei.
Moder see vi ei;
Dog i Nød vi sidde ei tilbage.
Arnens Ild er slukt;
Hjemmets Dør er lukket;
Gud dog sørger for os alle Dage.

5.
Ei den mindste Muus
Savner Tag og Huus;
Fattigst Spurveunge har sin Rede.
Ei den mindste Fugl
Savner Ly og Skjul;
Vi skal heller ei om Fristed lede.

6.
Lystig Hænen goel,
Hilsen glad Guds Sol
For hver Sjæl er Lyst og Lys oprundet.
Nu som Fuglen frisk!
Rask som Havets Fisk
Vi har Kjærligheds - Asylet fundet.

B.S. Ingemann.

N° 31.

Moderato.

PIANO

1. Mor-gen-stund har Guld i Mund: Mor-gen-sol Guds Rigdoms Væld op-luk-ker;
2. Mor-gen-glød gjør Kin-den rød; Mor-gen-luft Guds Sundhedsbrønd om-su-ser;
3. Op i fri-ske Morgen-stund! fryd dig, Sjæl, som Fuglen i det Høi-e!

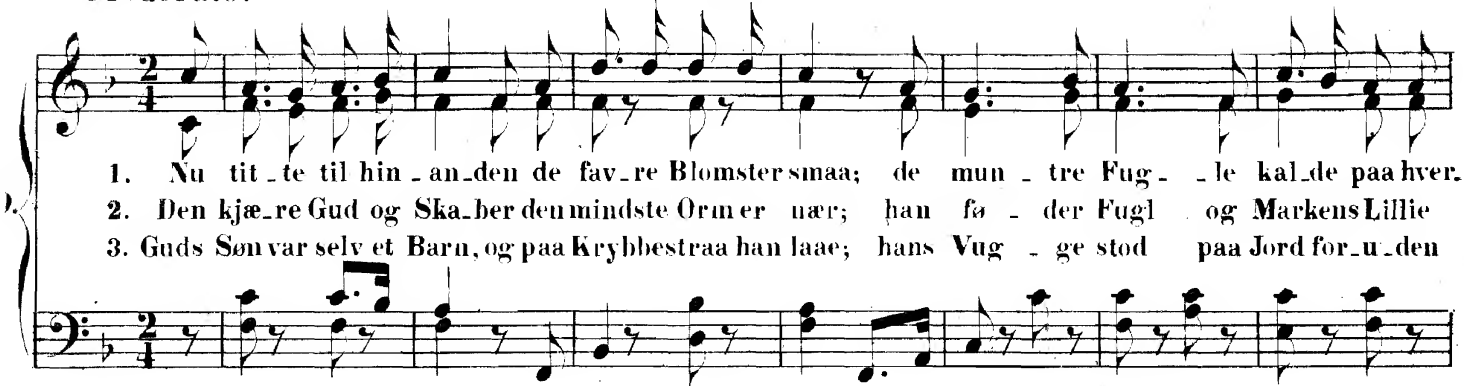
1. glad i gyld-ne Mor-gen-stund fat-tigst Fugl i Straa-le-ha-vet duk-ker.
2. Li-vets Væld i Mor-gen-glød strømmer ud i-gjen-nem Him-mel-slu-ser.
3. fat-tigst Sjæl er rig og sund med Guds ri-ge Her-lig-hed for Øi-e.

B.S. Ingemann.

Moderato.

No. 32.

PIANO.

1. Nu tit-te til hin-an-den de fav-re Blomstersmaa; de mun-tre Fug-le kal-de paa hver.
 2. Den kjæ-re Gud og Ska-ber den mindste Orm er nær; han fø-der Fugl og Markens Lillie
 3. Guds Søn var selv et Barn, og paa Krybbe-straa han laae; hans Vug-ge stod paa Jord for-u-den

1. an-dre; nu al-le Jordens Børn deres Øi-ne opslaae; nu Sleglen med Huus paa Ryg vil van-dre.
 2. klæ-der; dog Menneskenes Børn har han al-lermest kjær Gud aander paa Øi-et, naar det græ-der.
 3. Gæn-ge, Guds Himmeri-ges Fryd har han lo-vet de Smaa og Blomster fra Pa-ra-di-sets En-ge.

4.

Guds Søn har os saa kjær; han er Børnevennen stor;
 Han bærer Barnet op til Gud paa Armen;
 Han Storm og Hav betvang, da han vandred paa Jord;
 Men Børnene leged ham ved Barmen.

5.

O Du, som os velsigned og tog i Favn de Smaa,
 En Morgen see vi Dig i Paradiset!
 Du lærte os til Gud vore Øine opslaae —
 Evindeligt være Du lovpriset!

B.S. Ingemann.

Andantino.

No. 33.

PIANO.

1. Stor-ken sid-der paa Bon-dens Tag; han seer o-ver Mark og En-ge. Det
 2. Stor-ken klapprer paa Bon-dens Tag, og Gjø-gen kuk-ker i Sko-ven. Med

1. bli-ver saa dei-lig en For-aarsdag; nu kommer den fav-re Tid, jeg ventet saa læn-ge.
 2. Mai-løv nu kommer skøn Val-borgs Dag; nu sti-ger der Pintse-glads med Sol o-ver Vo-ven.

3.

Storken flyver fra Boudens Tag,
 Han spanker i grønne Enge.
 Han kommer som Gjest til skøn Valborgs Dag;
 Han bringer den favre Tid, jeg ventet saa længe.

4.

Storken flyver til Høsten bort;
 Han kommer igjen ad Aare.
 Du Sommerens Gjest! dvæl ikke for kort!
 Velkommen du favre Tid, jeg elsker saa saare

B.S. Ingemann.

N° 34.

Andantino.

PIANO.

1. Dei - lig er den Him - mel blaa, Lyst det er at see der - paa, hvor de
2. Det var midt i Ju - le = Nat, hver en Stjer - ne glim - ted mat, men med
3. Stjer - nen led - te vi - se Mænd til ny - fød - te Kon - ge hen, vi har
4. Den - ne Stjer - ne lys og mild, som kan al - drig le - de vild, er hans

1. gyld - ne Stjerner blin - ke, hvor de smi - le, hvor de vin - ke os fra Jor - den op til
2. Eet der blev at sku - e en saa klar paa Him - lens Bu - e, som en lil - le Stjer - ne
3. og en saa - dan Stjer - ne, og naar vi den føl - ge gjer - ne, komme vi til Je - sum
4. Guddoms = Ord det kla - re, som Han lod os aa - hen - ba - re til at ly - se for vor

1. sig, os fra Jor - den op til sig.
2. Sol, som en lil - le Stjer - ne = Sol.
3. vist! kom - me vi til Je - sum vist!
4. Fod! til at ly - se for vor Fod! N. F. S. Grundtvig.

No. 35.

Allegro moderato.

SANG.

1. Hvi syn - ges e - vigt om Spar - ta - ner, som gjor - de Fjen - den Pas - set
2. Jeg sjun - ger om en Helt i Nor - den, og Da - niel Ran - zau er hans
3. Le - o - ni - das stod u - for - fær - det bag Bjer - get med sin Flok og
4. O, kun - de Har - pens sva - ge To - ner din Roes for - kyn - de med en
5. Jeg sjun - ger om en Helt i Nor - den, og Da - niel Ran - zau er hans

PIANO.

1. trangt? be - hø - ve vo - re vak - kre Da - ner i Ti - den da vel gaæ saa
2. Navn, saa stor, som no - gen Helt paa Jor - den, en Spar - ter fra min Fø - de -
3. stred, og styr - t d Per - ser - ne med Svær - det, ind - til han selv i Græs - set
4. Klang af hi - ne tre - di - ve Ka - no - ner, som væl - dig Du fra Sven - sken
5. Navn, saa stor, som no - gen Helt paa Jor - den, en Spar - ter fra min Fø - de -

1. langt? har Hel-te-kraft ei sat sit Stem-pel paa e-gen Daad, i e-gen
 2. stavn. Alt tru-ed Mag-ten lumsk i Hu-len, og vil-de møt-tes af dit
 3. bed. Men Da-ni-el stod paa en He-de, han in-tet Ly bag Klip-pen
 4. tvang! O, dir-red Strängen med en Bru-sen, lig Skri-get af den ræd-de
 5. stavn. Le-o-ni-das stod u-for-fær-det, han Hel-te-død bag Klip-pen

1. Tid? be-hø-ver Mo-det et Ex-em-pel fra Græ-ken-land i Le-o-
 2. Blod; men, Da-ni-el i Lø-ve-ku-len! dig frel-ste Him-len og dit
 3. fandt, og slog til Sven-sker Græs-set be-de, og slog, ind-til han o-ver-
 4. Hær, der veg,skjøndt fem og ty-ve tu-sind, for fi-re tu-sind dan-ske
 5. fandt; men Da-niel Ran-zau stod bag Sværdet, og brug-te Sværdet til han

1. nid?
 2. Mod.
 3. vandt.
 4. Sværd!
 5. vandt. A. Oehlenschläger.

No. 36.

Moderato.

SANG.

1. Alt op - reist Maa - nen staaer bag sor - te Sko - - ve; høit
 2. Midt i den fri - ske Skov en Blomst kun vis - - ner; snart
 3. O Nat! snart vil maa - skee din hul - de Maa - - ne mit
 4. O Is - ra - fil! saa kom med Dø - dens Blik - - ke! bring

PIANO.

dolce.

1. Nat - ter - ga - len slaer for Gud at lo - - ve. Dens To - ner smel - te blødt og to - ne læn - - ge, og
 2. er den Dødens Roy, thi Hjertet is - - ner; men lad kun Blomstendøel en be - dre sprin - - ger snart
 3. ble - ge Ansigt - ee i Døden blaa - - ne; lad den da smi - les muk paa mig i Nø - - den, og
 4. mig for Al - lahs Dom, jeg skjælver ik - - ke. Vel - sig - net er hans Navn, han huldt for - la - - der. Knæg

1. Bæk - ken gri - ber sødt i si - ne Stræn - ge.
 2. af de fald - ne Frø, paa Æ - ther - vin - - ger.
 3. mød mit sid - ste Suk med Morgen - rø - - den!
 4. mig kun i din Favn! han er min Fa - - der.

A. Oehlenschläger.

mf dim. p

No. 37.

Andante con moto.

SANG.

1. Der var en Kon - ning i Lei - re; heel tro - fast til sin
 2. Det elsk - te han saa saa - re, i hvert et Gjæ - ste -
 3. Og da sig nær - med ham En - de, ud - deel - te han Stad og
 4. En - gang i Hø - stens Da - ge han sad ved E - ge -
 5. Der stod den gam - le Bra - ve, drak Li - vets sid - ste
 6. I - gjen - nem dy - be Taa - ge han blankt det syn - ke

PIANO.

1. Grav; hans ræ - ste - mø hin fei - re ham i Dø - den et Guld - horn
 2. bud, hans Øi - e svømmed i Taa - re, saa tit han stak det
 3. Land, til hver sin Ven og Fræn - de, kun Hor - net gjem - te
 4. bord med si - ne Kæm - per fa - ge paa Lei - re ved Is - se -
 5. Glød, og ka - sted den hel - li - ge Ga - ve i Is - se - fjør - dens
 6. seer. Da seg - ned hans Øi - en - laa - ge. Drak ei en Draa - be

1. gav.
 2. ud.
 3. han.
 4. fjord.
 5. Skjød.
 6. meer! Efter Goethe af A. Oehlenschläger.

No. 38.

Allegretto vivace.

SANG.

1. En - de - lig rev - ned de hæn - gende Skyer, de for - svandt i en Kant;
 2. Fin - ken er kom - men, den var ik - ke seen: Tir - re - lit Qvir - re - lit!
 3. Hvad er saa her - ligt, som Ro - sen i Vaar? hvad saa rødt, hvad saa sødt?
 4. Blus - ser alt Ro - sen, da kom - mer og snart: „Trille - ree, Fi - lo - mee“
 5. Phyl - lis saa kom, lad kun hist ved vor Dam med mæ mæ og bæ bæ
 6. In - gen kan træn - ge sig her til os ind, u - den snart med en Fart

PIANO.

mf

1. Kul - den med Taa - ger - ne flyer. Him - me - len skin - ner saa
 2. qvid - drer paa gyn - gen - de Green. Græs - set alt spei - ler sig
 3. end den ei blom - stren - de staaer. End - nu den slut - ter paa
 4. hur - tig paa Vin - ger - nes Fart lif - li - ge Nat - ter - gal
 5. græs - se de krid - hvi - de Lam! Lam - me - ne hyt - te sig
 6. Ze - fi - rens bæ - ven - de Vind. Kom kun, o Ze - fir! jeg

mf *f* *dolce.*

1. klar og saa puur, som en De-mant, som en sle-ben A-zur.
 2. spædt i vor Sø, I-sen og Sne-en paa Bjer-get maa tõe.
 3. tor-ne-de Stub grønt i sit Løv den til-slut-te-de Knup;
 4. byg-ger i Træ hur-tig sin Re-de bag Gre-ne-nes Læ;
 5. selv, kan Du troe; her kan vi sid-de bag Bø-gen i Ro,
 6. træn-ger til Dig, kjøl mi-ne Flam-mer, de qvæ-le jo mig.

1. Var-men op-li-ver den død-koi-de Jord; Ei-a see, Her-re-je!
 2. Lø-ve-ne flet-te det mai-grøn-ne Tag; vif-ter hid, vif-ter did,
 3. men kum en Dag i den var-men-de Luft gi-ver Agt, hvil-ken Pragt!
 4. hol-der sit Bry-lup og syn-ger sin Sang: „Sø-de Lyst i mit Bryst.“
 5. fav-nes og kys-ses i Vaa-rens Ge-mak. Hys hys! tys tys!
 6. Løs hen-des Lok-ker, og blæs til min Lyst med et Kast i en Hast

1. alt staaer Vi-o-len i Flor.
 2. høit i den ven-li-ge Dag.
 3. Mær-ker I Pur-pu-rets Duft?
 4. O, du liv-sa-li-ge Klang.
 5. In-gen har hørt, hvor det smak.
 6. Sil-ken fra svul-men-de Bryst.

A. Oehlenschläger.

1. 2. 3. 4. 5. 6.

dolce.

N° 39.

Andantino.

SANG.

PIANO.

dolce.
Led. *

Segue.

1. Hvad
2. Hvor-
3. Søvn-

1. to - ner gjen - nem Sko - - ven i Nat - - tens Vind? hvad
2. for mon Sky - en svæ - - ver hen o - - ver Jord? hvad
3. gjæn - ge - re paa Him - - len i nat - - lig Dands, ved

1. ris - ler gjen - nem Vo - - ven i Maa - - ne - skin? om
2. mæg - tig Læng - sel hæ - - ver dens let - - te Flor? naar
3. Lys af Stjer - ne - vrim - - len og Maa - - nens Glands! min

1. El - - skov Fug - len syn - - ger med smel - - - - tet Røst, den
 2. taa - - re - fuld den svøm - - mer paa Him - - - - lens Vei, om
 3. Læng - sel E - der kaa - - - rer, den er Jer lig: den

mf *dim.* *dolce.*

1. hvi - de Bøl - ge gyn - - - ger med El - - - - skovs Lyst.
 2. Kjær - lig - hed den drøm - - mer, men veed det ei.
 3. drøm - mer, og i Taa - - - rer ud - gy - - - - der sig. J. L. Heiberg.

mf

dim. *p* *mf* *p*

N° 40.

Moderato.

SANG.

1. Naar Pid - sken den knal - der, og Post - hor - net skral - der, og kal - der Stu -
2. Du sid - der bag Ru - de, og lyt - ter hist - u - de til Klan - gen, som
3. Naar Stor - ke - ne rei - ser, og A - ste - ren knei - ser, og vi - ser med
4. O, græd dog ei me - re! gaa ned at spad - se - re, hvor Kir - se - bær -
5. Jeg sid - der ved Kro - en hos Bæk - ken paa Bro - en, og skri - ver Dig
6. Og alt som Du suk - ker, jeg tæn - ker, Du pluk - ker en blom - stren - de

PIANO.

1. den - ten, din Kjæ - rest, her - fra, naar Vog - nen for - svin - der, og Taa - ren den
2. dø - ves af su - sen - de Vind; snart in - tet Du hø - rer, dit Øi - e Du
3. Pral os sit stri - be - de Blad, jeg kom - mer til - ba - ge, saa stands da din
4. træ - et ned - drys - ser sin Pryd; der var det, vi lov - te hin - au - den saa
5. Vers, i - mens Aft - nen er smuk; i Bøl - ger - nes Rin - den, og Luf - ten i
6. Stjer - ne med Fin - gren i - tu: „Han el - sker af Hjer - te, med Læng - sel og

1. rin - der, mit sø - de, lil - le Hjer-te! hvad tæn - ker Du da? Mit sø - de, lil - le
 2. tør - rer, mit sø - de, lil - le Hjer-te! og tør - rer din Kind. Mit sø - de, lil - le
 3. Kla - ge! mit sø - de, lil - le Hjer-te! Du skal væ - re glad! Mit sø - de, lil - le
 4. of - te, mit sø - de, lil - le Hjer-te! al El - sko_vens Fryd. Mit sø - de, lil - le
 5. Lin - den, mit sø - de, lil - le Hjer-te! jeg hø - rer dit Suk! Mit sø - de, lil - le
 6. Smer - te! Mit sø - de, lil - le Hjer-te! hvad tæn - ker saa Du? Mit sø - de, lil - le

1. Hjer-te! hvad tæn - ker Du da?
 2. Hjer-te! og tør - rer din Kind.
 3. Hjer-te! Du skal væ - re glad!
 4. Hjer-te! al El - sko_vens Fryd.
 5. Hjer-te! jeg hø - rer dit Suk!
 6. Hjer-te! hvad tæn - ker saa Du?

7.

Lad Blomsterne alle,
 Kun visne og falde,
 Snart Høsten frembærer i Kjortelens Flig
 Af Frugterne søde
 De gule, de røde,
 ¶ Mit søde, lille Hjerte! for Dig og for mig: ¶

8.

Dem skal vi saa plukke,
 Og alle de smukke,
 Al Høstgudens Rigdom skal Du nyde heel;
 Men hvad som kan saare,
 Hver Torn og hver Taare,
 ¶ Mit søde, lille Hjerte! skal være min Deel: ¶

Chr. Winther.

No. 41.

Andantino.

SANG.

1. Li-den Gun-ver vandr'er som helst i Qvel, saa tan-ke-fuld.
2. Li-den Gun-ver me-der med Sil-ke snor, ved Ha-vets Bred.
3. Skjøn Havmand sig op af Ha-vet skjød, he-klædt med Tang.
4. „Li-den Gunver! Du mart'r mig Dag og Nat med El-skovs Ild.
5. Du ræk-ke mig kun din sneehvi-de Arm paa Sø-mands Tro;
6. Li-den Gunver! mit Bryst bag sit haarde Skjæl er blødt og ømt.

PIANO.

dolce.

1. Hendes Hjer-te var Vox, hendes un-ge Sjæl var prø-vet Guld.
2. Da hæ-ve-des Bøl-gen, og Van-det foer saa brat af-sted.
3. Hans Øi-e var kjærligt, hans Ta-le var sød, som Har-pens Klang.
4. Mit Hjer-te vansmægter, min Sjæl er mat: O, vær dog mild.
5. saa tryk-ker jeg den til min brændende Barm, saa faaer jeg Ro!
6. Tro-fast er mit Navn, min u-kundstlede Sjæl for-ag-ter Skrømt.

1. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - - folk!
 2. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - - folk!
 3. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - - folk!
 4. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - - folk!
 5. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - - folk!
 6. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - - folk!

mf *f* *p*

CHOR.

1. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
 2. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
 3. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
 4. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
 5. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!
 6. O, vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk!

cresc. *f* *p*

7.

Og er Dig min Arm til saa stort Behag,
 Til Trøst og Ro;
 Skjøn Havmand, saa skynd Dig! saa kom kun og tag
 Dem begge to!
 O, vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

8.

Han trak hende fra den steile Bred,
 Glad ved sin Svig.
 Som Storm var hans Latter, men Fiskerne græd
 Ved Gunvers Lig.
 O, vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

J Ewald.

No. 42.

Andante con moto.

SANG.

1. Kom - mer hid, I Pi - ger sunaa! Stræn - gen vil jeg rø - re,
 2. Vaa - ren er nu kom - men nær, Da - ge - ne sig læn - ge,
 3. Ak, thi før sig op af Jord Blom - sten kun - de træn - ge,
 4. Sæl - somt i hans Aand det lød: „Hø - rer du, det døm - ner!
 5. Ak, den Gjæ - ve kom og saae Fæ - dre - lan - det blø - de;
 6. Hist i Nord gaaer Od - den ud mel - lem høi - e Bøl - ger;
 7. Hvis det rør - te Hjer - tes Sang Hjer - tet rø - re kun - de,

PIANO. *dolce.*

1. Taa - rer skal i Øi - et staae, naar min Sang I hø - re; om saa bold en
 2. Vaa - ren har I Pi - ger kjær, Blom - ster groe i En - ge; dog I skal i
 3. fal - me - de en Blomt i Nord, som skal min - des læn - ge: Vil - le - moes var.
 4. Dan - ne - mark er stædt i Nød, kal - der si - ne Søn - ner!“ Og som gam - le
 5. hvor de stol - te Snek - ker laae, var saa tomt og ø - de. Dis - se Snek - ker
 6. der blev Døn af stær - ke Skud, „Chris - tian“ ei sig døl - ger; men som gam - le
 7. sjun - ger den da man - gen Gang i de stil - le Lun - de; sjun - ger den ved

1. Un - gersvend, al - le fag - re Pi - gers Ven, sør - ge - lig jeg sjun - ger.
 2. se - ne Aar min - des, at I saae en Vaar med be - drø - vet Øi - e.
 3. Blom - stens Navn, og ei glemmes tun - ge Savn midt i Blom - ster - flok - ken.
 4. Dan - marks Søn fløi han mod det høi - e Døn, Fæ - dre - land at vær - ge.
 5. var hans Hjem, han op - vox - ed mel - lem dem, stred i de - res Skyg - ge.
 6. Chri - sti - an staaer han fast paa dan - ske Strand, skjødthans Blod ud - rin - der.
 7. bredeu Strand, naar hen o - ver hvi - den Sand Vo - ven sag - te tril - ler.

N. F. S. Grundtvig.

N° 43.

65

Moderato.

SANG.

1. Har jeg min Baad, mit Seil og mit Næt, vil jeg med Jar-len ei byt-te.
2. Hyt-ten er mig dog alt-for trang, sær i den-lif-li-ge Som-mer.
3. An-ke-ret hol-der kun svagt mellem Siv, Lan-det ei hol-der mig be-dre.
4. Kjø-len at tom-re, den mag-ti-ge Mast, det skal de Gut-ter jeg læ-re.

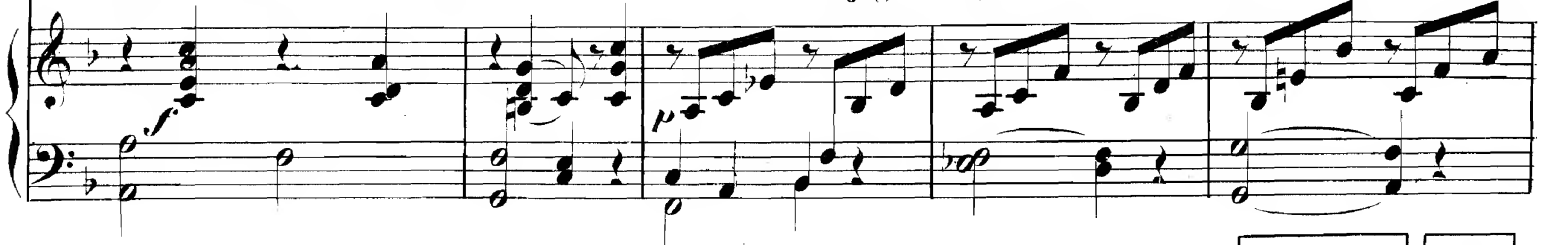
PIANO.

1. Fi-sken i Van-det blier al-drig træt, Fi-ske-ren lig-ner Fi-ske-nes Æt,
2. Fi-re Pæ-le, lidt Leer og lidt Tang! har jeg kun det, da jeg kli-ner med Sang
3. El-skov er Skip-pe-rens Tids-for-driv, Søn-ner mig skjænker den kraf-ti-ge Viv,
4. Lang-som-hed er en hæs-lig Last; Vog-nen gaaer langsomt, Ski-bet har Hast.

1. li-det han ag-ter en Hyt-te. Li-ge jo fly-de de Draaber i Fjord, li-ge de Blade paa
2. Hytten, i-hvor jeg saa kommer. Bø-genes Ly, lidt Græs til en Ko, Kil-den, hvis Vover i
3. saa blev der skjænket mi-ne Fæ-dre. Men mi-ne Bø-a, om Ællinger smaae, lystig maae svømme, før
4. Der-for skal Ski-bet man æ-re. Tru-da kun Sø! jeg for-ag-ter din Qval, fny-sen-de dandser den

1. Træ-er-ne groer; Hjemmet mig føl-ger om-bord, Hjemmet mig føl-ger om-bord.
2. Bækken sig snoe — der er min flygti-ge Bo, der er min flygti-ge Bo.
3. ret de kan gaae, hist ud-i Bøl-ger-ne blaae, hist ud-i Bøl-ger-ne blaae.
4. trod-si-ge Hval. Her er min Høi-e-lofts-sal, her er min Høi-e-lofts-sal.

No. 44.

Moderato.

SANG.

1. So - len sank bag grønne Lund, og den kla - re, ful - de Maa - ne mel - lem
 2. Og han sag - de: Fæ - dre - land! siig mig dog, hvad var min Brø - de, da min
 3. Mit Chal - dæ - a her jeg fandt. Ak! i elsk - te dan - ske Slet - ter vi - se
 4. Men U - ra - ni - a sin Ven vil et ap - det Hjem be - re - de hvor ved

PIANO.

1. Sjølund's Kyst og Skaa - ne straaled o - ver Ø - re - sund. Hvel - ved om U - ra - nien -
 2. Søn du bort at stø - de fra dit Hjer - te næn - ne kan? har du glemt, hvad Ver - den
 3. jo i lan - ge Næt - ter Him - me - len til hver en Kant. Skjøn - ne, la - ve, Fæ - dre -
 4. hen - des Kunst kan bre - de sig til an - dre Lan - de hen. Dun - kelt jeg kun Vei - en

1. borg sig den stjer - ne - kla - re Bu - e. Thy - cho stod i Maa - ne's Lu - e, mon - ne
 2. veed? det var mig, som mon - ne bæ - re op til Stjer - ner - ne din Æ - re; he - le
 3. jord! frem for al - le Ver - dens Lan - de maa jeg el - ske di - ne Stran - de; just paa
 4. seer, Stjer - ner - ne maa den be - teg - ne. Li - ge - me - get, hvad for Eg - ne! er ei

1. Lan - det trindt be - sku - e, tan - ke - fuld, med dæm - pet Sorg.
 2. Him - len kan jo væ - re Vid - ne til min Søn - lig - hed.
 3. dem bør Templet stande for det høi - e Stjer - ne - chor.
 4. Him - len al - le - veg - ne? hvad be - hø - ver jeg saa meer? J. L. Heiberg.

Nº 45.

Allegretto.

SANG.

PIANO.

1. I Hel - ved ga - ler
2. Og lum - mert bræn - der

1. Ha - ner, som Nat - ter - gal og Lær - ke - lil, der svøm - me sor - te
2. Grun - den, der vif - ter ei den mind - ste Vind; der - for i Mid - nat -
cre - seen - do.

1. Sva - ner i Vand, som er af Svo - vel
2. stun - den vi kjø - ler os i Maa - ne -

1. ild.
2. skin. A. Oehlenschläger.

2364

N° 46.

(Aftensange N. 46--52.)

Andantino quasi Allegretto.

SANG.

1. Der staaer et Slot i Ve - ster - led, tæk - ket med gyld - ne
 2. Fra Tu - sind Taar - ne funk - ler Guld; Por - ten skin - ner som
 3. Sol - eng - len svin - ger Ly - sets Flag, van - drer til fjer - ne

PIANO.

dolce.

1. Skjol - de; did gaaer hver Af - ten So - len ned bag Ro - sen - sky - er - nes Vol - de. Det
 2. Ra - vet; med Straa - le - støt - ter un - der - fuld sig Bor - gen spei - ler i Ha - vet. Guds
 3. Lan - de; ham føl - ger Liv og Lys og Dag bag Nat - tens bru - sen - de Van - de. Liig

1. Slot blev ei med Hæn - der gjort: ma - ge - løst staaer det smyk - ket; fra Jord til Him - mel
 2. Sol gaaer i sit Guld - slot ind, skinner i Pur - pur - klæ - der. I Ro - sen - sky, paa
 3. So - len fa - rer Li - vet hen, gaaer til For - kla - rings - ky - sten: med Glands op - duk - ker

1. naaer dets Port; vor Her - re selv det har byg - get.
 2. Bor - gens Tind staaer Ly - sets Ban - ner med Hæ - der.
 3. Sol i - gjen fra Pa - ra - di - set i Ø - sten. B. S. Ingemann.

No. 47.

Andante.

SANG.

1. Da - gen gaaer med ra - ske Fjed; Da - gens Børn maae i - le,
2. Lyk - ken gjæk - ker Sto - re, Smaa, le - ger med Guld - tær - ning.
3. Lidt dog Sto - re, Min - dre Smaa kan - til - gavns fuld - brin - ge;
4. Lyk - kens lu - ne - ful - de Spil le - ger ei med Sjæ - le;
5. Blomst skal bæ - re Frugt en - gang, Høst skal føl - ge Som - mer.
6. Lad ved Dag kun op og ned Lyk - kens Ter - ning rul - le!

PIANO.

dolce.

1. Af - ten - rø - den brin - ger Fred, Nat - tens Stjer - ner Hvi - le.
2. Lyk - ke - ligst at hvi - le paa er fuld end - te Gjer - ning.
3. Vil - lien seer Vor Her - re paa, gi - ver Kraf - ten Vin - ge.
4. Al - ting føi - es som Gud vil - her er trygt at dvæ - le!
5. Dag er ei saa travl og lang, Af - ten - stund dog kom - mer.
6. fandt ved Qvel kun Sjæ - len Fred, gik det, som det skul - de.

B. 8 Ingemann.

No. 48.

Andantino.

SANG.

1. Til vor lil - le Gjer - ning ud gik vi Smaa fuld - gla - - - de;
 2. Du, som vi - ser Dag og Nat Sol og Sjer - ner Vei - - - e!
 3. Lad den Kjær - ne un - der - fuld vox - e i vort In - - - dre,

PIANO.

1. Vil - lensaae den kjæ - re Gud, hjælp os som vi ha - - - de.
 2. Li - vets un - - der - ful - - de Skat gav Du os i Ei - - - e.
 3. naar der skin - ner Sol paa Muld, og naar Stjer - ner tin - - - dre!

1. Nu er Da - gens Lys ud - slukt; lukt er snart vort Øi - - e, Giv vor lil - - le
 2. I hver Bar - ne - sjæl paa Jord har Du lagt en Kjær - - ne til en Blomst med
 3. Lad det Frø op - vox - e smukt med din Bør - ne - vrin - - mel, til at bæ - re

1. Gjerning Frugt, Fa - der i det Høi - - e!
 2. himmelsk Flor, her - lig som en Stjer - - ne.
 3. e - vig Frugt, i din høi - e Him - - mel!

B.S. Ingemann.

N° 49.

71

Andantino.

SANG.

PIANO.

1. 1 fjer - ne Kir - ke - taar - ne hist nu Af - tenklokkerne
 rul - ler ud den stil - le Nat sit Skyg - ge - flo - ver
 seer til si - ne Børn da vist, han seer til Høle og
 Barn, der sy - nes mest for - ladt, Gud Fa - der selv vil be -

1. rin - ge. Snart so - ver li - den Fugl paa Qvist med Ho - ve - det under sin Vin - ge. Nu sam - les Frænder
 2. Him - len, og den, som sid - der mest for - ladt, seer op i - mod Stjer - ne - vrim - len. Og gjen - nem Himmel -
 3. Rin - ge, selv til den lil - le Fugl paa Qvist med Ho - ve - det under sin Vin - ge. Til dem, som so - ve,
 4. va - re: han sen - der i den stil - le Nat til Jordens Eng - le - ska - re. De spre - de de - res

1. kjønt i - gen som Fug - le - un - ger paa Gre - ne; men den, som har slet in - gen Ven, han sid - der ved Qvel al -
 2. slø - ret ud der skinner Øi - ne fuld - kla - re: mildt seer den kjæ - re, sto - re Gud her - ned med sin Stjerne -
 3. seer han hen; han vugger Fug - le - nes Gre - ne; og den, som har slet in - gen Ven, han la - der ei sid - de
 4. Vin - ger ud, naar al - le Øi - ne sig luk - ke. Selv vaa - ger he - le Ver - dens Gud ved Skabningens sto - re

1. e - - - ne.
 2. ska - - - re.
 3. e - - - ne.
 4. Vug - - - ge. B. S. Ingemann.

1. 2. 3. 4.
 2. Snart
 3. Han
 4. Det

No. 50.

„Bliv hos os, thi det er mod Aften og Dagen helder.“

Luc. Ev. 24. Cap. 29 V.

Andante.

SANG.

1. Bliv hos os, naar Da - gen hel - der, Du kjæ - re Fa - der og
 2. Hen - spred o - ver Dal og Høi - e dit Stjer - ne - klæ - de - bons.
 3. Bliv hos os, og vi vil drøm - me om Eng - le - bør - ne - nes
 4. Og Kon - gen i Li - vets Ri - ge vil fav - ne al - le de
 5. Bliv hos os, naar Da - gen hel - der, Du kjæ - re Fa - der og

PIANO.

dolce.

1. Gud! bliv hos os, naar Mør - ket væl - der af Nat - tens Slu - ser
 2. Flig! saa luk - ke vi trygt vort Øi - e og slum - re sødt hos
 3. Fred; Din Aand gjen nem Him - mel - strøm - me vil su - se til os
 4. Smaa; paa Eng - le - nes Him - mel sti ge skal Bar - ne - sjæ - le -
 5. Gud! og Pa - ra - diis - ly - set væl - der af Nat - tens Slu - ser

1. ud!
 2. Dig.
 3. ned.
 4. gaae.
 5. ud!

B. S. Ingemann.

N° 51.

Maestoso.

SANG.

1. Den skjøn - ne Jor - - dens Sol gik ned; men
 2. Al Ver - den som en Kir - - ke stor bag
 3. Paa mind - ste Blad i stør - - ste Skov har
 4. Gud! i din Haand alt Stort er smaat, men

PIANO.

1. Stjer - - ne - ska - rer - ne funk - le. En stør - re Ver - dens Her - lig -
 2. Sky sig hvæl - ver for - o - ven; i Templets Krog Guds grøn - ne
 3. gla - - de Skab - nin - ger hjem - me; hvor Liv sig rø - - rer til Guds
 4. kjært det Mind - ste til - li - ge. Den Bar - ne - sjæl er bjer - get

1. hed ned - glim - ter nu i det Dunk - - le.
 2. Jord er skjult som et Blad fra Sko - - ven.
 3. Lov, det mind - ste han ei vil glem - - me.
 4. godt, som skju - - ler sig i dit Ri - - ge.

B. S. Ingemann.

dim.

N° 52.

Larghetto.

SANG.

1. Den sto - re stil - le Nat gaaer frem med Lys fra Him - me - lens
 2. I Him - me Lo - ce - a - ners Skjød ned - duk - ker Nat - ten sin
 3. O! Nat. rul di - ne Verd - ner frem i O - ce - a - ner af

PIANO.

dolce.

1. Sa - le; hvert Lys er Sol for Sjø - les Hjem i
 2. Vin - ge med al - le Stjer - ne - so - les Glød, mens
 3. Him - le, med Priis til Gud fra Eng - les Hjem og

1. høi - e - re Verd - ners Da - le.
 2. Sphæ - rernes Har - per klin - ge.
 3. Jor - derigs Sjø - le - vrim - le!

B. S. Ingemann.

N° 53.

75

Allegretto.

SANG

1. Svend Aa-ge og In-geborg drog over Sø, de drog over fraadende

PIANO

Bøl-ge, den harmfulde Fader han sty-red fra Ø de flygtende To at for-føl-ge. Som Ørnen han foer uden

Ro eller Rast, med bugnende Seil paa den krummende Mast.

1. 2. 3. 4. 5.

2.

Paa Bagstavnen Begge fortvivlede stod;
Thi nær var den truende Fare.
Rød dalede Solen bag Skyernes Flod
Og Maanen steg frem paa det Klare;
Da nærmed' sig Ørnen med grusomme Klo,
At skille de bange, de elskende To.

3.

Høit lyder i Stormen Forbandelsens Røst,
De Bølger som vildelig larme;
Og da Faderen saae dem med Bryst imod Bryst,
Da svulmede dobbelt hans Harmes;
Da foer han med Rasen, da foer han med Støi
Over gabende Dyb, over Bølgen saa høi.

4.

Og alt som den Grumme sig nærmer med Hast,
Gjennem vilde og skummende Bølge
Med bugnende Seil paa den krummende Mast,
De flygtende To at forfølge,
Da hæver sig Bølgen og aabner sin Favn -
De styrtede sig ned fra den sprudlende Stavn.

5.

Han gyser og seer det med stirrende Blik
Og vil standse sin hurtige Snekke,
Men over dem Begge den fraadende gik,
Da styrtede han sig paa Dække.
Han græd og forbandte, han græd og han bad,
Og Bølgerne skilte de Elskende ad.

N° 54.

Andantino quasi Allegretto.

SANG.

PIANO.

dol. *f*

1. I Sax - er - nes Land en mæg - - - tig, skov - gro - et Klip - - pe
 2. Fra li - - den Cel - le der in - - - de, vendt mod en Af - - grund
 3. Saa vidt i Da - le - ne tran - - - ger Ly - set fra Vin - du - ets
 4. For E - van - ge - li - - ets Fug - - - le, Wart - burg, en Re - de du

1. staaer, der - paa en for - - dum præg - - - tig, stor og fyr - ste - lig
 2. brat, saae man et Lys at skin - - - ne, gjen - nem den mørke
 3. Baal, men Or - det fly - ver dog læn - - - ger, baa - ret af Fol - kets
 4. var, hvor - i du mod Ravn og Ug - - - le de Fjer - lø - se vog - tet

1. Gaard. Som rin - - ge Fug - le - re - - de, den hæn-ger i Klip - pens
 2. Nat. Der sad den Troens Op - li - - ver, med Lam - pen paa sit
 3. Maal, Det ly - der for hvert et Ø - - re, det to - ner i hvert et
 4. har. Da vox - te den spæ - - de Vin - - ge, den fol - ded' sig ud paa

1. Favn. Wart - burg mon - ne den he - - - de, Wartburg er Slot - tets
 2. Bord, og tolked' med hel - - lig I - - - ver Her - rens hel - li - ge
 3. Bryst, det la - der sin Fyl - - de hø - - - re med fyl - - dig, le - ven - de
 4. Stand, da mon - ne sig Fug - le - ne svin - - ge o - ver det gan - ske

1. Navn.
 2. Ord.
 3. Røst.
 4. Land. J. L. Heiberg.

No 55.

Andantino.

PIANO.

dolce.

poco cresc.

1. Til Roeskild har de Kong
2. Og Suk og Klage fra
3. Vor tab - te Fader! vor

1. Fred-rik bragt, han lag-des i Grav-ca-pel - - let;
2. hver en Vraa gjen - ly - der paa Danmarks Van - - ge;
3. dø - de Ven! o kun-de Du hist for - nem - me,

der hvi - ler Kongen i
det sukker, hvor dan - ske
at Dan - marks Qvinder, at

mf

dolce.

1. Kroningsdragt, med Sceptret, i Dø - den fæl - det.
2. Hjerter slaee, det klager i Skjaldenes San - ge;
3. Danmarks Mænd vil aldrig dit Værd for - glem - me!

Tung-sin - dig smiler den
den go - de Konge for
O kunde dit Folk sit

1. gam - le Stad, det sukker i Træ - er - nes vis - ne Blad, det kla - ger i Hro - ars - væl -
 2. lod sit Folk, hans Blik ei længer er Hjer - tet's Tolk, han so - - ver Sønnen den lan -
 3. Hjer - tes Gjæld be - ta - le dig end med et ømt Farvel! o kun - de du hø - re vor Stem -

1. det.
 2. ge.
 3. me!

CHOR.

Det kla - ger i Hro - ars - væl - - det.
 Han so - - ver Sønnen den lan - - ge.
 O kun - de du hø - re vor Stem - - me!

J. L. Heiberg.

poco cresc.

dolce.

No. 56.

Andantino

SANG.

PIANO.

dol.

1. „Spil le-mand spiller paa
2. „Spil le-mand spiller med
3. „Spil le-mand spiller paa
4. „Spil le-mand spiller med
5. „Spil le-mand spiller paa

1. Strænge!“ „Spil lemand spiller paa Stræn ge!“ Her er saasmukt i det hoi - e Slot, for Dø re jeg spilled saa
2. Bu - e!“ „Spil lemand spiller med Bu - e!“ Luk Forstue-dø ren kun op paa Klem, „Min Mo - der hun er en
3. Strænge!“ „Spil lemand spiller paa Stræn-ge!“ „Min Fa - der han er en Her - remand, „Ham har jeg ei seet saa
4. Bu - e!“ „Spil lemand spiller med Bu - e!“ Jeg kjender i - gjen det gam le Slot. Ak! kunde jeg Herska - bet
5. Strænge!“ „Spil lemand spiller paa Stræn ge!“ Ak Forstue-dø-ren er lukt igjen, her tør jeg ei tø - - ve

1. læn - ge; ak huusvild Gøg - ler har det ei godt. Spil lemand spiller paa Strænge!
2. Fru - e!“ men jeg har hver-ken Huus el - ler Hjem! Spil lemand spiller med Bu - e!
3. læn - ge; men al - drig meer han mig fav - ñe kan. Spil lemand spiller paa Strænge!
4. sku - e! jeg vilde kun see, om Du hardet godt. Spil lemand spiller med Bu - e!
5. læn - ge; ved Por - ten knurrer min Barndomsven! Spil lemand spiller paa Strænge!

B. S. Ingemann.

No 57.

Andante.

PIANO

V.1. For Dem mit Hjerte bru-ser jeg el-sker Dem ind-til min Død; hver
 V.2. Tro mig, jeg vist kre-pe-rer, i-fald jeg ik-ke æg-ter Dem; De
 V.3. Blandt al den Mad, Dem igi-ver, er De den al-ler-bedste Ret; før

1. Dag jeg om Dem snu-ser, som Kat-ten om den var-me Grød.
 2. har saa sø-de Ma-ne-rer, De er saa grumme an-ge-nem.
 3. De min Ma-ge bli-ver, jeg bli-ver ik-ke rig-tig mæt. A. Oehlenschläger.

No. 58.

Allegretto.

PIANO.

V. 1. Op! munter til Arbeid! alt Solen opstaaer,
V. 2. Op! munter til Arbeid! saa hyder os Pligt.

1. alt Du - er - ne kur - re, alt Vagt - ler - ne slaaer!
2. Hvor - til har vi Hænder, und - ta - gen til Sligt?

1. høit Lær - ken alt hæ - ver de dir - ren - de To - ner, Smaa - fug - le - ne syn - ge i
2. Lad Fug - le - ne syn - ge, de kan jo ei an - det, de el - lers vist gjer - ne og

1. Sko - ve - nes Kroner: thi munter til Arbeid! op! mun - ter til Arbeid! alt Solen opstaaer,
 2. gav - ne - de Landet: thi munter til Arbeid! op! mun - ter til Arbeid! saa byder os Pligt.

1. alt Du - er - ne kur - re, alt Vagt - ler - ne slaaer! høit
 2. Hvor - til har vi Hænder, und - ta - gen til Sligt? lad

1. Lærken alt hæ - ver de dir - ren - de To - ner, Smaa - fug - le - ne syn - ge i Sko - venes Kroner: thi
 2. Fug - le - ne syn - ge, de kan jo ei an - det, de ellers vist gjer - ne og gav - ne - de Landet: thi

1. munter til Ar - beid! op! munter til Arbeid! alt So - len opstaaer!
 2. munter til Ar - beid! op! munter til Arbeid! saa by - der os Pligt! A. Oehlenschläger.

No. 59.

Allegretto vivace.

Sang.

PIANO.

ud - tøm - te Kjøk - ken er Smalhans kun Kokken, i ud - tøm - te Kjøkken er Smalhans kun Kokken.

Og Flid maa der til, hvis det ret skal for - slaae, hvis

al - le Vand - mol - ler - ne rig - tig skal gaae. Dog fleer har det vær - re! Vær flink ved din Rok! saa

hjel - per vor Her - re dig san - de - lig nok. Vær flink ved din Rok!

vær flink ved din hok! saa hjæl-per vor Her-re dig san-de-lig nok, saa hjæl-per vor

Her-re dig san-de-lig nok.

Ei Man-den al-le-ne for al-le Ting staaer;

p *dol.*

nei Ko-nen maa hjæl-pe og let-te hans Kaar.

Hist Hju - let i Møl - len, her Hju - let i

mf

Rok - ken; i ud - tøm - te Kjøk - ken er Smal - hans kun Kok - ken, i ud - tøm - te

p

Kjøk - ken er Smal - hans kun Kokken! Og Flid maa der

p

til, hvis det ret skal for - slaae, hvis al - le Vandmøl - ler - ne rig - tig skal gaae. Dog fleer har det

p

var-re! var flink ved din Rok! saa hjel-per vor Her-re dig san-de-lig nok.

dol.

Vær flink ved din Rok! vær flink ved din Rok! saa hjel-per vor

crese.

Her-re dig san-de-lig nok, saa hjel-per vor Her-re dig san-de-lig nok. A. Oehlenschläger.

mf *f*

No 60.

Allegretto.

Sang.

V. 1. Knap Klok_ken slog det tolv _ te Slag, før
V. 2. Da Dø _ ren u _ den Lyd opsprang, til_

PIANO.

1. jeg en sel - som Stem - me hor - te, der lød et sag - te Tor - den - brag det under
 2. ba - ge foer de luk - te Laa - se. Der traad - te ind en Geist saa lang, bad om en

erese.

1. Jor - den dybt sig rør - te. Væg - ge ne dir red',
 2. Pris ud af min Daa - se. Blo - det da bruste,

1. Ru - der - ne klirred'! Men
2. Gei - sten da snuste, men

1. jeg sad ro - lig i mig Seng i skum - le Mid - nats - stund, trak
2. jeg sad midt i Sen - gen rank, i skum - le Mid - nats - stund, og

1. Kaar - den ud af sit Ge - hæng, og tænk - te: kom du kun!
2. gav mig til at træk - ke blank, og tænk - te: kom din Hund!

V.3. Da vink - te mig den Geist saa sort, mit Mod jeg der - ved ei for - li - ste. Jeg

fulg - te ham saa fort saa fort, indtil jeg stand - set ved en Ki - ste. ³

Nøg - len strax fandtes, ³ Gei - sten forsvandtes; ³

jeg skynd - te mig i fuld Ga - lop, ar Glæ - de høit jeg

sprang; jeg luk - ker lang - samt Laa - get op og finder - tænk engang! A. Oehlenschläger

No. 61.

Andante con moto.

SANG.

1. Han gik til Lud - lams
gik den tap - re
fandt ham næ - ste

PIANO.

ten.

p *cresc.* *f* *p* *cresc.*

1. Hu - le i mør - ke Mi - die - nat, mens Maanen hist, den gu - le, saa gennem Busk og Krat. „Laan
2. Pe - ter med Bol - len paa sin Bag. Der stød - tes i Trom - pe - ter, det var hans Bryllupsdag. Der
3. Mor - gen i Sengen ganske død. Dig her at skil - dre Sor - gen Na - tu - ren mig for - bød. Man

ten. *mf* *p* *ten.* *pf* *p*

1. mig en Kob - her - bol - le, „sang han i Hu - lens Grund, „en tin - net Kas - se - rol - le til
2. var stor lyst og Gammen, han gik med Bruden seent; de slum - re - de til - sam - men, han
3. brag - te den til - ba - ge, der staaer den, hvor den stod! Hun vil den ik - ke ta - ge, den

cres. *pf* *p* *pf* *p*

1. næ - ste Mid - nat - stund!“
2. glem - te Lud - lam reent.
3. er be - talt med Blod. A. Oehlenschläger.

2. Hjem
3. Man

ten. *p*

No. 62.

Adagio.

PIANO

Moer Lud-lam i den mør-ke Kjælder, hvor Kil-den dybt i Grun-den vælder, jeg

be-der om et jevn godt Sværd, som træf-fer vist i Hel-te-færd.

Naar Skotlands Mænd med Sei-er dra-ge, saa kom-mer og-saa jeg til-ba-ge. Og

der-som Lyk-ken det har skaant, saa bring-er jeg, hvad jeg har laant. A. Oehlenschläger.

poco cresc. *mf* *poco cresc.* *f* *p*

poco cresc. *mf* *p*

No. 63.

Andante.

PIANO.

Kor - - te Drøm - me he - le Li - vet er, kor - - te Drøm - me

he - le Li - vet er. Ro - sensky - er see vi svømme Tor - denmulmet nær, Ro - - sensky - er

see vi svøm - me Tordenmulmet nær. Dybt det svæ - - ver mod min Tindings Snee;

snart med Dødens Røst, det hæver Lynets blanke Lee. Ei jeg gy-ser,

ei jeg gy-ser; hist fra Sky-ens Rand

morgenkla-re Stri-be ly-ser hen til Fredens Land; hist fra Sky-ens Rand

morgenkla-re Stri-be ly-ser hen til Fre-dens Land, til Fre-dens Land,

ad libitum.

til Fre-dens Land. C.J. Boye.

pp *p* *mf* *f* *cresc.* *mf* *pp*

Nº 64.

Andante.

SANG.

PIANO. *mf* *f*

Fra

ar - vet Borg til fjer - ne Sted mit Navn drog om saa vi - de, mens

p *poco f* *p* *f*

fro jeg sad i vun - den Fred med Lyk - ken ved min Si - de, men

p *mf*

tir - red U - ven mig med Had, da lod jeg Kam - pen

tæn - de, og vin - ked frem en staa - blank Rad af hun - dred gjæ - ve

Sven - de.

Da lok - ked Nat - ten Rans - mænd ind bag mi - ne tryg - ge

Vol - - - de; min Lyk - ke sank fra høi - - e Tind, med

mi - - ne Kæm - per bol - - de. Alt fem - - - ten Vin - - - tres

bar - ske Slud har seet mig een - som van - ke; min Trøst var Ma - homs

stær - - ke Gud, og Hæv - - - nens stær - ke Tan - ke.

C. J. Boye.

No 65.

Andante.

SANG.

PIANO. *dolce legato.*

Mira.

Elsk - - te Fa - ruk! hor - te Du min

Kla - - ge, saae Du Mi - ras Ve - - mods - taa - - re rin - - de,

ak, da il - - - te snar - lig Du til - ba - - ge til Din un - ge

cresc. mf dim. p

El - - - sker in - - - de! Trø - - sted hen-de, nævn-te hendes

Navn, tryk - - - te hen - - - de i Din Favn.

Hør - - - te hen - - des han - ge Læ-be si - - ge: „E - - - vig

el - - - sker Mi - ra nu sin Ven!“ Og Du sva - - - red

den for-elsk-te Pi - - ge med et Smil, som in - tet Ord kan si - - ge:

„Fa - - ruk el - - - sker Dig i - - gjen!“

poco cresc.

Ak, elsk-te Fa - - ruk!

mf dolce.

hør - - te Du min Kla - - ge, saae Du Mi - ras Ve - - mods - taa - - re

rin - - de, ak, da lil - - - te snar - lig Du til - - ba - - ge

cresc.

mf *dim.*

til Din un - ge El - - - sker - in - - - de! Trø - - - sted hen - de,

con8

nævn - te hen - des Navn, tryk - - te hen - - de i Din Favn.

8.....

Hør - - - - te hen - - - - des ban - ge Læ - be si - - - ge:

„E - - - vig el - - - sker Mi - ra nu sin Ven!“ Og Du

sva - - red den for - elsk - - te Pi - - ge med et Smil, som

in - tet Ord kan si - - ge: „Fa - ruk el - - - sker Dig i - gjen!“

cresc. *mf* *p*

Fa - - ruk el - - - sker Dig i - gjen!“

mf *p* A. Oehlenschläger.

No. 66.

Allegretto.

PIANO.

p

1. I Ungdoms Da-ge med Mod i Blik-ke man Alt sig ven-ter af E - ven-tyr. En
 2. At suk - ke, knæ-le, ja døe roman-tisk, det ar - tigt klinger i E - ven-tyr. Men
 3. A - dres - a - vi-sen jeg ik - ke byt-ter for smaa Ro-ma-ner og E - ven-tyr; den
 4. Sex-hun-dred Da-ler med blan-ke Kroner, ak! al - le dis - se var E - ven-tyr! Man
 5. En tæt For-e-ning af Ord og To-ner, sit Ar-beid sen-der paa E - ven-tyr. Men

1. el - sket Ma - ge En-hver dog ik - ke lyk - sa - lig hen - ter ved E - ven-tyr. Ja
 2. ly - ve, stjæ - le, mens vild, bac-cha-n-tisk man An-dre tvin-ger til E - ven-tyr, det
 3. smel - ter I - sen om Iis = Ge - myt - ter, og Vei - en ba - ner til E - ven-tyr. Den
 4. an - be - fa - ler sig med Pen-sio - ner, men har' til - vis - se kun E - ven-tyr. Man
 5. De, hvis Me-ning det He - le kro - ner, først rig - tig en - der vort E - ven-tyr. Ja,

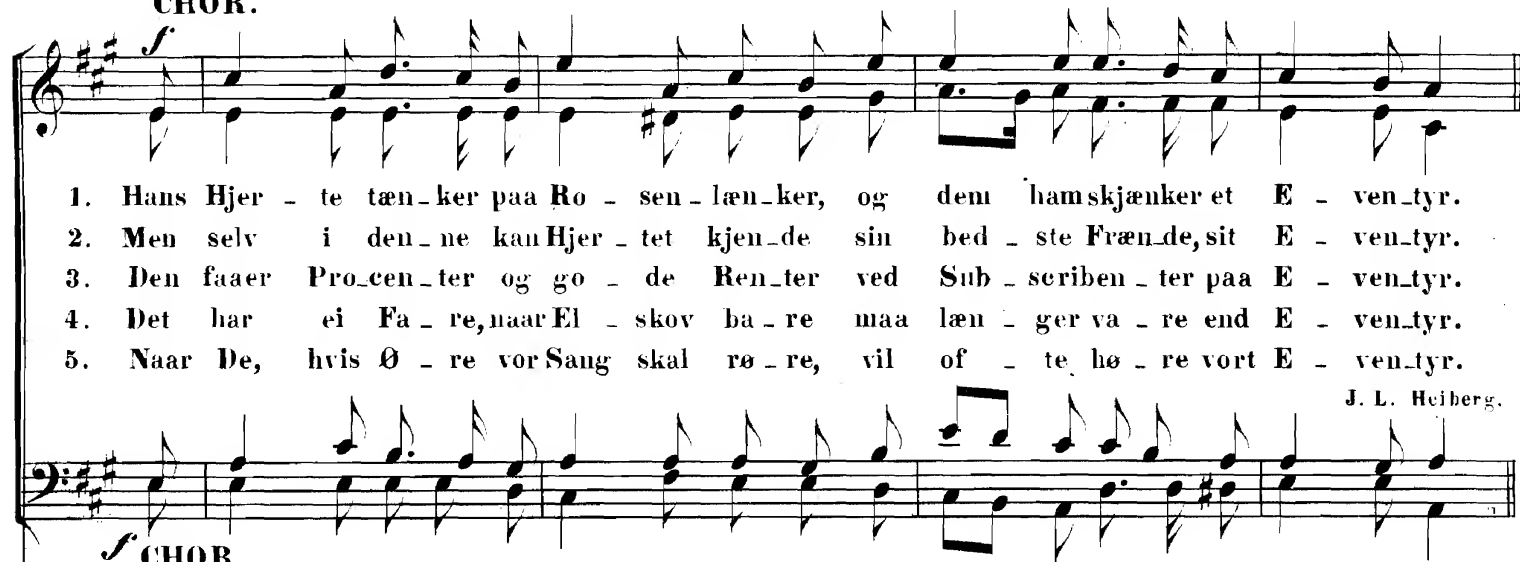
poco cresc. *mf*

1. Daar - skab frel - ser den un - ge Mand, som ei tør sto - le paa sin Forstand; hans
 2. plei - er end i den Ver-den skee, som skildres ei af La Motte Fou-qué. Men
 3. ta - ler selv de For - lib - tes Frausk, som Hjer-tet fø - ler saa varmt, saa dansk; den
 4. spid - ser Næ - sen paa Gryn og Smør, men faaer de Løg-ne, som selv man gjør. Det
 5. Glæ - de bli - ver vor Frygt, vor Sorg, og dis - se Mu - re vor Ro - sen-borg, naar

1. Hjer - te tæn - ker paa Ro - sen - læn - ker, og dem ham skjænker et E - ven - tyr.
 2. selv i den - ne kan Hjer - tet kjen - de sin bed - ste Fræn - de, et E - ven - tyr.
 3. faaer Pro - cen - ter og go - de Ren - ter ved Sub - scri - ben - ter paa E - ven - tyr.
 4. har ei Fa - re, naar El - skov ba - re maa læn - ger va - re end E - ven - tyr.
 5. De, hvis Ø - re vor Sang skal rø - re, vil of - te hø - re vort E - ven - tyr.

CHOR.

1. Hans Hjer - te tæn - ker paa Ro - sen - læn - ker, og den ham skjænker et E - ven - tyr.
 2. Men selv i den - ne kan Hjer - tet kjen - de sin bed - ste Fræn - de, sit E - ven - tyr.
 3. Den faaer Pro - cen - ter og go - de Ren - ter ved Sub - scri - ben - ter paa E - ven - tyr.
 4. Det har ei Fa - re, naar El - skov ba - re maa læn - ger va - re end E - ven - tyr.
 5. Naar De, hvis Ø - re vor Sang skal rø - re, vil of - te hø - re vort E - ven - tyr.

J. L. Heiberg.

p

No. 67.

Poco Allegretto.

PIANO

cresc.

1. Brø - dre, me - get
2. Der gaaer So - len

mf *f* *p*

1. langther - fra, o - ver sal - ten - Van - de, rei - ser sig A - me - ri - ka
2. al - drig ned, stegt er hver Ka - sta - nie, der er Al - ting Kjær - lig - hed,

cresc. mf *p* *mf* *p* *cresc. mf*

1. med de gyldne Stran - de, det er der Fugl Phö - nix boer; Guld og Sølv paa
2. Kil - der - ne Cham - pag - ne. Gi'er man der sit Hjer - te hen, faaer man strax to,

p *mf* *p*

Mar - ken groer, og i Sko - vens Skyg - ge steg - te Du - er byg - ge!
 tre i - gjen, og paa Mark og En - ge blomstrer der kun Pen - ge.

cresc. *mf* *p*

Hvor fry - de - ligt! Gud, hvor det er ny - de - ligt!

Chor.

Ska - de, at A - me - ri - ka lig - ge skal saa langt her - fra! H.C. Andersen.

cresc. *mf* *f*

No. 68.

Un poco Andante.

SANG.

1. En Ro - - - se stan - der i Him - - - lens
 2. Saa kom kun, Ol - - ding, og før mig
 3. Far - vel, min Ha - - rald, o elsk - - - te

PIANO.

1. Lund, den blom - - - strer Af - ten og Mor - - -
 2. bort! Jeg Ung - dom - mens Kred - se for - la - - -
 3. Helt! Her seer Du ei at - ter Din Pi - - -

1. gen; de Li - lier paa Nat - - - tens mør - - - ke
 2. der; en Bei - - - ler ei - - - ed mit Hjer - - - te
 3. ge; men Sor - - - gens Ti - - mer for - - svin - - - de

1. Grund, af Hjer - - - tet blin - ke de Sor - - -
 2. kort, lad læn - ge mig kal - de Dig Fa - - -
 3. snelt, og e - - vigt er Glæ - der - nes Ri - - -

1. gen. De sjun - - - ge: trøst Dig, o sva - - - ge
 2. der! Og naar jeg tryk - - ker Dit Oi - - - e
 3. ge. Som En - - - gel his - - set Du hos Din

1. Mø! For sødt at le - - ve, Du kun skal
 2. til, min hel - li - - ge Nav - ne mig vog - - - te
 3. Gud om - - fav - ner Ma - ri - - a med samt Din

1. dæ. Da Smer - - tens Torn vil ei saa - - -
 2. vil og mig til sin Dat - - ter ud - - kaa - - -
 3. Brud. Da løn - - - nes Kjær - - lig - - heds Taa - - -

1. re.
 2. re.
 3. re. A. Oehlenschläger.

N° 69.

Andante grazioso.

SANG.

PIANO.

p

1. Gjen - - lyd af det Ord, som her har to - - net, Gjen - - skin af det
 2. Yng - - ling, du, som ind i Hal - - len tri - - ner! Husk, at Kin-gos
 3. Hvo kan næv-ne, hvo kan min - - des Al - - le, som fra den - ne

1. Lys, som her blev tændt! Fyld vor Tan - ke, som, mod For - - tid
 2. Har - pe her blev stemt, Hol - - bergholdt i klas - sisk Daab sin
 3. Tem - pel-hal gik ud? Ja, vel-sig - net var det Kon - - ge -

Ad.

*

1. vendt, sku - er man - gen Lands - mand laur - bær - kro - - - net.
 2. Skjemt, Ta - len lod fra Worm og Bar - tho - li - - - ner;
 3. bud, som har Temp-let reist, der ei skal fal - - - de.

1. Mu - - - sers Hjem! Du har fo - - - stret, du har ud - - - sendt dem,
 2. tan - - - ke - fast Rømers Aand ud - maal - te Ly - - - sets Hast,
 3. Næ - - - ste Slægt skal vel - sig - ne Fredriks Va - - - re - - - tægt,

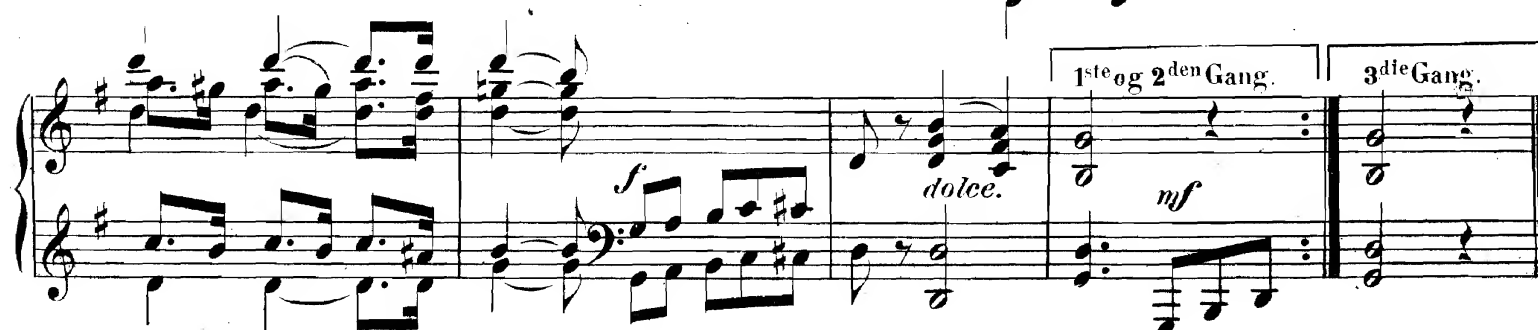
Tenori.

1. Mu - - sers Hjem! Du har fo - - - stret, du har ud - - - sendt dem.
 2. tan - - - ke - fast Rømers Aand ud - maal - te Ly - - - sets Hast.
 3. Næ - - - ste Slægt skal vel - sig - ne Fredriks Va - - - re - - - tægt.

Bassi.

J.L. Heiberg.

1ste og 2^{den} Gang. 3^{die} Gang.
dolce. *mf*

No. 70.

Moderato.

SANG.

PIANO.

1. Paa den Dag, da Chri - stians Øi - e hil - ste Ly - set for - ste Gang,
 2. Hil den Drot, hvis Scep - ter vær - ner om A - the - nes æd - le Magt,
 3. Med Er - kjendt - lig - hed mod Kro - nen, som be - skyt - ter Aan - dens Værk,

1. ned - steg Mu - sen fra det Høi - e, qvad for Bar - net Vug - ge - sang.
 2. ham, som Viis - doms kla - re Stjerner lok - ke meer end jor - disk Pragt!
 3. støt - ter Vi - den - ska - ben Thronen, gjør den selv, til Gjengjæld, stærk.

1. Tro - lig fulg - te hun ham si - den, hun for - skjønner end hans Hjem;
 2. Her Gud - in - dens høi - e Tem - pel staaer, be - skjermet ved hans Bud;
 3. Om end Ver - dens - bøl - gen bru - ser o - ver gam - le Dan - marks Land,

1. af hver Tjørn, som groer i Ti - den, kal - der hun en Ro - se frem.
 2. præ - get med hans Kon - - ge - stem - pel sen - der Al - - tret Flammer ud,
 3. Fred - rik staaer i Kreds af Mu - ser, og ved dem be - skyt - tes han.

Tenori.

1. Tro - lig fulg - - te hun ham si - den, hun for - skjønner end hans Hjem;
 2. her Gud - in - dens høi - - e Tem - pel staaer, be - skjermet ved hans Bud;
 3. Om end Ver - dens - bøl - - gen bru - ser o - - ver gam - le Dan - marks Land,

Bassi.

1. af hver Tjørn, som groer i Ti - den, kal - der hun en Ro - se frem.
 2. præ - get med hans Kon - - ge - stem - pel sen - der Al - - tret Flammer ud.
 3. Fred - rik staaer i Kreds af Mu - ser, og ved dem be - skyt - tes han.

J.L. Heiberg.

N° 71.

Andantino.

SANG.

PIANO.

dol.

1. Stjer_nen
2. Stjer_nen

1. stod paa Nat - tens Him - - mel, og for - dunk - - - led al - - le
2. svandt; paa - ny den glim - - ter ef - ter fem - - - ten hund - red

1. dem, som til Krands om Beth - - - le - hem slyn - ged sig i
2. Aar; dog paa Him - len ei den staaer, Men - ne - sket i

1. tal - løs Vrim - - - mel. Vi - se Mænd ved Stjer - - - nens
2. sig den skim - - - ter; og den le - der vi - - - se

1. Magt dro - - - ges hen ad fjer - - - ne Vei - - - e,
2. Mænd did, hvor o - ver al - - - le Thro - - - ner

1. knæl - te ved det rin - ge Lei - - - e, hvor - paa Frel - - se - ren var
2. end den him - mel - ske For - so - - - ner sees i Lys - - nin - gen af

1. lagt.
2. den. J.L. Heiberg.

poco forte. *dol.*

No. 72.

Moderato.

SANG.

1. Det Hel - li - ges For - kyn - der skal ei læn - ger sig
 2. Som før - ste Par, der Tro - skabs - e - den brin - ger, gaaer
 3. Og Stat og Kir - ke sig for - een - te fin - de ved

PIANO.

1. son - dre fra den Ver - den, Gud har kjær; man Klo - strets Dø - re spræn - ger, og
 2. Mar - tin selv ved Ca - tha - ri - nas Haand, og Kir - ke - klok - ken rin - ger, og
 3. Kjær - lig - he - dens el - ske - li - ge Bud. Det Baand, som Hjer - ter bin - de, den

1. Munk med Non - ne sig til Al - tret træn - ger, at knyt - te Pag - ten, som for
 2. Præ - sten vi - er dem, og San - gen klin - ger, og Pag - ten sig - net er af
 3. fri - e Pagt i - mel - lem Mand og Kvin - de, Fa - mi - li - en er hel - li -

1. Gud har Værd.
 2. Her - rens Aand.
 3. get for Gud.

J. L. Heiberg.

poco f

No 73.

117

Poco Andante.

PIANO.

1. Fjernt fra A - xels travle By den be-sked - ne Kon-ge-bo - lig skju-ler sig, saa tryg og
2. I en kjø - lig Morgenstund fandt Maiso - lens Blik der-u - de aar - le Vei til Slot - tets
3. Hjertets Tak og Hjertets Bøn saa ender - i sig for - e - ne, thi endnu i Myr - thens

1. ro - lig, bag de ran-ke Bø - ges Ly, der sig dun - kelthvelve o - ver Kil - dens Væld og Aa - ens
2. Ru - de gennem tæt-te Bø - ge - lund, mød-te, hæ - vet mod det Høi-e, Christians og A - ma - lias
3. Gre - ne Rosen blomstred li - ge - skjøn, og om kon - ge - li - ge Tinder den i - mellemdis - se

1. Vo - ver, hvor en sprag - let Blomsterseng vug-ges paa den grøn - ne Eng.
2. Øi - e, saa, at Taa - ren der-i kom dybt fra Barmens Hel - lig - dom.
3. bin - der af det blan - ke Sølv en Krands, laa - ner den sin Straa - le - glands.

No. 74.

Andante.

PIANO.

dolce.

1. Selv jeg følger hid, Ca-ro-li-ne! med dig; frygt ei Nord! det ven-li-ge Danmark frygt ei!
 2. Her du seersaa yn-digt Na-tu-ren blomstre som ved El-ben. Deilig i Ø-stre-sal-tet
 3. Seer du hist paa Stranden, hvor Skaren stim-ler? fremst i Fol-kets Række gaaer Danmarks Frei-a,

1. kun U-vi-den-hed i min Fa-bel-Old-tid skildre-de Thu--le.
 2. grøn-nes Danmarks Ø-er, og Sjø-lunds Ky-ster lig-ne mit Hel--las.
 3. Bra-gi med, Den nor-di-ske Skjald ved Har-pen by-der dig Vel-komst!

poco f *dim.* *p*

A. Oehlenschläger.

dolce.

N° 75.

119

Andantino.

PIANO.

dolce.

1. Og Vin - tren sei - red o - ver Hæ - stens Taa - ge, hver
2. Og hver en Blomst var sun - ken længst i Stø - vet og
3. Og ble - ge Sky - er flyg - ted let som Hin - den, naar

1. kuld - skjær Fugl til Sy - den maat - te flyt - te, i Bøl - gen duk - ked' sig den sult - ne
2. dy - be Suk blev hørt i Midnats - stund - den, mens hvirvlen - de Dæ - mo - ner pidsked
3. for - an Jæ - gren den til - ba - ge - bæ - ver, den gam - le Cha - os hy - led gennem

1. Maa - ge og frøs, imens den speided' ef - ter Byt - te.
2. Lø - vet og jo - ge det med Lat - ter gennem Lun - den.
3. Vin - den, sit tab - te Scep - ter han til - ba - ge - kræ - ver. C. Hauch.

No 76.

Moderato.

CHOR.

dolce.

1. Naar svøbt i
3. Naar sa - lig
5. O du, som

PIANO.

dolce.

1. sor - te tyk - ke Tor - den - sky - er en fjendtlig Skjebne tru - ende frem - gaaer, naar Glædens
3. Fryd i Moder - øi - et tindrer, da laa - ner Hjer - tet du dit Himmel - ord, og at - ter
5. Jor - den Sangens Toner læ - rer, som tol - ker Sorg og Glæ - de, Qval og Lyst, hvis Me - lo -

1. Sol fra Livets Himmel fly - er, og tvivl - om - lei - ret Mandens Hjer - te slaaer, naar Mismod
3. du dets Sorg og Kummer lin - drer, naar Taa - re - blikket stir - rer ned paa Jord. Vil Elskovs
5. di - er os til Himlen bæ - rer i Hil - se - ner fra E - vig - he - dens Kyst, som til Na -

1. El - skovs Stir - rer - blik om - taa - ger, og Haa - bet dæer og An - gest e - - ne
 3. Held sit Pa - ra - diis af - ma - le, da maa for den, o høj - e Sang! du
 5. tu - - ren fø - rer os til - ha - ge, naar Li - vets vil - de Larm os ned vil

p *mf*

1. vaa - ger: da har du, Sang! i di - ne To - ners Røst end for det
 3. ta - le, og hvert et Glimt af Himlens Sa - lig - hed i di - ne
 5. dra - ge: dig pri - ser vær - digt paa din Jor - de - gang kun hvad du

mf *cresc.* *f* *dim.*

1. ar - me, sy - ge Hjer - te Trøst.
 3. Lyn til Jor - den da - - ler ned.
 5. Jor - den læ - rer: To - - ners Sang. C. N. David.

mf *dolce.* *mf* *f*

Tenor. 2. Den Iis, som barsk med e_vig Vin_ter tru - er, op-taarnet
Sopran. 4. Det Haarde mildt at bøj-e og at bry - de, det Vil - de

Fine.

2. om U-føl - somhedens Bryst, den smelter du, som Middags-solens Lu - er, med di-ne
 4. blidt at tøm - me, er dit Værk; men og-saa Svag-hed kan du Kraftind-gy - de og gjøre

2. To_ners re - ne Him - mel_lyst, - og hver en Fø - lelse, som mildt sig rø - rer, du til Be -
 4. den For-sag - te mo - dig, stærk. Er Fæ - dre - land og Frihed stedt i Nø - den, da to_ner

2. vidsthed, Liv og Klar - hed fø - rer, du aabner Li_vets Indgang, Ly - sets Port, for hvad paa
 4. du, og Manden gaaer i Dø - den, og falder han i blodig Hel - te - dands, da er det

mf *p* *mf*

2. Jord er godt og skjønt og stort.
 4. dig, som fletter Æ - rens Krauds.

mf *f*

N° 77.

Andante.

SANG.

O Fædreland, hvad har Du tabt, din gamle Kon - ge

PIANO.

dolce.

mf

p

so - ver! Et rastløst Liv, til Ar - beidskabt, hen - skyl - led Ti - dens Vo - ver. Et

Hjer - te brast, der banked ømt for Lan - - det og for Fol - ket, - et Hjer - te brast, der

mildthar dømt og Dommen mildfor_tol - - - ket! Og skjøndt den Frem_tid, han har skabt, Dig

mf *dim.* *dolce.*

ri - ge Frug - - ter lo - ver, o Fædre_land, hvad har Du tabt! din gam - le

mf *dolce.*

Kon - ge so - - ver! o Fædre_land, hvad har Du tabt! din gam - le Kon - ge so -

mf

ver! din gam - le Kon - ge so - - ver. H. P. Holst.

p *pp*

No. 78.

Larghetto.

SANG.

PIANO.

Far-vel, far-vel! vi bringe, Fa-der! med Taa-er

Dig et ømt Far-vel, før dis-se Vol - de Du for-la - der, hvor Du har fre-det om vort

Held, hvor Du har grædt ved Andres Smer-te, hvor Du har smiilt ved Andres Lyst, hvor In - tet

Du for Dig be - gjer-te: For Di - ne Børn kun slog Dit Bryst! For Di - ne Børn, som Du for-

dolce.

mf

dolce.

mf

la - der! Hvorfor da standse Taarens Væld? Farvel, farvel! vi bringe, Fa - der! med Taarer

dolce.

Dig et ømt Far - vel! Far - vel! vi bringe, Fa - der! med Taa - rer

Dig et ømt Far - vel! Far - vel! vi bringe, Fa - der! med Taa - rer Dig et ømt Far -

vel! O Fa - der, far - vel! o Fa - der, far - vel !

mf *dolce.*

H. P. Holst.

N° 79.

Andante.

PIANO.

1. Dren-gen fandt en Ro - se staae, Ro - se paa en He - de:

1. tryl - let han dens Yn - de saae, og af - sted i Hast han maa, nær til den at

1. træ - de. Ro - se, Ro - se, Ro - se rød! Ro - se paa en He - de!

V.2.

Drengen lo; „jeg plukker Dig,
„Rose paa en Hede!“
Rosen svor: „jeg saarer Dig,
„Saa Du vist skal mindes mig!
„Vogt Dig for min Vrede!“
Rose, Rose, Rose rød!
Rose paa en Hede!

V.3.

Ei den vilde Dreng adlød
Rosen paa en Hede.
Ikke den sit Løfte brød,
Saarede ham i sin Død,
Ak! med spildte Vrede.
Rose, Rose, Rose rød!
Rose paa en Hede!

F. Høegh - Guldberg.

N° 80.

Lento.

PIANO.

p

1. Alt forvand_les skal til Støv, Da_lens Li_lie, Skovens Løv,
2. O! men in_tet Skabt forgaaer; Liv i_gjen af Død opstaaer.

mf

1. Ro_sen snart vi vis_net fin_de; Alt kun blomstrer, for at svin_de. Jor_dens Her_re!
2. Li_lien faldt, en ny frem_træ_der, yn_gre Løv snart Lun_den klæ_der; og den Grav, der

1. selv til dig Lo_vens Døds_bud strækker sig.
2. luk_ker sig, kun som Vug_ge gjemmer dig. efter sidste Vers

ff *p*

3.
Morgen straalet... Barnet fro
Vaagner efter natlig Ro.
Evighedens Morgen smiler...
Graven aabnes, hvor du hviler:
Dødningsklædet synker ned,
Nyskabt hæves du til Fred.

4.
Ti da Klage! Stands da, Graad!
Viist og godt er Herrens Raad.
Snart for Evighed vi møde
Alle vore kjære Døde.
Held os! Held, at Alt forgaaer!
Held, at Liv af Død opstaaer.

F. Høegh - Guldberg.

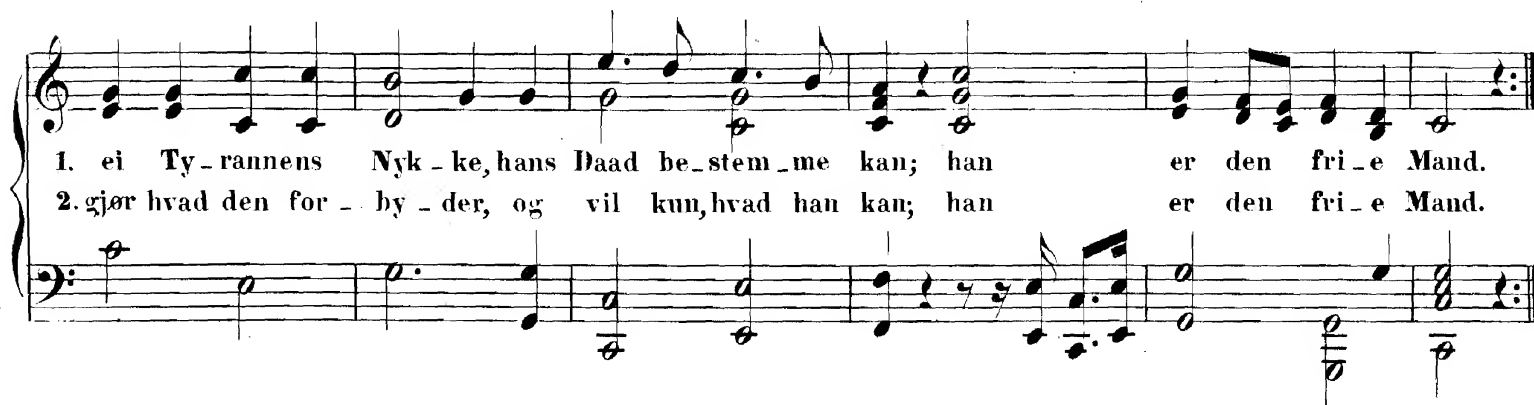
N° 81.

Moderato.

PIANO.

1. Hvo er den fri - e Mand? Den Mand, hvis e - get Tyk - ke og
2. Hvo er den fri - e Mand? Hvo Lo - ven gjer - ne ly - der, ei

1. ei Ty - rannens Nyk - ke, hans Daad be - stem - me kan; han er den fri - e Mand.
2. gjør hvad den for - by - der, og vil kun, hvad han kan; han er den fri - e Mand.

3.
Hvo er den frie Mand?
Den Mand, hvis Tro kan prøves,
Af Spotter ham ei røves,
Af Præst ei dødles kan;
Han er den frie Mand.

4.
Hvo er den frie Mand?
Hvo selv ved Hednings Dyder
Som Menneske sig fryder,
Og høit dem skatte kan;
Han er den frie Mand.

5.
Hvo er den frie Mand?
Den, som trods Byrd og Titel
I Fløiels Dragt og Kittel
Sin Broder finde kan;
Han er den frie Mand.

6.
Hvo er den frie Mand?
Hvo Borger=Dyd udøver,
Saa ingen kronet Røver
Ham Hæder skjænke kan;
Han er den frie Mand.

7.
Hvo er den frie Mand?
Hvo i sin Dyd sig svøber,
Ei haanlig Yndest kjøber
Af stør og ringe Mand;
Han er den frie Mand.

8.
Hvo er den frie Mand?
Den Mand, hvis Mod ei svækkes,
Om end hans Flid ei tækkes
Hans eget Fødeland;
Han er den frie Mand.

9.
Hvo er den frie Mand?
Hvo Gods og Liv kan yde,
For Friheds Bud at lyde,
Dog Intet tabe kan;
Han er den frie Mand.

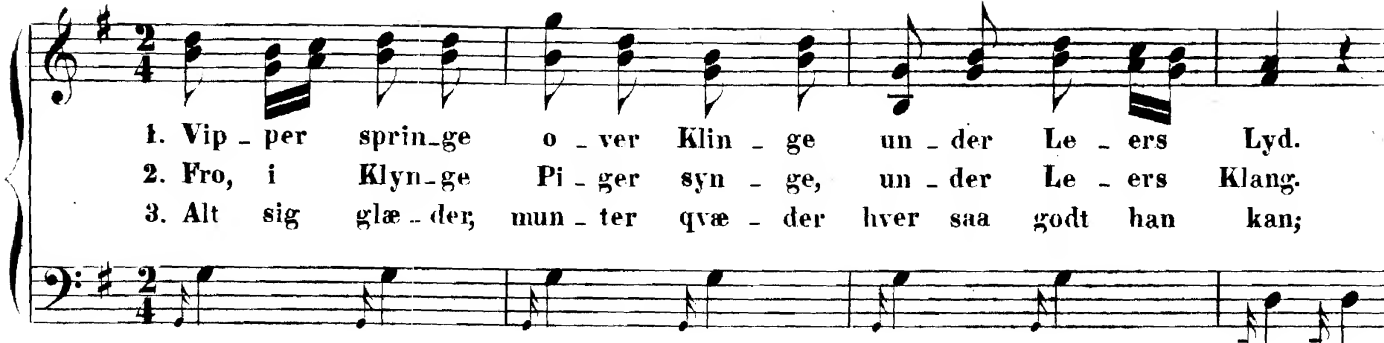
10.
Hvo er den frie Mand?
Hvo til sit Levnets Dage,
Paa Gravens Bred tilbage,
Med Kiækhed skue kan;
Han er den frie Mand.

Riher

No 82.

Allegretto.

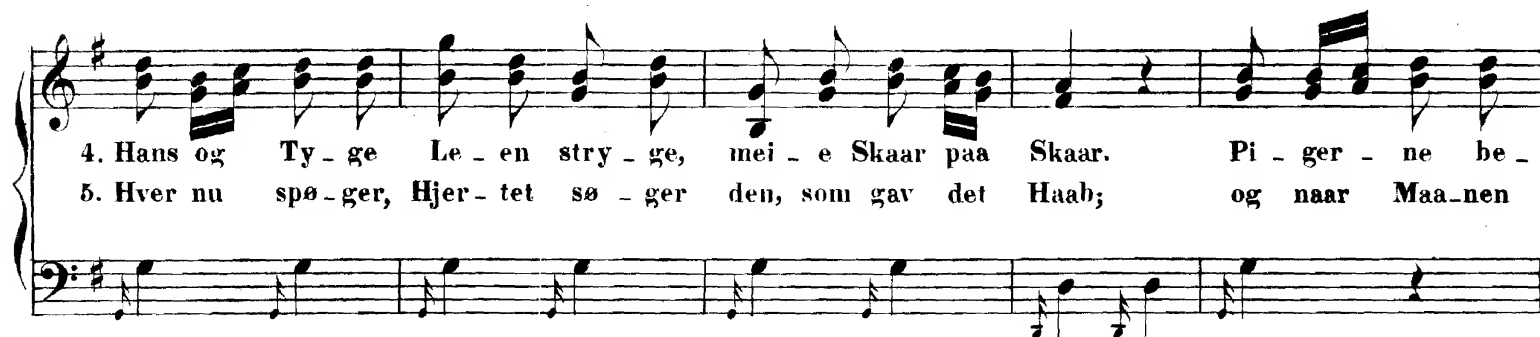
PIANO.

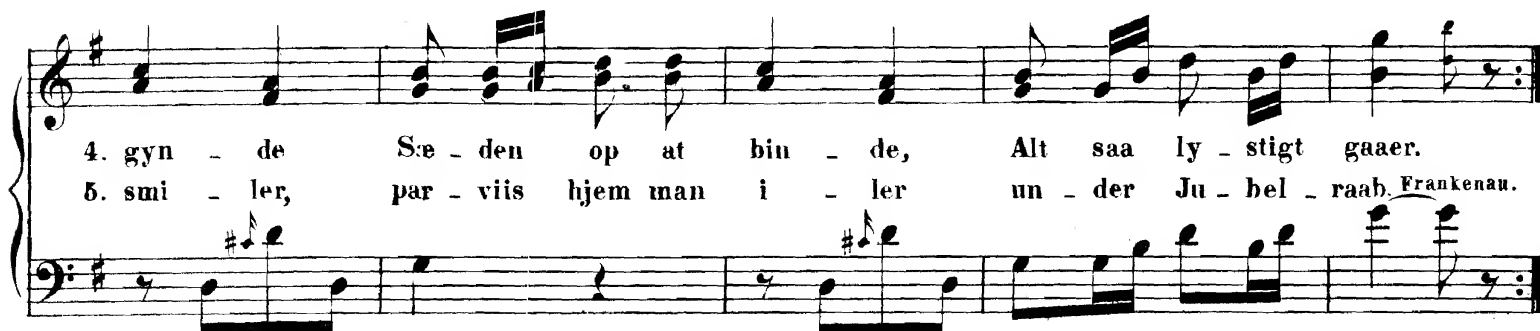
1. Vip - per sprin - ge o - ver Klin - ge un - der Le - ers Lyd.
 2. Fro, i Klyn - ge Pi - ger syn - ge, un - der Le - ers Klang.
 3. Alt sig glæ - der, mun - ter qvæ - der hver saa godt han kan;

1. Bru - ne Pi - ger dand - se, spø - ge, flet - te Krand - se, o - ver - alt er Fryd.
 2. Ja, til Da - gen vi - - ger, og til Maanen sti - ger, ly - der mun - ter Sang.
 3. tæt om Fi - ske - dam - men, spi - se Davren sam - men Dreng og Bon - de - mand.

4. Hans og Ty - ge Le - en stry - ge, mei - e Skaar paa Skaar. Pi - ger - ne be -
 5. Hver nu spø - ger, Hjer - tet sø - ger den, som gav det Haab; og naar Maa - nen

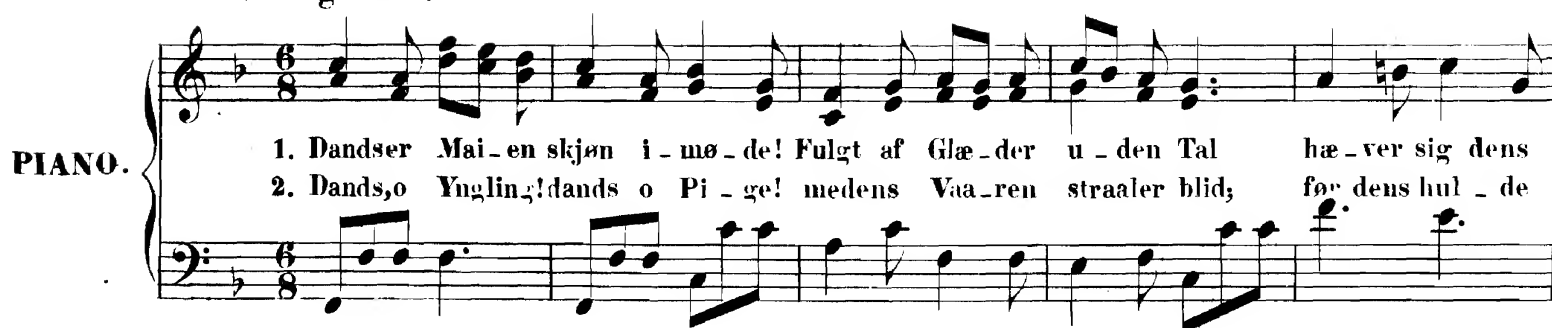

4. gyn - de Sø - den op at bin - de, Alt saa ly - stigt gaaer.
 5. smi - ler, par - viis hjem man i - ler un - der Ju - bel - raab, Frankenau.

N° 83.

Allegretto.

PIANO.

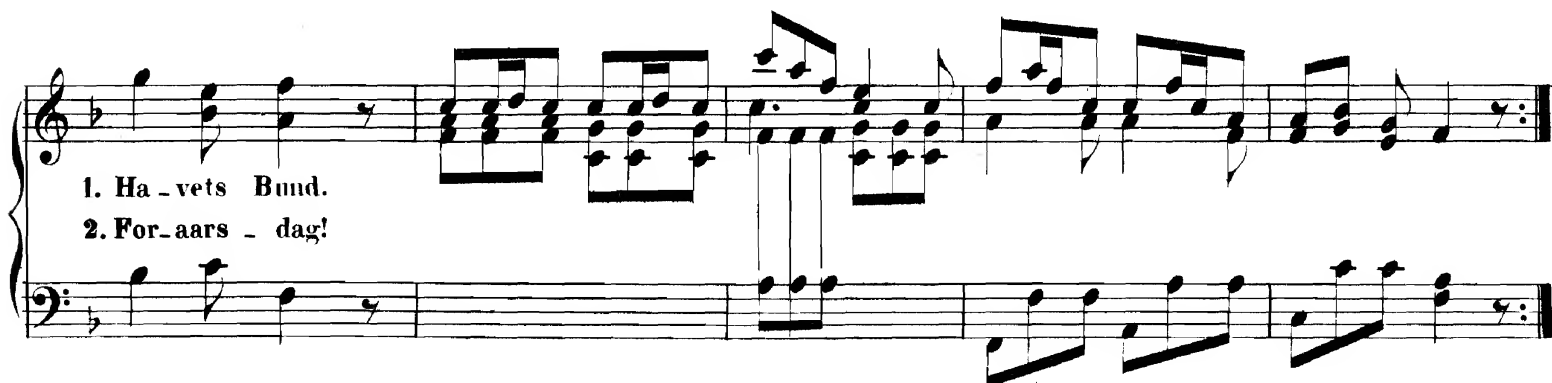
1. Dandser Mai-en skøn i-mø-de! Fulgt af Glæ-der u-den Tal hæ-ver sig dens
2. Dands, o Yngling! dands o Pi-ge! medens Vaa-ren straal-er blid, før dens hul-de

1. Mor-ven-rø-de at-ter o-ver Bjerg og Dal. El-skovs kjæ-re Re-de byg-ger
2. Smil bort-vi-ge, mens det end er Glædens Tid. Bland din Sang med Lø-vets Hvislen,

1. Alt hvad nys ud-sprun-gen Lund, hvad det spæ-de Straa be-skyg-ger, hvert et Kryb paa
2. og med Nat-ter-ga-lens Slag, med den kla-re Kil-des Ris-len, syng den skøn-ne

1. Ha-vets Bund.
2. For-aars - dag!

3.

Iler i det unge Grønne
Langt fra qualm og taaget Luft,
Iler Hovedstadens Skjønne,
I den friske Blomsterduft,
Eders Lokker der I pryde
Med en landlig Hat af Straa;
Lader glade Sange lyde,
Al Naturen lyder saa!

4.

Pryder der med blaa Syringer
Eders Hat og Svanebarm;
Tumles og hverandre svinger!
Hopper glade, Arm i Arm!
Blen Blomst med Bien skifter,
Vestenvinden aander mat;
Lufter atter op, og vifter
Mangen Blomst paa Eders Hat.

Frankenau.

No. 84.

Moderato.

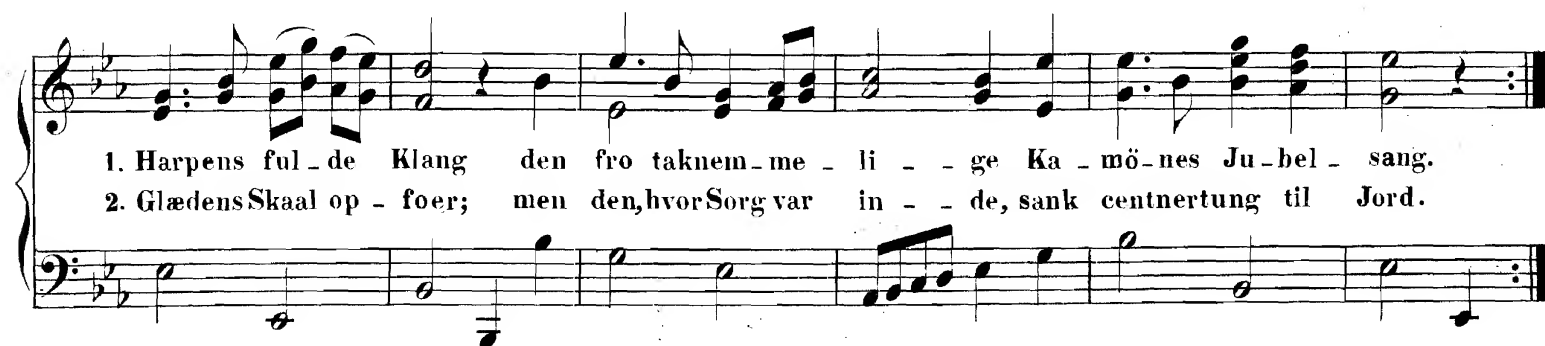
PIANO.

1. Du, som vor Vei om - svæ - ver i yn - digt Ro - sen - skjær, os
2. I høi - e Gud - doms Sæ - de stolt ro - lig som en Gud, Zeus

1. o - ver Gra - ven hæ - ver til be - dre Ver - de - ner; o Haab! til dig op - sti - ge ved
2. deel - te Sorg og Glæ - de til Jordens Søn - ner ud. Et Spil for let - te Vin - de høit

1. Harpens ful - de Klang den fro taknem - me - li - ge Ka - mö - nes Ju - bel - sang.
2. Glædens Skaal op - foer; men den, hvor Sorg var in - de, sank centnertung til Jord.

3.

Til Jorden at nedstige
Zeus ynksom Vink dig gav,
Os arme Dødelige
At lede til vor Grav.
Du venlig mild omsvæver
Vor Vandrings tunge Fjed,
Du, du for ved os svæver
I lyse Evighed.

5.

Da for hensvundne Dage
Du drager Sløret blid,
Og viser Held den Svage
En bedre Eftertid.
Den Trættede du qvæger
Med Drøm om yndig Lyst,
Med himmelsk Fred du læger
Det sønderrevne Bryst.

4.

Naar trøstløs Kummer nager
Den Sorrigfuldes Sjæl,
Naar haabløs Elskov jager
Fra Glædens Kreds sin Træl;
Naar Offerdyret segner
Mat under Skjæbnens Slag,
Hvert Glimt af Mod henblegner
I Mismod og i Nag:

6.

Hver Drøm fra Barndoms Alder
Bortflye, som Elskovs Ruus.
Og Dødningsklokken kalder
Til Skyggekongens Huus.
Dig see vi end tilsmile
Vor Bortgang Fryd og Fred;
Til Lethes Bredder ile
Vi frøi dine Fjed.

K. L. Rabbek.

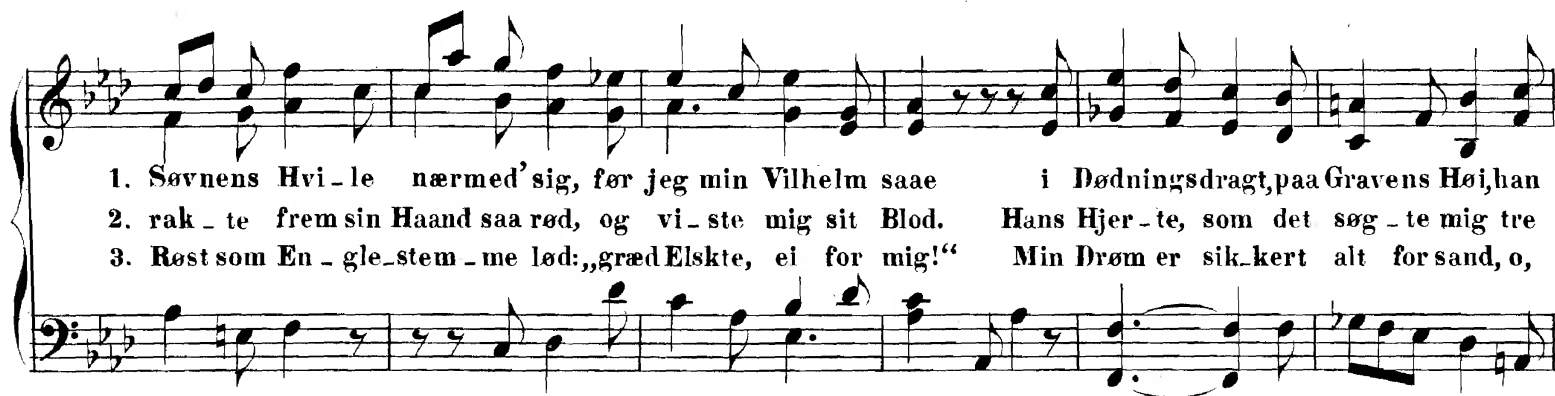
No. 85.

Andantino.

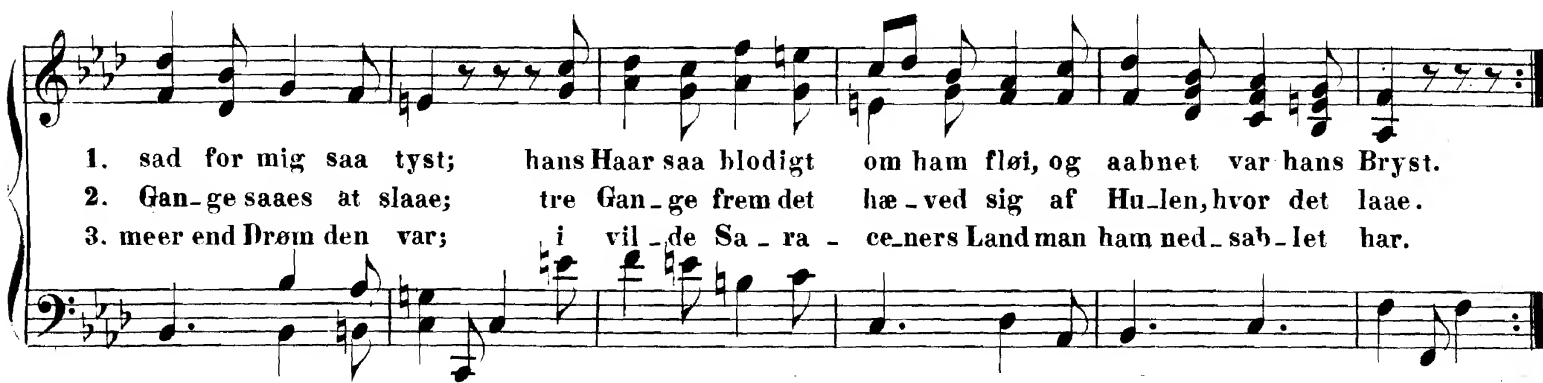
PIANO.

1. En ban - ge Drøm for - fær - ded' mig, sligt ei mig o - ver - gaae; knap
 2. Paa Dragten Blo - det strømviis flød, ret som en Pur - pur - flod; han
 3. Dog plud - se - lig et Smil frem - brød, hvor Sor - gen ma - led' sig; hans

1. Søvnens Hvi - le nærmed' sig, før jeg min Vilhelm saa i Dødningsdragt, paa Gravens Høj, han
 2. rak - te frem sin Haand saa rød, og vi - ste mig sit Blod. Hans Hjer - te, som det søg - te mig tre
 3. Røst som En - gle - stem - me lød: „græd Elskte, ei for mig!“ Min Drøm er sik - kert alt for sand, o,

1. sad for mig saa tyst; hans Haar saa blodigt om ham fløi, og aabnet var hans Bryst.
 2. Gan - ge saaes at slaae; tre Gan - ge frem det hæ - ved sig af Hu - len, hvor det laae.
 3. meer end Drøm den var; i vil - de Sa - ra - ce - ners Land man ham ned - sab - let har.

4.
 Hvor Jesus Christus for os leed,
 Dersmildre nu hans Been,
 O Palmer, drysser Taare ned
 Paa Gravens kolde Steen!
 Hans fromme Sjæl omskifted' Stand,
 Og sank i Christi Skjød;
 Han faldt i sin Forløser's Land,
 Og mødte fro sin Død.

5.
 Thi vorder Dydens Palmekrands
 Din Løn i Paradiis!
 Med Engle træde du i Dands,
 Og synge Jesu Priis!
 Til Himlen staaer din Piges Hu,
 Ak snart hun følger dig;
 Og slumrer sødt, og trygt som du,
 Til Graven aabner sig. Frankenu.

No. 86.

Andante

SANG.

PIANO.

§

1. Der Eich - - - wald bran - set, die
 2. „Das Herz ist ge - stor - ben, die
 1. Dybt Sko - - - ven bru - ser og
 2. Ak Hjer - - tet er dødt og hvor -

§

1. Wol - - ken ziehn, das Mägd - - lein wan - delt an U - - fers
 2. Welt ist leer, und wei - - ter giebt sie dem Wun - sche nichts
 1. Sky - - - en gaaer. Ved Stran - - dens Blom - ster - bred Pi - - - gen
 2. hen hun seer er in - - - tet, in - - tet at øn - - ske sig

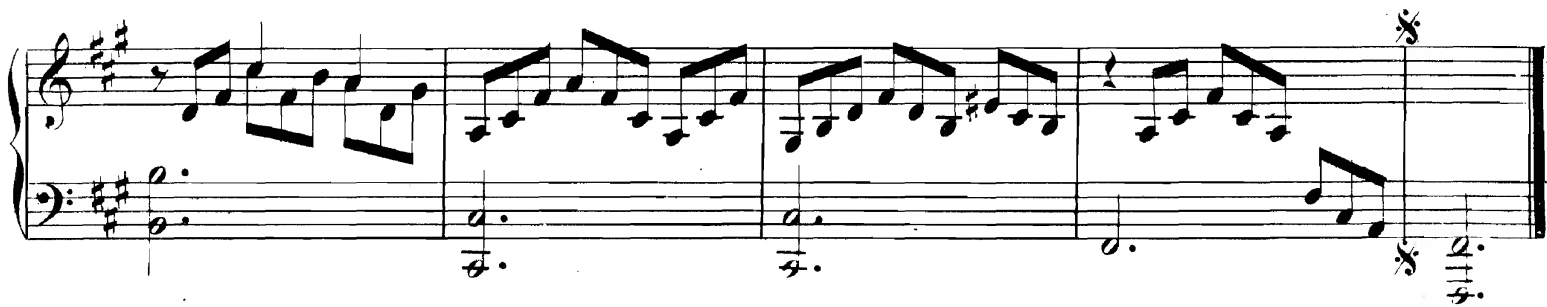
1. Grün. Es bricht sich die Wel - le mit Macht, mit Macht, und
 2. mehr. Du hei - li - ge, ru - fe dein Kind zu - rück! ich
 1. staaer. Høit op - skyller Bøl - gen saa brat, saa brat; og
 2. meer. Du Pøl - li - get kald da dit Barn til dit Bryst mig

1. sie seufzt hin - aus in die fin - ste - re Nacht, das Au - ge von
 2. ha - be ge - nos - sen das ir - di - sche Glück, ich ha - be ge -
 1. hun syn - ger ut i den dæm - ren - de Nat, af træ - stes - løs
 2. har jo alt hen - rykt den jor - di - ske Lyst, jeg har jo alt

1. Wei - nen ge - trü - bet!
 2. lebt und ge - lie - bet! F. Schiller.
 1. Kom - mer hen - re - vet.
 2. el - sket og le - vet. A. Oehlenschläger.

No. 87.

Andante.

SANG.

1. Dicht von Fel - sen ein - ge - schlos - sen, wo die stil - len Bächlein
 dich ja doch ver - sto - ssen, und sie war so süß und
 und ich ward ver - sto - ssen, Bit - ten zeug - ten nur Ver -

1. Hist i Kreds af høi - e Fjel - de, hvor de dunk - le Pi - le
 skød hun en Be - drø - vet, og hun var saa sød og
 haa - bed! Nu mig glip - per Haa - bet selv, jeg sto - led

PIANO.

gehn, wo die dun - klen Wei - den sprossen wünsch ich bald mein Grab zu sehn, hier im
 schön, tausend Thrä - nen sind ge - flos - sen, und sie durf - te dich verschmähn. - Su - che
 schmähn - dicht von Fel - sen ein ge - schlossen, wo die stil - len Bächlein gehn, hier im
 staae, hvor de stil - le Kil - der væl - de, øn - sker jeg min Grav at faae, i den
 smuk, tusind Taa - rer faldt i Stø - vet, hun for - ag - ted Bøn og Suk - Søg da
 paa. Hist i Kreds af nøg - ne Klip - per, hvor de dunkle Pi - le staae, dybt i

kühlen, ab - gelegnen Thal such ich Ruh' für meines Herzens Qual.
 Ruh' für deines Herzens Qual hier ein Grab im einsam grünen Thal.
 stillen, einsam grünen Thalsuch zum Tro - ste dir ein Grab zu - mal. L. Tieck.

2. Hat sie
 3. Hoffend

kjø - li - ge, den skjulte Dal Ro jeg sø - ger for mit Hjer - tes Qual.
 Ro for det - te Hjertes Qual, søg en Grav i den - ne stil - le Dal.
 Eensomhedens taase Dal, find en Grav, og end dit Hjer - tes Qual. J.L. Heiberg.

2. Grunt for -
 3. Ak jeg

Andantino quasi Allegretto.

GESANG.

1. Das Was-ser rauscht, das Was-ser schwoll, ein Fi-scher sass da-ran, sah
2. Sie sang zu ihm, sie sprach zu ihm: was lockst du mei-ne Brut mit
3. Labt sich die lie-be Son-ne nicht, der Mond sich nicht im Meer? kehrt
4. Das Was-ser rauscht, das Was-ser schwoll, netzt ihm den nack-ten Fuss; sein

PIANO.

1. nach der An-gel ru-he_voll, kühl bis an's Herz hin-an. Und wie er sitzt und
2. Menschenwitz und Men-schenlist hin-auf in To-des_glnth? Ach! wüsstest du, wie's
3. wel-len_ath-mend ihr Gesicht nicht dop-pelt schö-ner her? Lockt dich der tie-fe
4. Herz wuchs ihm so sehnsuchtsvoll, wie bei der Lieb-sten Gruss. Sie sprach zu ihm, sie

1. wie er lauscht, theilt sich die Fluth em-por; aus dem be-weg-ten Was-ser rauschte in
2. Fischlein ist, so woh-lig auf dem Grund, du stiegst her-un-ter, wie du bist, und
3. Him-mel nicht, das feucht-verklär-te Blau? lockt dich dein ei-gen An-gesicht nicht
4. sang zu ihm; da war's um ihn ge-schehn; halb zog sie ihn, halb sank er hin, und

1. feuch - tes Weib her - vor ____ .
 2. wür - dest erst ge - sund ____ .
 3. her in ew' - gen Thau ____ ?
 4. ward nicht mehr ge - seh'n ____ . Goethe.

poco f *p*

No. 89.

Larghetto.

GESANG.

1. Das Grab ist tief und stil - le, und schau - der - haft sein Rand. Es
 2. Das Lied der Nach - ti - gal - len tönt nicht in sei - nem Schoos. Der
 3. Ver - lass - ne Bräu - te rin - gen um - sonst die Hän - de wund; der
 4. Doch sonst an kei - nem Or - te wohnt die er - seh'n - te Ruh; nur
 5. Das ar - me Herz, hie - nie - den von man - chem Sturm be - wegt, er -

PIANO. *dolce*

1. deckt mit schwar - zer Hül - le ein un - be - kann - tes Land.
 2. Freundschaft Ro - sen fal - len nur auf des Hü - gels Moos.
 3. Wai - se Kla - gen drin - gen nicht in der Tie - fe Grund.
 4. durch die dunk - le Pfor - te geht man der Heimath zu.
 5. langt den wah - ren Frie - den nur wo es nicht mehr schlägt. Salis.

No. 90.

Allegretto.

GESANG.

1. Kommen und Scheiden, Su-chen und Mei-den, Fürchten und Seh-nen, Zweifeln und Wähnen,
 2. Fruchtlos hie-nie-den, ringst du nach Frieden! tänschen-de Schimmer winken dir im-mer;
 3. Auf zu der Ster-ne leuch-ten-der Fer-ne blicke vom Stau-be muthig der Glau-be:
 4. Gün-sti-ge Flu-then tra-gen die Gu-ten, för-dern die Bra-ven si-cher zum Ha-fen,
 5. Männlich zu lei-den, kraftvoll zu mei-den, kühn zu ver-ach-ten, bleib un-ser Trachten,

PIANO.

1. Armuth und Fül-le, Ver-ö-dung und Pracht wechseln auf Erden, wie Dämm'-rung und Nacht!
 2. doch wie die Furchen des glei-tenden Kahn's schwinden die Zauber-ge-bil-de des Wahns!
 3. dort nur verknüpft ein un-sterb-liches Band Wahrheit und Frieden, Ver-ein und Be-stand!
 4. und, ein harmonisch ver-kin-gendes Lied, schliesst sich das Leben dem ed-len Ge-müth!
 5. bleib unser Kämpfen! in e-herner Brust uns des un-sträfli-chen Wil-lens be-wusst! Matthiesson

No. 91.

Andante.

GESANG.

1. Trock-ne dei-nes Jam-mers Thränen, hei-tre dei-nen Blick;
 2. Gleich des Fel-des Blu-men schwindet al-les Fleisch um-her;
 3. Gleich des Fel-des Blu-men wer-de al-les Fleisch ver-stäubt;
 4. Die-se Kräf-te, die-ses Trachten zur Voll-kom-men-heit;
 5. Nein, nicht spot-tend, nicht ver-gebens schufst du, Gott, dein Bild;
 6. Auf von Mo-der und Ver-wesung blick hin-auf, mein Geist,
 7. Ach des Won-ne-tags, der wie-der e-wig Freund und Freund,
 8. Bald vielleicht, ach bald verschwunden ist auch mei-ne Zeit,

PIANO.

1. denn es bringt kein ban - ges Seh - nen ihn, der starb, zu - rück. Ach die hol - de
2. trau - rend sucht der Freund und fin - det sei - nen Freund nicht mehr. Vor dem wel - ken
3. nur der Er - den - leib wird Er - de, sein Be - woh - ner bleibt. Ja du lebst, Ge -
4. die - ses Vor - ge - fühl, dies Schmachten, nach Un - sterb - lich - keit. Die - ser Geist, der
5. Lieb' und Weisheit hat des Le - bens Geist in Staub ge - hüllt. Die - se Hül - le
6. wo im Friedens Thal Ge - ne - sung al - les Jam - mers fleusst, wo nicht Krieg, Erd -
7. El - tern, Kinder, Schwestern, Brü - der, Mann und Weib ver - eint. Wann, ge - lehrt von
8. und die letz - te mei - ner Stun - den kommt vielleicht schon heut. O lasst Got - tes

1. Stimm' und Re - de und der Lieb - lich - kei - ten je - de, und sein freund - li -
2. Greis' am Sta - be, sinkt der Jüng - ling, sinkt der Kna - be, vor der Mut - ter
3. lieb - ter, le - best ü - ber Ster - nen, o - der schwebest mit - leid - voll um
4. Wel - ten den - ket wür - de mit in's Grab ge - sen - ket? und ge - schaf - fen
5. wird zer - trümmert, und die frei - e See - le schimmert zu der hö - hern
6. be - ben, Flu - then, Hun - ger, Pest und wil - de Glu - then, wo nicht Tren - nung
7. Him - mels - wei - sen, wir des Va - ters Lie - be prei - sen, der aus Irr - thum,
8. Weg uns wan - deln, im - mer gut und red - lich han - deln; dass wir, ruft der

1. ches Ge - sicht ruht im Grab und keh - ret nicht. 1-7 8
2. sinkt in's Grab oft die jun - ge Braut hin - ab.
3. dei - nen Freund, der an dei - nem Gra - be weint!
4. hät - te Gott die - ses Al - les nur zum Spott?
5. Gei - ster Chor im - mer herr - li - cher em - por.
6. mehr noch Tod Lie - ben - den, Ge - lieb - ten droht!
7. Schmach und Gram uns in sei - ne Ru - he nahm.
8. Va - ter nun, fröh - lich hin - gehn aus - zu - ruhn. Voss.

No 92.

Poco Allegretto.

GESANG.

1. Wer rei - tet so spät durch Nacht und Wind? es ist der Va - ter mit
2. Mein Sohn! was birgst du so bang dein Ge - sicht? siehst, Va - ter du den Erl -

PIANO

1. sei - nem Kind; er hat den Kna - ben wohl in dem Arm, er fasst ihn si - cher, er
2. kö - nig nicht? den Erl - len - kö - nig mit Kron' und Schweif? mein Sohn, es ist ein

1. hält ihn warm.
2. Ne - bel - streif.

3. „Du lie - bes Kind, komm'
5. „Willst, fei - ner Kna - be, du

3. geh' mit mir! gar schö - ne Spie - le spiel' ich mit dir; manch bun - te Blumen sind
5. mit mir geh'n? mei - ne Töch - ter sol - len dich war - ten schön; mei - ne Töch - ter füh - ren den

an dem Strand, meine Mut-ter hat manch gülden Gewand. 4. Mein Va-ter, mein Va-ter, und
nächt-lichen Reihn, und wie-gen und tan-zen und singen dich ein. 6. Mein Va-ter, mein Va-ter, und

hö-rest du nicht, was Er-len-kö-nig mir lei-se verspricht? Sei ru-hig, blei-be
siehst du nicht dort Erl-kö-nigs Töch-ter an dü-ster-n Ort? Mein Sohn, mein Sohn, ich

ru-hig, mein Kind; in dü-r-en Blättern säuselt der Wind.
seh es ge-nau; es scheinen die al-ten Weiden so grau. 7. Ich

lie-be dich, mich reizt dei-ne schö-ne Gestalt, und bist du nicht wil-lig, so brauch' ich Gewalt. Mein

Va - ter, mein Va - ter, jetzt fasst er mich an! Erl - kö - nig hat mir ein Leids gethan! —

8. Dem Va - ter grauset's, er reitet geschwind, er hält in Ar - men das

äch - zen - de Kind, er reicht den Hof mit Mü - he und Noth; in sei - nen Ar - men das

Kind war todt. Goethe.

No. 93.

Allegretto leggiero.

GESANG.

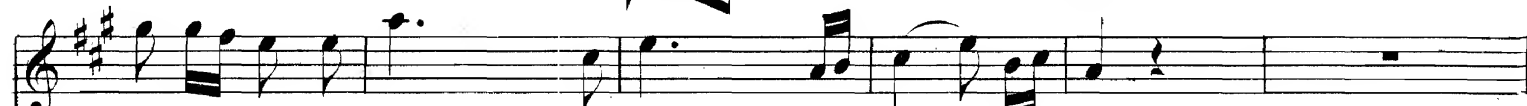

1. Was un-ter'm Monde gleicht uns El - fen, flink und leicht? wir spie-geln uns im
 2. Ihr El - fen auf den Höhn, ihr El - fen an den Seen, zum thau-be-perl-ten
 3. Ein Schlei-er, weiss und fein, gebleicht im Sternen-schein, auf kühl-er Tod-ten-
 4. Uns wölbt der Nes-sel Dach, ein sich-res Tanz-ge-mach; ein wei-sser Ne-bel-
 5. Her-bei! her-bei! zum Tanz im grau-en Spinnwebkranz! schnell rollt der El - fen

PIANO.

dolce.

1. Thau der ster-nen-hel-len Au, wir tan-zen auf des Ba-ches Moos, wir wiegen uns am
 2. Grün folgt eu-rer Kö-ni-ginn! Im sil-ber-grau-en Spinn-webkranz, um-flimmert von des
 3. gruft, um-wall' euch leicht wie Duft! Durch Moos und Schilf, durch Korn und Hain, berg-auf, thal-ab, wald-
 4. flor um-schleiert un-ser Chor; wir krei-sen schnell, wir schweben leicht, ein finstres Gnom-en-
 5. Kreis im zir-kel-run-den Gleis! wo ist ein Fuss, der nimmer glitt? wir El - fen flieh'n mit

1. Frühlingsspross, und ruhn in wei- - - cher Blu - men Schoos.
 2. Glühwurms Glanz, her-bei! her-bei! zum Mond-schein-tanz!
 3. aus, feld-ein, her-bei! her-bei! zum Rin-gel-reihn!
 4. heer entsteigt dem Er - - - denschoos und harft und gelgt.
 5. Ze-phyrschritt, kein Gräs - - - chen beu - - - get un - - ser Tritt. Matthisson.

No 94.

Andantino.

GESANG.

1. Ich den - - ke dein, wenn mir der Son - ne Schim - mer vom
 2. Ich se - - he dich, wenn auf dem fer - nen We - ge der
 3. Ich hö - - re dich, wenn dort mit dump - fen Rau - schen die
 4. Ich bin bei dir, du seist auch noch - so fer - ne, du

PIANO.

dolce.

1. Mee - - re strahlt;
 2. Staub sich hebt;
 3. Wel - - le steigt;
 4. bist mir nah!

ich den - - ke dein, wenn
 in tie - - fer Nacht, wenn
 im stil - - len Hai - - ne
 die Son - - ne sinkt, bald

1. sich des Mon - des Flim - mer in Quel - - len mahlt.
 2. auf dem schmalen Ste - - ge der Wand - - rer hebt.
 3. geh' ich oft zu lau - schen, wenn al - - les schweigt.
 4. leuch - ten mir die Ster - ne, o wärest du da! Goethe.

No. 95.

Allegro ma non troppo.

GESANG.

1. Freu-de, schö-ner Göt-ter-fun-ken, Toch-ter
 2. Wem der gros-se Wurf ge-lun-gen, ei-nes
 3. Freu-de trin-ken al-le We-sen an-den
 4. Freu-de heisst die star-ke Fe-der in der
 5. Aus der Wahr-heit Feu-er-spie-gel lä-chelt
 6. Göt-tern kann man nicht ver-gel-ten; schön ist's
 7. Freu-de spru-delt in Po-ka-len; in der
 8. Fe-sten Muth in schwe-ren Lei-den, Hül-fe,

PIANO.

1. aus E-li-si-um, wir be-tre-ten feu-er-trun-ken, Himm-li-
 2. Freun-des Freund zu sein, wer ein hol-des Weib er-run-gen, mi-sche
 3. Brü-sten der Na-tur; al-le Gu-ten, al-le Bö-sen fol-gen
 4. e-wi-gen Na-tur; Freu-de, Freu-de treibt die Rä-der in der
 5. sie den For-scher an, zu der Tu-gend stei-lem Hü-gel lei-tet
 6. ih-nen gleich zu sein, Gram und Ar-muth soll sich mel-den, mit den
 7. Trau-be gold-nem Blut trin-ken Sanft-muth Kan-ni-ba-len, die Ver-
 8. wo die Un-schuld weint, E-wig-keit ge-schwor-nen Ei-den, Wahr-heit

1. sche, dein Hei - lig - thum! Dei - ne Zau - ber bin - den
 2. sei - - nen Ju - bel ein! Ja - wer auch nur ei - ne
 3. ih - - rer Ro - sen spur. Küs - se gab sie uns und
 4. gro - - ssen Wel - ten uhr. Blu - men lockt sie aus den
 5. sie des Dul - ders Bahn. Auf des Glau - bens Son - nen -
 6. Fro - hen sich er - freun. Groll und Ra - che sei ver -
 7. zweif - lung Hel - den muth. Brü - der, fliegt von eu - ren
 8. ge - - gen Freund und Feind, Män - ner - stolz vor Kö - nigs -

1. wie - der, was die Mo - de streng ge - theilt, al - le
 2. See - le sein nennt auf dem Er - den - rund, und wer's
 3. He - ben, ei - nen Freund, ge - prüft im Tod; Wol - lust
 4. Kei - men, Son - nen aus dem Fir - ma - ment, Sphä - ren
 5. her - ge sieht man ih - re Fah - nen wehn; durch den
 6. ges - sen, un - serm Tod - feind sei ver - ziehn, kei - ne
 7. Sit - zen, wenn der vol - le Rö - mer kreist, lasst den
 8. thro - nen, Brü - der, gält es Gut und Blut, dem Ver -

1. Men - schen wer - den Brü - der, wo dein sanf - ter Flü - gel
 2. nie ge - kommt, der steh - le wei - nend sich aus die - sem
 3. ward dem Wurm ge - ge - ben, und der Che - rub steht vor
 4. rollt sie in den Räu - men, die des Se - hers Rohr nicht
 5. Riss ge - spreng - ter Sär - ge sie im Chor der En - gel
 6. Thrä - ne soll ihn pres - sen, kei - ne Reu - e na - ge
 7. Schaum zum Him - mel sprit - zen: die - ses Glas dem gu - ten
 8. dien - ste sei - ne Kro - nen, Un - ter - gang der Lü - gen -

TENORI.

1. weilt. Seid um - schlun - gen Mil - li - o - nen! die - sen Kuss der gan - zen
 2. Bund. Was den gro - ssen Ring be - woh - net! hul - di - ge der Sym - pa -
 3. Gott. Ihr stürzt nie - der, Mil - li - o - nen? ah - nest du den Schöp - fer,
 4. kennt. Froh, wie sei - ne Son - nen flie - gen durch des Himmels prächt'gen
 5. stehn. Dul - det mu - thig, Mil - li - o - nen! dul - det für die bess' - re
 6. ihn. Un - ser Schuldbuch sei ver - nich - tet! aus - ge - söhnt die gan - ze
 7. Geist! Den der Ster - ne Wir - bel lo - ben, den des Se - raphs Hym - ne
 8. brut! Schliesst den heil' - gen Cir - kel dich - ter, schwört bei die - sem gold - nen

BASSI.

f

mf *p*

1. Welt! Brü - der ü - berm Ster - nen - zelt muss ein lie - ber Va - ter woh - nen.
 2. thie! zu den Ster - nen lei - tet sie, wo der Un - be - kann - te thro - net.
 3. Welt? such' ihn ü - berm Ster - nen - zelt! ü - ber Ster - nen muss er woh - nen.
 4. Plan, lau - fet, Brü - der, eu - re Bahn, freudig, wie ein Held zum Sie - gen.
 5. Welt! dro - ben ü - berm Ster - nen - zelt wird ein grosser Gott be - loh - nen.
 6. Welt! Brü - der ü - berm Ster - nen - zelt rich - tet Gott, wie wir ge - rich - tet.
 7. preist, die - ses Glass dem gu - ten Geist ü - berm Ster - nen - zelt dort o - ben!
 8. Wein, dem Ge - lüb - de treu zu sein, schwört es bei dem Ster - nen - rich - ter! schiller.

mf *p*

f

No 96.

149

Andante con espressione.

SANG. *Miau miau miau*

PIANO. *p*

poco cresc. *p* *mf* *dim.* *p* *mf*

dim. *p* *f* *mf* *p*

miau miau miau miau miau.

Ved Tegnet: ⊗ eller efter Behag paa flere Steder kan man efterligne Kattens Prusten.

2364

No. 97.

Allegretto.

SANG.

1. Sig - ne - lil sad i Kakkelovns - krog, Taa - rer - ne run - de saa stri - de.
 2. Him - me - len var som A - - ske graa, Stormen saa hvi - nen - de vars - led,
 3. Grø - den var la - vet, og Mo - de - ren gik, den til sin Dat - ter at bæ - re;
 4. Modren af Skræk fik A - po - ple - xie, liv - løs hun segned paa Til - lie.

PIANO.

1. Mo - de - ren stod med en nyt - tig Bog tro - lig ved Dat - te - rens Si - - de.
 2. Sig - nes Be - fin - den - de var som saa, ny - li - gen hav - de hun bars - - let.
 3. Hjer - te - lig Tak hun af Sig - ne - lil fik: „Mo - der vel - sig - net Du væ - - re!“
 4. Mid - nat - tens Maa - ne gik Ru - den for - bi, saae paa den stakkels Fa - mi - - lle.

1. Sig - ne - lil græd for en el - sket Ven, som til Kam - pen var dra - get hen
 2. Mo - de - ren la - ved' en Bar - sel - grød, sal - ten Taa - re i Grø - den flød,
 3. Mo - - de - ren blev saa hjer - te - glad, Sig - ne - lil spi - ste det he - le Fad,
 4. Maa - - nen ven - der sit An - sigt bort, Nat - ten bli - ver nu rav - ne - sort,

1. mod Sa - ra - ce - ner - nes Ri - ge. Yn - ker den ar - me Pi - - ge!
 2. hun for sit Barnmonne græ - de, Mo - de - rens Trøstog Glæ - - de.
 3. sank saa i Dø - dens Ar - me. Himme - len sig for - bar - - me!
 4. ræd - somt Ug - ler - ne tu - de! Hermed er Vi - sen u - - de. Severus S.

No. 98.

BRYLLUPSSANG.

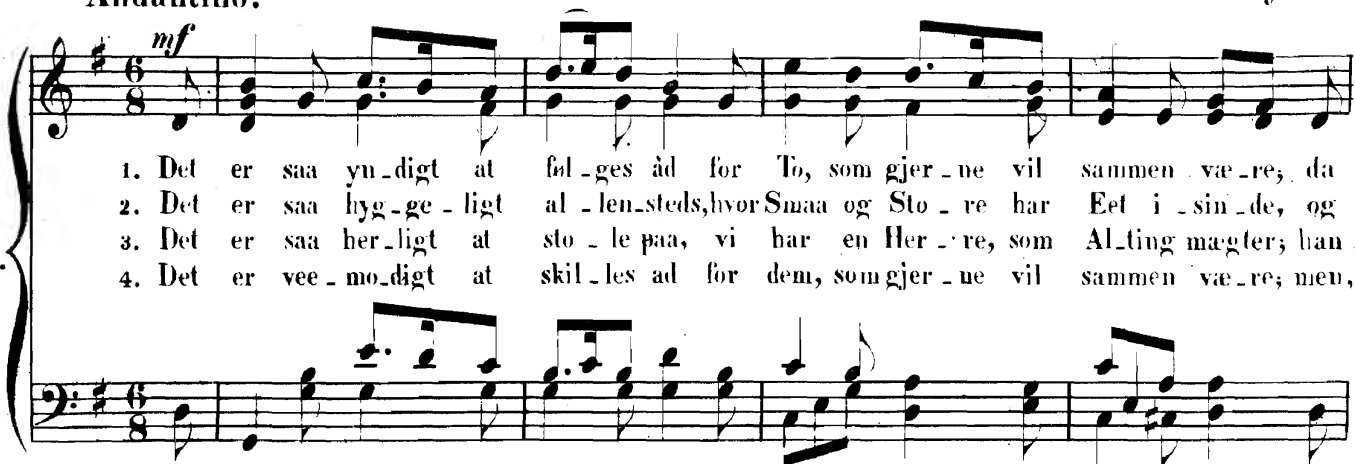
(N. F. S. Grundtvig.)

C. E. F. Weyse.

Andantino.

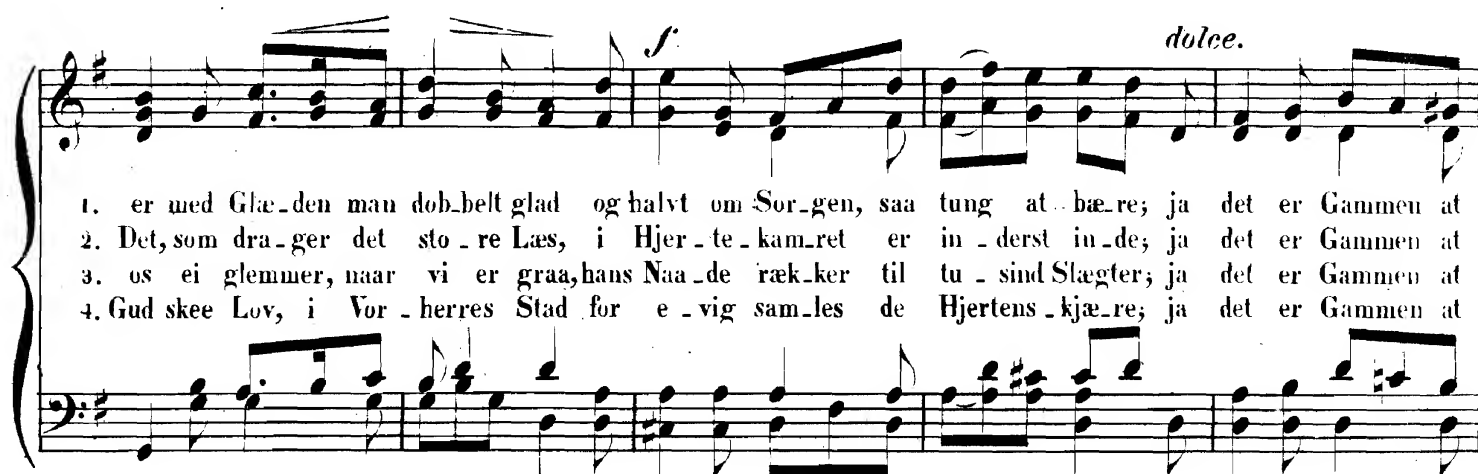
PIANO.

mf

1. Det er saa yndigt at følges ad for To, som gjer-ne vil sammen væ-re, da
 2. Det er saa hyg-ge-ligt al-len-steds, hvor Smaa og Sto-re har Eet i sin-de, og
 3. Det er saa her-ligt at sto-le paa, vi har en Her-re, som Al-ting magter; han
 4. Det er vee-mø-digt at skil-les ad for dem, som gjer-ne vil sammen væ-re; men,

f *dolce.*

1. er med Glæ-den man dob-belt glad og halvt om Sor-gen, saa tung at bæ-re; ja det er Gammen at
 2. Det, som dra-ger det sto-re Læs, i Hjer-te-kam-ret er in-derst in-de; ja det er Gammen at
 3. os ei glemmer, naar vi er graa, hans Naa-de ræk-ker til tu-sind Slægter; ja det er Gammen at
 4. Gud skee Lov, i Vor-herres Stad for e-vig sam-les de Hjertens-kjæ-re; ja det er Gammen at

dim.

1. rei-se sammen, at rei-se sammen, naar Fje-der-hammen er Kjær-lig-hed, er Kjær-lig-hed!
 2. hol-de sammen, at hol-de sammen, naar Ja og A-men er Hjer-tets Sprog, er Hjer-tets Sprog!
 3. Al-le-sammen, at Al-le-sammen er Ja og A-men Guds Naades Ord, Guds Naa-des Ord!
 4. le-ve sammen, at le-ve sammen, hvor Ja og A-men er Kjær-lig-hed, er Kjær-lig-hed!

No. 99.

Andantino.

SANG.

1. De Bøl - ger rul - le saa tungt af - sted, Liden Kir - sten
 2. Ak, var det dog sandt, hvad min Fa - der har sagt! der le - ver i
 3. Der stan - der en Borg, saa vid og stor, og Him - len

PIANO.

1. stan - der ved Ha - vets Bred. Hun stir - rer saa dybt i Bøl - gen
 2. Ha - vet en u - kjendt Magt. De byg - ge og boe i den dy - be
 3. er som et Sol - ver - flor, og Sol og Maa - ne af rø - den

1. blaae, for at see, hvad al - drig hun for - hen saae alt i de
 2. Grund, de le - ve saa frygt paa Ha - vets Bund alt i de
 3. Guld, og Mar - ken af tu - sin - de Per - ler fuld alt i de

cresc.

1. kjø - li - ge Bøl - - - ger, alt i de kjø - - li - ge Bøl - - - ger.
 2. kjø - li - ge Bøl - - - ger, alt i de kjø - - li - ge Bøl - - - ger.
 3. kjø - li - ge Bøl - - - ger, alt i de kjø - - li - ge Bøl - - - ger.

4.

Et Væsen boer i den dybe Borg,
 Det kjender, som jeg, til Fryd og Sorg;
 Et Menneskehjerte slaaer i dets Bryst,
 Det føler en evigt vexlende Lyst
 Alt i de kjølige Bølger.

5.

Og om den Havmand saa Meget veed,
 Saa kjender han ogsaa til Kjærlighed;
 Da har han sakteus elsket engang,
 Og stiller sin Længsel ved Harpens Klang
 Alt i de kjølige Bølger.

6.

Du Havmand! Vær mig god og huld,
 Jeg bliver, jeg bliver saa længselsfuld;
 Mit Hjerte føler en ukjendt Jld,
 Den brænder saa stærkt, jeg slukke den vil
 Alt i de kjølige Bølger.

7.

Liden Kirsten synker paa Havets Bund,
 Men Havmanden kysser den Rosenmund;
 Han aabner hende sin vaade Favn,
 Hun nævner sakte sin Frelses Navn
 Alt i de kjølige Bølger.

J. L. Heiberg.

No. 100.

Andante.

SANG.

1. Nat - ten er saa stil - - le, Luf - ten er saa klar;
 2. Bøl - gens Me - lo - di - - er vug - ge Hjertet ind;

PIANO.

1. Duggens Per - ler tril - - le, Maanens Straaler spil - le hen ad Sø - - ens Glar.
 2. Suk og Kla - ge ti - - er, Vindens Pust be - fri - er det be - tyng - - te Sind. J. L. Heiberg

No. 101.

Larghetto.

PIANO.

Jeg varen knøs med ær - ligt

Blod, jeg gik i Stri - den hvor den för - tes, naar Hor - net lød naar

Trom - men rör - tes, da kjæk jeg ved Standar - ten stod. Jeg skif - ted

poco cresc. *p* *pf*

om min ra - ske Stand og bleven kjer - lig Æg - te - mand; en

dei - lig ung og dy - dig Pi - ge mig skjenkede sit Hjer - tes Tro.

Mit

Hjer - te hav - de in - gen Ro, og Lyk - kensaaes framig at

vi - ge, i Lyk - kens vildt for-vov - ne Hjul min højre

Haand var vant at gri - be; den taug den fræk - ke Kri - gens

poco cresc.

Pi - be, da søgte jeg til skum - le Skjul.

mf p cresc.

Ploug - jer - netgik for lang - samt mig, mig Mar - ken kje - dedvedsin

p mf p

Tör - ke, da lok - ked mig det lum - ske Mör - ke, og

poco cresc. *mf* *p*

Hel - ve-de för - för - te mig. Mon

mf *pf* *f* *p*

En - - gel med de Söl - ver-vin - ger, du ha - stig min För -

poco cresc.

lös - 3 - 3 ning brin - ger?

p

No 102.

Moderato.

Capo d'astro 1ste Baand.

GUITAR.

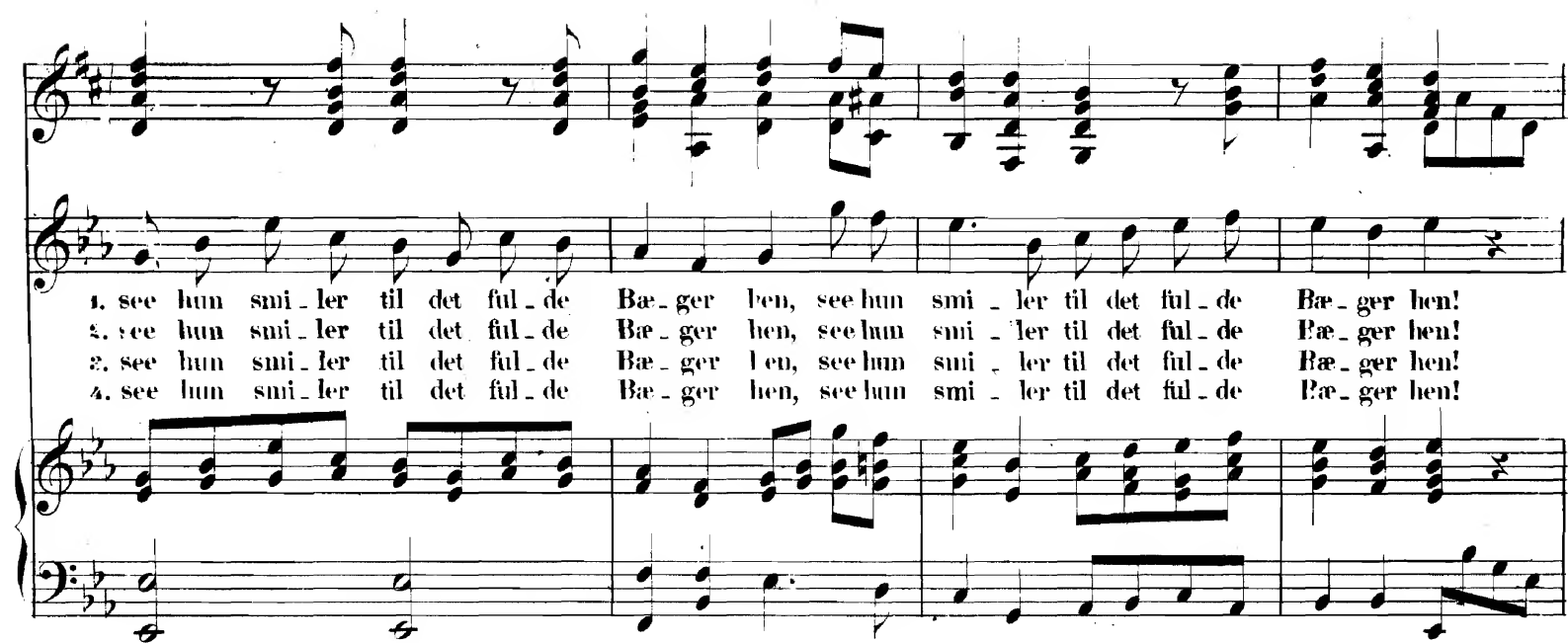
SANG.

PIANO.

V.1. En Skaal for den Mø i blu - far - di - ge Vaar! Skaal for den gam - le Ma -
 V.2. Skaal Pi - gen med Kin - der - nes blom - stren - de Par! Skaal Den, som ik - ke flo -
 V.3. En Skaal for den Pi - ge, hvis Parm er som Sneer! Skaal Den, hvis Hud er som
 V.4. Saa sam - le vi smal - le, og tyk - ke, og smaa, un - ge, og gam - le til -

1. tro - ne! Skaal for den Glut, som Gud - A - mor for - staaer! Skaal for den ær - ba - re Ko - - ne!
 2. re - rer! Den, som af Øi - ne to smæg - ten - de har! Den, som med eet ko - ket - te - - rer!
 3. Læ - der! Ko - nen skal le - ve, som suk - ker: ak vee! Pi - gensom kjen - der kun Glæ - der!
 4. sam - men! Mig er det li - ge godt - Viin lad os faae: Skaal for dem al - le til - sam - men!

1. Tag dit Glas, min Ven, tag dit Glas, min Ven! drik din Pi - ges Skaal hver mun - ter Svend!
 2. Tag dit Glas, min Ven, tag dit Glas, min Ven! drik din Pi - ges Skaal hver mun - ter Svend!
 3. Tag dit Glas, min Ven, tag dit Glas, min Ven! drik din Pi - ges Skaal hver mun - ter Svend!
 4. Tag dit Glas, min Ven, tag dit Glas, min Ven! drik din Pi - ges Skaal hver mun - ter Svend!

1. see him smi - ler til det ful - de Bæ - ger hen, see him smi - ler til det ful - de Bæ - ger hen!
 2. see him smi - ler til det ful - de Bæ - ger hen, see him smi - ler til det ful - de Bæ - ger hen!
 3. see him smi - ler til det ful - de Bæ - ger hen, see him smi - ler til det ful - de Bæ - ger hen!
 4. see him smi - ler til det ful - de Bæ - ger hen, see him smi - ler til det ful - de Bæ - ger hen!

CHOR.
 TENORI.
 Tag dit Glas, min Ven! tag dit Glas, min Ven! drik din Fi - ges Skaal, hver min - ter Svend!
 BASSO.

see him smi - ler til det ful - de Bæ - ger hen, see him smi - ler til det ful - de Bæ - ger hen!
 Ved N. V. Dorph.

P. E. LANGE-MÜLLER

Romancer og Sange.

1ste Afdeling.

Op. 13. Tre Sange af Lystspillet „I Mester Sebalds Have“ af Sophus Bauditz. Kr. Ø.

1. Gjenboens første Vise: Vinden den flyver i Verden ud —.75
2. Officerens Vise: Se Solen den glimter paa Hjælm og Musket —.75
3. Gjenboens anden Vise: Nu kjendes det, Lykken er vorden mig god —.75

Op. 14. Fem danske Sange af Molbech, Hauch og Kaalund. 1.75

1. Ved Solnedgang: Naar Dagen er træt —.75
2. Sonnet: Højt lyder Pauken —.75
3. Sang af „Hamadryaden“: Naar Sneens Lillier dække Marken ene —.75
4. Alverden er syg —.75
5. Frisk Vejr: Det dufter til Regn —.75

Op. 16. Fem norske Sange af Bjørnson, Ibsen og Welhaven. 1.50

1. Spinnersken: Nej, hvad var det jeg fik for et spørgsmål —.75
2. En Vaarnat: Vaarnatten stille og sval —.75
3. Agnes, min dejlige Sommerfugl —.75
4. Paa Fjeldet: Nu sidder Huldren paa Tue —.75
5. Nøkken: Jeg lagde mit Øre til Kildens Bred —.75

Op. 18. Seks Folkeviser, oversatte af Thor Lange. 1.50

1. I Skoven flyver Glenten om —.75
2. Ingen Anden er som jeg saa glad —.75
3. Lille røde Rennebær —.75
4. Skin ud, du klare Solskin —.75
5. Kommer du, Skat? —.75
6. Piletræet bejer sig —.75

Op. 19. „Naar Sol gaar ned.“ Stemninger fra Rusland af Thor Lange. 1.50

1. Himlen ulmer svagt i Flammerødt —.75
2. Aftenskjæret over Skoven staar —.75
3. Det skumrer, Jord og Himmel i Graat tilsammen flød —.75
4. Se blygraa Sky'r mod blygraa Sky'r sig vælte —.75

Op. 20. „Skumring“, fire Digte af Alexis Tolstoy, oversatte af Thor Lange. 1.50

1. Dybt i Skumring kelig, violet —.75
2. Se, som Skygger henad Himlen —.75
3. En Rand af diset Hede —.75
4. Under Sneen begraves det visnede Græs —.75

Op. 22. Seks Sange af Operaen „Spanske Studenter“ af W. Faber. Kr. Ø.

1. Alvarez' første Arie: Blot jeg fik af Kvinden et Blik —.75
2. Alvarez' anden Arie: Jaded er ham, hvem Lykken kalder —.75
3. Alvarez' tredje Arie: Atter Hjertet i mig banker —.75
4. Juanas første Sang: Solen nu skinner —.75
5. Juanas anden Sang: Rosenbuske! Rosenbuske! —.75
6. Serenade: Hør mig hulde, hulde Pige —.75

Op. 23. Bjørnen, Hinden, Junkeren, tre Digte af Drachmanns „Østen for Sol og Vesten for Maane.“ 1.50

1. Bjørnen: Her kommer en Bjørn gennem Skoven frem —.75
2. Hinden: Sig saa du ham, min kongelige Ven —.75
3. Junkeren: Jeg gik mig ud paa Heden den brune, at staa —.75

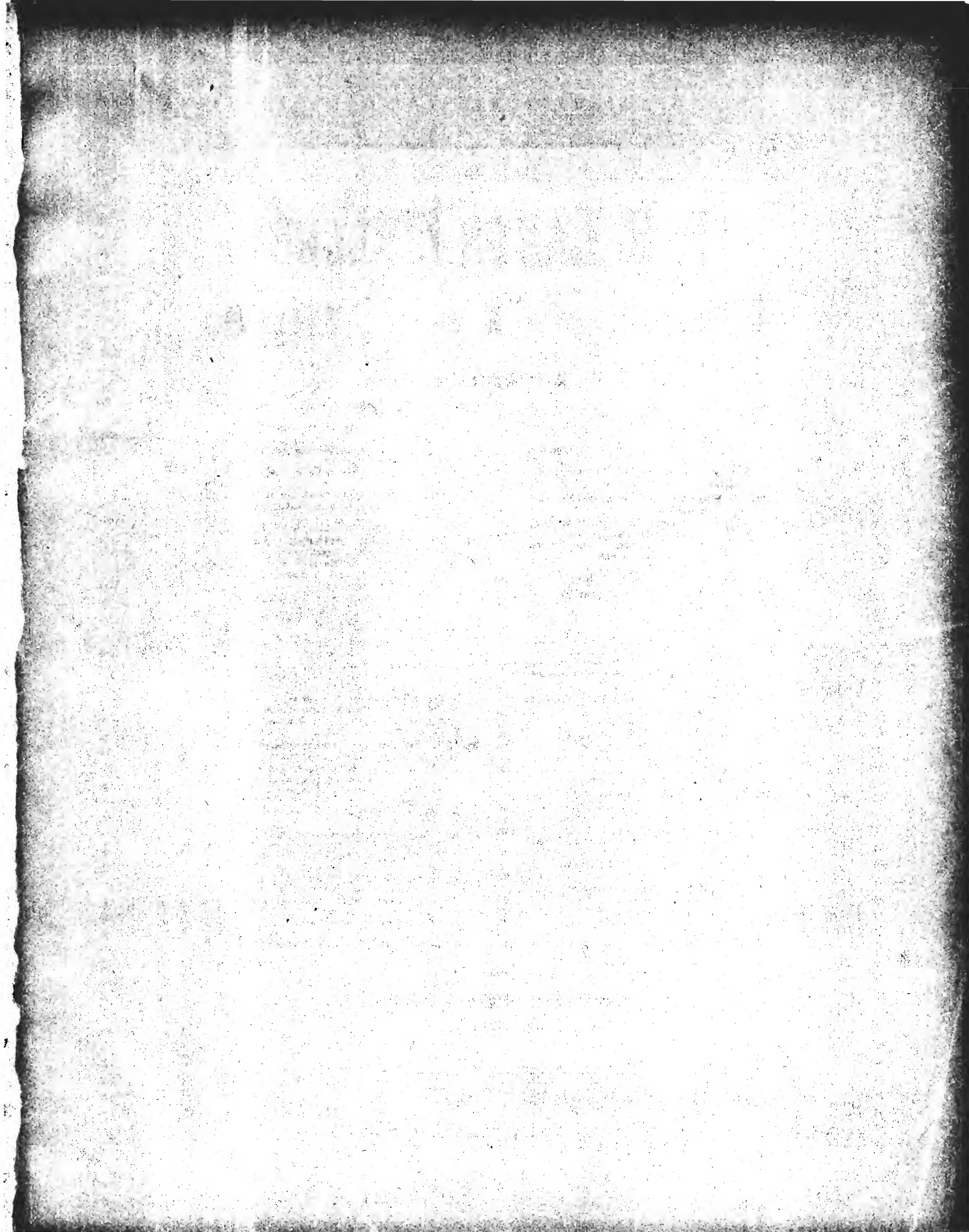
Op. 24. Syv Sange af Ernst v. d. Recke. 2.—

1. Alt udi den fejre Sommer —.75
2. Nu brister Isen om Lande —.75
3. Hun sover i Ly af den blomstrende Lind —.75
4. En Engel har rørt din Pande —.75
5. Jeg veed, jeg vorder dig aldrig kjær —.75
6. Og serger du for den Foraarstid —.75
7. Det skumrer over Bølge —.75

Op. 25. Ni Sange af Eventyrkomedien „Der var engang“ — af Holger Drachmann.

1. Zigeunervise: Paa Gærdet vokser Jordbær — Jeg veed saa stolt en Kongeborg —.75
2. Zigeunervise: Nu staar Kornet paa Marken grønt —.75
3. Serenade: Se Natten er svanger med Vellugt fin —.75
4. Aria pastorale: Hvem driver der langs Bakkens Kam —.75
5. Jægersang: Det dæmmer i den dunkle Skov —.75
6. Spillemandens Vise: Den første Gang da jeg stod Brud —.75
7. Krigsmandens Vise: Langvejs Færden er Krigsmands Sag —.75
8. Danseviser: Min Fader var fra Flandrens By —.75
9. Midsommervise: Vi elske vort Land —.75

NORDISK MUSIKFORLAG
KJØBENHAVN.

ROMANCER OG SANGE

AF

P. HEISE.

ANDEN AFDELING.

Natten var mild og kjær, af Chr. Winther.

Sange af Shakespeare ved Edv. Lembeke.

1. Græd ikke mer, Du lille Mø!
2. Den Jomfru sad med Sorgen
3. Der var en Svend med sin Pigelli
4. Dengang jeg var ung og elskovsfuld
5. Hvis Du vil ligge her under de grønne Træer
6. Kom nu kun, kom nu kun, Død!
7. Dengang jeg var kun saa stor som saa
8. Naar til Lyra Orfeus sang

Tre Sange af Claus Groth ved Claus Lütt.

1. Da bank paa mit Vindu
2. Ingen Nat er for mørk
3. Han sa'e mig saa meget

Bergmanden og Solveigs Sange af H. Ibsen.

1. Bergvæg, brist med Larm og Brag
2. Kanake vil der gaa baade Vinter og Vaar
3. Nu er her stillet til Pinteskvæld
4. Sov, Du dyreste Guttens min

Lauras Sange af Hauchs: Robert Fulton.

1. Jeg mindes vel et Sted
2. Naar Svanen drømmende
3. Du var det dejligste Barn

Paschaens Datter af Henrik Hertz.

1. O hellige Profet
2. Herskerinde! End jeg ikke veed
3. I skjønne, lyse Dage i min Faders Borg
4. I spørge mig, Veninder
5. Du vil atter for min Skyld styrte Dig i Fare

Digte fra Middelalderen ved Thor Lange.

1. Der gik tre favre Jomfruer smaa
2. Der skulde to Sestre til Kilden gaa
3. Hejt op i Fjeldet og dybt ned i Dalen
4. Min Skat, vil Du med mig ride
5. Igaarftes paa min Vagtøl
6. Hun er saa skjøn som den hvide Sne
7. Der staar et Bryllup i Frankerig

Fire Digte af Chr. Winther og Oehlenschläger.

1. I Skovens Højsale Falken graa
2. Naar Natten kaster sine Skygger
3. Naar Dagen er bortgangen
4. Oither, lad min Ben Dig røre

Fjeldsøen af A. Munch.

1. I Spaadomskleften ved Fjeldsø bor
2. Herlig er Hallen hos rige Herse
3. Sov trygt i Vuggen

Bertran de Born af H. v. d. Recke.

1. Mod Syden i Kvæld
2. Fager er den blide Vaar
3. Vaagn af Din Slummer
4. Herre Konge, bliv her
5. Herlig er Kampen
6. Rosamunde
7. Ære for Helten

Sydlandske Sange af B. S. Ingemann og H. P. Holst.

1. Vi danse med Lyst
2. Din Kind er rød som Nelliken
3. Saltarella! Saltarella!
4. Mer smuk og frik Du er end Pomeransen
5. Du Blomsterdund saa spraglet og skjøn
6. Saa lystig til Karnevals Efterspil
7. Over Hav og Bjerg og Flod

Tre Sange for en dyb Stemme.

1. Ja, der er smukt i Syden
2. I den lille Skov nærved Øresund
3. Højt over Begens Top

Kjærlighedens Filosofi af Shelley ved Caralis.

Med Havets brusende Vande

FORLÆGGERENS EJENDOM.

KJØBENHAVN.

WILHELM HANSENS MUSIK-FORLAG.